

CURAJUL

Fanii seriei „Amurg“
vor iubi această carte

HOLLY BLACK

Prolog

„Căci o să-nvăț de la frunză și floare
Ce colorează-orice picur purtat,
Să schimb a durerii licoare
În aur curat.”

SARA TEASDALE,
Alchimie

Otrava o înecă pe femeia-copac, seva înceată a sângelui său arzând. Majoritatea frunzelor îi căzuseră deja, dar cele rămase i se înnegrirea și i se încrețirea de-a lungul spatelui. Își trase rădăcinile din adâncimile pământului, lujeri lungi și păroși care tresăriră în aerul rece al toamnei târzii.

Un gard de fier îi înconjurase trunchiul ani întregi, mirosul metalului fiind la fel de familiar ca orice mică durere. Fierul o răni în timp ce-și trăgea rădăcinile peste el. Se rostogoli peste trotuarul de beton, gândurile ei încete de copac umplându-se de durere.

Un om care plimba doi căței se împiedică de zidul de cărămidă al unei clădiri. Un taxi se opri scrâșnind și claxonă lung.

Ramurile lungi se prăvăliră peste o sticlă în timp ce femeia-copac se lupta să se îndepărteze de metal. Se holbă la sticla întunecată ce se rostogolea pe drum, uitându-se la resturile de otravă amară care se scurgeau din ea și văzând mângăleala cunoscută pe fâșia mică de hârtie sigilată cu ceară. Conținutul acelei sticle trebuia să fie o băutură tonică, nu să-i cauzeze moartea. Încercă să se ridice din nou.

Unul din câini începu să latre.

Femeia-copac simți cum otrava lucrează în ea, sufocând-o și amețind-o. Se târâse undeva, dar nu-și mai amintea unde. Pete de un verde-închis, ca niște vânătăi, îi răsăriră pe trunchi.

— Ravus, șopti femeia-copac, în timp ce scoarța buzelor sale trosnea, Ravus.

Capitolul 1

„Acum, aici, e nevoie să alergi cât de repede poți pentru a rămâne în același loc. Dacă vrei să pleci în altă parte, trebuie să alergi măcar de două ori mai repede de-atât.”

LEWIS CARROLL,
Prin oglindă

Valerie Russell simți cum ceva rece îi atinge spatele și se întoarse, lovind din reflex. Palma ei atinse ceva din carne. O cutie de suc se lovi de podeaua de ciment a vestiarului și se rostogoli, lichidul maroniu și lipicios fâsăind în vreme ce curgea. Câteva fete își ridicară privirea spre ea în timp ce se schimbau și începură să chicotească.

Cu mâinile ridicate în batjocură ca pentru a se preda, Kuth râdea.

— A fost doar o glumă, Prințesă Răutăcioasă din Țara Răutății.

— Scuze, reuși Val să spună, dar furia nu i se risipise în totalitate și se simțea prost. Ce faci aici? Credeam că transpirația îți provoacă mâncărimi.

Ruth stătea pe o bancă verde, cu un aer exotic, îmbrăcată cu o jachetă clasică și o fustă lungă, de catifea. Sprâncenele sale erau niște linii subțiri de creion, ochii îi erau conturați cu negru și fardați cu roșu, ceea ce o făcea să arate ca o dansatoare de *Kabuki*¹. Părul îi era de un negru lucios, mai deschis la rădăcini și împletit cu șuvițe vișinii. Trase adânc în piept din țigara și suflă fumul în direcția uneia dintre colegele lui Val.

— Numai transpirația mea, spuse.

Val își dădu ochii peste cap, dar zâmbi. Trebuia să recunoască faptul ca era un răspuns fantastic. Val și Ruth fuseseră prietene dintotdeauna, de atât de mult timp, încât Val se obișnuise să fie cea din umbră, cea normală, cea care pune la cale replicile inteligente, nu cea care le rostea. Îi plăcea rolul ăsta; o făcea să se simtă în siguranța. Robin pentru Batmanul Ruth. Chewbacca pentru Han Solo.

Val se aplecă să-și scoată tenișii și se văzu în mica oglindă de pe ușa dulapului: șuvițe de păr portocaliu îi ieșeau de sub bandana verde.

Ruth își vopsise părul din clasa a cincea, mai întâi cu vopsea de păr normală, pe care o putea cumpăra oricine de la supermarket, apoi în culori ciudate, frumoase, ca verde aprins sau roz, dar Val își vopsise părul numai o dată. Fusese o nuanță de roșcat, cumpărată de la magazin; mai închisă și mai bogată decât culoarea ei naturală estompată, dar fusese oricum pedepsită din cauza asta. Pe vremea aceea, mama ei o pedepsea de fiecare dată când făcea ceva care să-i demonstreze că ea crescuse. Mama nu voia ca ea să-și ia sutien, nu o lăsa să poarte fuste scurte și nu-i îngăduia să-și dea

¹ Un tip de teatru popular japonez în care actori constumați minuțios folosesc mișcări, dansuri și cântece stilate pentru a pune în scenă comedii și tragedii

întâlniri înainte de a intra la liceu. Acum, că era la liceu, mama ei începuse să o îndemne să se machieze și să se ducă la întâlniri. Însă Val se obișnuise să poarte părul strâns cu bandane, să se îmbrace cu blugi și tricouri și nu voia să se schimbe.

— Am câteva statistici pentru proiectul „bebelușul din făină” și am găsit câteva potențiale nume pentru el.

Ruth își dădu jos de pe umăr geanta uriașă de poștaș. Clapa din față era pătată de vopsea și plină de nasturi și etichete - un triunghi roz jupuit la margini, un nasture pe care scria de mână „Încă nu sunt rege”, una mai mică pe care scria „Unele lucruri există, fie că tu crezi în ele, fie că nu” și alte vreo zece.

— Mă gândeam că poate vii diseară pe la mine să lucrăm la el.

— Nu pot, spuse Val. Eu și Tom mergem la un meci de hochei în oraș, după antrenament.

— O să-l transformi într-un băiat, spuse Ruth, răsucind una dintre șuvițele vișinii în jurul degetului.

Val se încruntă. Nu putu să nu observe tonul vocii lui Ruth când vorbea despre Tom.

— Crezi că nu vrea să meargă? întrebă Val. A spus ceva?

Ruth dădu din cap și mai trase o dată repede din țigară.

— Nu, nu. Nimic de genul ăsta.

— Mă gândeam ca am putea merge în Sat după meci, dacă mai e timp. Să ne plimbăm prin St. Marks.

Cu numai două luni înainte, la bălciul din oraș, Tom îi lipise un tatuaj pe spate, îngenunchind și lingând locul înainte de a i-l lipi de piele. Acum de-abia mai reușea să îl determine să facă dragoste cu ea.

— Orașul noaptea. Romantic, spuse Ruth.

Din modul în care o zisese, Val se gândi ca voise să spună contrariul.

— Ce? Ce se-ntâmplă cu tine?

— Nimic, spuse Ruth. Sunt numai distrată sau cam așa ceva.

Își făcu aer cu o mână.

— Atâtea fete aproape goale într-un singur loc.

Val dădu din cap, nu prea convinsă.

— Te-ai uitat la mesajele alea de pe chat, cum ți-am zis? L-ai găsit pe ăla în care ți-am trimis statisticile despre gospodăriile întreținute exclusiv de femei, pentru proiect?

— Nu am reușit. O să mă uit mâine, bine? Val își dădu ochii peste cap. Mama e pe net douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Are un nou prieten pe Internet.

Ruth scoase un sunet înăbușit.

— Ce? zise Val. Credeam ca susții iubirea online. Nu tu ai fost cea care a zis că e iubirea minții? Cu adevărat spirituală, fără carnea care să o îngreuneze?

— Sper că nu am spus asta.

Ruth își lipi dosul palmei de frunte, prefăcându-se că leșină. Se îndreptă apoi brusc.

— Hei, ți-ai prins părul cu un zgârci? O să-ți smulgă părul. Vino aici; cred că am un elastic de păr și o perie.

Val încălecă pe banca din fața lui Ruth și o lăsă să-i scoată zgârciul din păr.

— Au, acum chiar că mă doare!

— Nu ar trebui ca voi, firile atletice, să fiți mai dure?

Ruth îi pieptănă părul lui Val și-l legă destul de strâns ca aceasta să simtă firisoarele mici de păr de pe ceafă rupându-se.

Jennifer se ridică și se aplecă pe crosa ei de lacrosse. Era o fată zdravănă, cu oase mari, colegă cu Val încă de la grădiniță. Arăta mereu neobișnuit de curată, de la părul strălucitor până la șosetele de un alb sclipitor și la pantalonii scurți lipsiți de cute. Era, de asemenea, căpitanul echipei lor.

— Hei, lesbiano, fă-o-n altă parte!

— Ți-e teamă că se ia? întrebă Ruth dulce.

— Du-te naibii Jen! spuse Val, mai puțin spirituală, un moment mai târziu.

— Nu ai voie să fumezi aici, spuse Jen, dar nu se uita la Ruth. Se uita la pantalonii lui

Val.

Tom desenase pe un crac, cu marker permanent, un gargui mare cât tot piciorul. Pe celălalt crac erau tot felul de slogane, diverse chestii pe care Val le scrisese cu creioane diferite. Nu erau probabil ceea ce Jen considera drept echipament regulamentar de antrenament.

— Nu contează. Oricum, trebuie să plec.

Ruth stinse țigara pe bancă, formând un crater micuț în lemn.

— Pe mai târziu, Val. Pe mai târziu, ciudato!

— Ce e cu tine? Întrebă Jennifer blând, de parcă ar fi vrut într-adevăr ca Val să fie prietena ei. De ce umbli cu ea? Nu vezi ce dubioasa e?

Val se uită în podea, auzind lucrurile pe care Jen nu le spunea. Și tu ești lesbiană? Îți place de mine? O să te mai suportăm în echipa asta numai dacă te perfecționezi.

Dacă viața ar fi ca un joc video, și-ar folosi forța pentru a o ridica pe Jen în aer și a o trânti de perete din două lovituri de băț.

Desigur, dacă viața ar fi într-adevăr ca un joc video, Val ar trebui să facă asta probabil în bikini, cu sâni uriași, fiecare dintre ei alcătuit din poligoane animate separat.

În viața reală, Val își mușcă buzele și ridică din umeri, cu pumnii strânși. Se bătuse de două ori deja de când se alăturase echipei și nu-și putea permite să o mai facă și a treia oară.

— Ce? Ai nevoie de prietena ta ca să vorbească ea pentru tine?

Val o pocni în față pe Jen.

○ ○ ○

Cu buricele degetelor arzând, Valerie își aruncă rucsacul și bățul de lacrosse pe podeaua deja dezordonată a dormitorului său. Scotocind printre haine, scoase o pereche de chiloți și un sutien sport care o făcea să arate și mai plată decât era. Apoi, luând o pereche de pantaloni negri aparent curați și hanoracul verde cu glugă din grămada de haine, lipăi pe hol, călcând peste cărțile de povești și desprinzându-le din coperte, în timp ce lăsa urme de noroi peste o mulțime de carcase de jocuri video. Auzi plasticul trosnind sub picioarele ei și încercă să împingă câteva mai încolo.

În baia din hol, își dădu jos uniforma. După ce se frecă sub braț cu un șervețel și-și dădu din nou cu deodorant, începu să-și tragă pe ea hainele, oprindu-se numai pentru a inspecta pielea aspră de pe mâini.

— Asta a fost ultima ta șansă, spusesese antrenorul.

Așteptase trei sferturi de oră în biroul lui, în timp ce toți ceilalți se antrenau și când, în sfârșit, a intrat, a văzut ce urma să spună înainte ca acesta măcar să deschidă gura.

— Nu ne putem permite să te păstrăm în echipă. Distrugi spiritul de echipă. Trebuie să fim uniți, cu un singur scop - să câștigăm. Înțelegi, nu-i așa?

Se auzi o singură bătaie înainte ca ușa să se deschidă. Mama ei stătea în prag, cu mâna cu manichiura perfectă încă pe clanță.

— Ce ți-ai făcut la față?

Val își supse buza tăiată și o inspectă în oglindă. Uitase de asta.

— Nimic. A fost numai un accident la antrenament.

— Arăți îngrozitor!

Mama se strecură înăuntru, scuturându-și smocul blond de păr proaspăt oxigenat, astfel încât se reflectau amândouă în aceeași oglindă. De fiecare dată când mergea la coafor, își adăuga șuvițe blonde și mai multe și mai strălucitoare, astfel încât castaniul original părea să se înece într-un val tot mai mare de galben.

— Mulțumesc al naibii de mult! Val pufni, doar puțin enervată. Am întârziat. Am întârziat. Am întârziat. Ca iepurele alb.

— Stai puțin.

Mama lui Val se întoarse și ieși din cameră. Privirea lui Val o urmări de-a lungul holului până în dreptul tapetului sfâșiat și al fotografiilor de familie. Mama ei, ca regină a

frumuseții. Valerie cu pantaloni cu bretele, așezată lângă mama ei pe canapea. Bunica și bunicul în fața restaurantului lor. Din nou Valerie, de data asta ținând-o în brațe pe sora rea mică, vitregă, acasă la tatăl ei. Zâmbetele de pe fețele lor înghețate arătau ca din desene animate, iar dinții dezgoliți erau prea albi.

Câteva minute mai târziu, mama lui Val se întoarse cu o geantă de machiaj dungată.

— Nu te mișca.

Valerie se încruntă, uitându-se în sus și oprindu-se din legatul șireturilor.

— Nu am timp. Tom o să fie aici în curând.

Uitase să-și ia ceasul, așa că ridică mânăca bluzei mamei și se uita la al ei. Tom deja întârziase.

— Tom știe să intre.

Mama lui Valerie luă pe deget o pudră și începu să o aplice ușor sub ochii fetei.

— Tăietura e pe buză, spuse Val.

Nu-i plăcea machiajul. De fiecare dată când râdea îi dădeau lacrimile, iar machiajul i se scurgea de parcă ar fi plâns.

— Ți-ar prinde bine puțină culoare pe față. Lumea din New York se îmbracă bine.

— E doar un meci de hochei, mamă, nu operă.

Mama oftă în acel mod care părea să însemne că într-o zi Val va înțelege cât de mult greșea. Îi dădu cu pudră colorată pe față, apoi cu pudră incoloră. Apoi și mai multă pudră pe ochi. Val își aminti balul de juniori care avusese loc cu o vară înainte și speră ca mama nu va încerca să recreeze fața aceea lucitoare, de fraier. În cele din urmă îi vopsi buzele cu ruj. Rana începu să-i zvâcnească.

— Ai terminat? întrebă Val, în timp ce mama începea să o rimeleze.

O privire aruncată la ceas arata că trenul avea să plece cam peste un sfert de oră.

— Fir-ar să fie! Trebuie să plec. Unde naiba e?

— Știi cum poate să fie Tom, zise mama.

— Ce vrei să spui?

Nu știa de ce mama ei trebuia să se poarte mereu ca și cum l-ar fi cunoscut pe prietenul ei mai bine decât ea.

— E băiat. Mama lui Val clătină din cap. Iresponsabil.

Valerie pescui celularul din rucsac și-i căută numele. Îi intră direct căsuța vocală. Închise. Întorcându-se în dormitor, se uită pe fereastră pe deasupra copiilor care făceau skateboarding pe o rampă din placaj, pe aleea vecinului. Mașina lui Tom nu era acolo.

Telefonă din nou. Mesageria vocală.

„Sunt Tom. *Bela Lugosi*² e mort, dar eu nu sunt. Lăsați-mi un mesaj.“

— Nu ar trebui să tot suni așa, spuse mama, urmând-o în cameră. Când își va redeschide telefonul va vedea câte apeluri a pierdut și cine a dat telefon.

— Nu-mi pasă ce vede, spuse Val butonând. Oricum, asta e ultima dată.

Mama lui Val dădu din cap și, întinzându-se pe patul fiicei sale, începu să-și contureze propriile buze cu un creion maro. Își cunoștea forma buzelor atât de bine, încât nu se mai obosea să se uite în oglindă.

— Tom, spuse Valerie în telefon când îi răspunse mesageria vocală. Plec spre gară acum. Nu mai veni după mine. Ne întâlnim pe peron. Dacă nu te văd, iau trenul și ne întâlnim la Garden.

Mama se încruntă.

— Nu știi dacă e bine să te duci singură în oraș.

— Dacă nu prindem trenul ăsta, o să întârziem la meci.

— Măcar ia rujul asta.

Mama scotoci în geantă și i-l dădu.

— Cum mă va proteja asta? mormăi Val și-și aruncă rucsacul pe umăr.

Ținea încă telefonul strâns în mână, plasticul înfierbântându-se în strânsoarea ei. Mama lui Val zâmbi.

Trebuie să arăt o casă în seara asta. Ai cheile la tine?

² Actor maghiar (1882-1956), celebru mai ales pentru rolul său ca Dracula

— Sigur, spuse Val.

O sărută pe obraz pe mama sa, inhalând parfum și fixativ. Îi rămase o urmă de buze.

— Dacă vine Tom, spune-i că am plecat deja. Și spune-i că-i o jigodie.

Mama sa zâmbi, dar era ceva stângaci în expresia feței ei.

— Stai, zise ea. Ar trebui să-l aștepti.

— Nu pot, zise Val. I-am spus deja că plec.

O luă la fugă pe scări, ieșind pe ușa principală și străbătând grabită peticul de iarbă din curte. Nu era mult de mers până la gară și era plăcut afară. Se simțea bine să facă altceva decât să aștepte.

Asfaltul parcării din gară era încă ud de la ploaia din ziua precedentă, iar cerul mohorât era plin de promisiunea alteia. În timp ce traversa, semnalele începură să lumineze și să zăngăne în semn de avertizare. Ajunse pe peron exact când trenul se oprea cu un scârțâit, scoțând un val de aer fierbinte, urât mirositor.

Valerie ezita. Dacă Tom își uitase celularul și o aștepta acasă? Dacă pleca acum și el lua trenul următor puteau să nu se mai găsească. Avea amândouă biletele. Putea să îl lase pe al lui la chioșcul de bilete, dar era posibil ca el să nu verifice acolo. Și chiar dacă toate astea mergeau, Tom tot s-ar fi supărat rău. Când sau dacă apărea, ar fi fost mai mult ca sigur pus pe harță. Val nu știa unde ar putea să meargă, dar spera să găsească un loc unde să fie singuri o vreme.

Își rodea pielitele din jurul degetului, mușcând o fâșie care atârna la baza unei unghii și apoi trăgând, iar o bucățică mică de piele se desprinse. Era ciudat de satisfăcător, în ciuda picăturii mici de sânge care țâșni la suprafață, dar când o linse, simți un gust amar.

Ușile trenului se închiseră în cele din urmă, punând capăt nehotărârii ei. Valerie privi cum trenul pleacă din gară și apoi începu să meargă încet spre casă. Simți în același timp ușurare și enervare când văzu mașina lui Tom parcată lângă Miata mamei ei, pe alee. Unde fusese? Grăbi pasul și trânti ușa.

Și îngheță. Rama-i alunecă dintre degete și se închise.

O văzu prin plasă pe mama ei, aplecată pe canapeaua albă, cu cămașa albastră, mototolita, descheiata în dreptul sutienului. Tom, îngenunchat pe podea, o săruta. Unghiile lui tăiate, făcute cu negru, băjbâiau după nasturii de la cămașa. Amândoi tresăriră la auzul ușii trântite și se întoarseră spre ea, cu fețele lipsite de expresie; gura lui Tom era mânjită de ruj. Cumva, privirea lui Val trecu peste ei, spre margaretele pe care Tom i le dăduse cu ocazia aniversării lor de patru luni. Erau pe masa televizorului, unde le lăsase în urma cu câteva săptămâni. Mama ei o rugase să le arunce, dar ea uitase. Vedea tulpinile de prin sticla vasei, cu porțiunea de jos scufundată în apa sălcie, plină de mucegai.

Mama lui Valerie scoase un sunet înăbușit și se strădui să se ridice, încheindu-și cămașa.

— Ah, la naiba! spuse Tom, căzând aproape pe covorul bej.

Val vru să spună ceva usturător, ceva care să-i afecteze pe amândoi, dar nu reuși să scoată nici un cuvânt. Se întoarse și plecă.

— Valerie! strigă mama ei, părând mai mult disperată decât impunătoare.

Uitându-se înapoi, o văzu pe mama ei în ușă și pe Tom ca o umbră în spatele ei. Valerie începu să alerge, cu rucsacul atârnat de șold. Încetini numai când ajunse în gară. Acolo se așeză pe culoarul de beton, smulgând buruieni veștede în timp ce o suna pe Ruth.

Ruth răspunse. Părea binedispusă.

— Alo?

— Eu sunt, spuse Val.

Se aștepta să-i tremure vocea, dar sună hotărâtă, lipsită de emoție.

— Hei, spuse Ruth. Unde ești?

Val simți cum lacrimile încep să o ardă la coada ochiului, dar cuvintele ieșeau calme încă.

— Am aflat ceva despre Tom și mama...

— Fir-ar! o întrerupse Ruth.

Valerie tăcu o clipă, groaza intrându-i în oase.

— Știi ceva? Știi despre ce vorbesc?

— Mă bucur atât de mult ca ai aflat, spuse Ruth vorbind repede, cuvintele împiedicându-i-se aproape unul de altul. Am vrut să-ți spun, dar mama ta m-a implorat să n-o fac. M-a pus să jur că n-o s-o fac.

— Ți-a spus?

Val se simți cu adevărat prost, dar pur și simplu nu putea să accepte ceea ce auzea.

— Știai?

— Nu mai vorbea despre nimic altceva odată ce a aflat că Tom a lăsat să-i scape. Ruth râse, apoi se opri stânjenită. Nu că s-ar întâmpla de mult timp sau ceva de genul. Sincer. Aș fi spus ceva, dar mama ta a promis că o s-o facă ea. I-am zis chiar că o să-ți spun, dar a zis că o să nege. Și am încercat să-ți dau indicii.

— Ce indicii?

Val se simți brusc amețita. Închise ochii.

— Păi, ți-am spus să verifici mesajele, mai ții minte? Uite ce-i, nu contează. Îmi pare bine că ți-a spus în sfârșit.

— Nu mi-a spus, zise Valerie.

Se așternu o tăcere lungă. O auzea pe Ruth respirând.

— Te rog, nu fi supărată, spuse ea în cele din urmă. Pur și simplu nu am putut să-ți spun. Nu am putut să fiu cea care îți spune.

Val închise telefonul. Lovi o piatră dintr-o baltă și apoi dădu cu piciorul în apă. Reflecția ei se tulbura; singurul lucru vizibil era gura, o pată de roșu pe o față palidă. Încercă să șteargă rujul, dar culoarea nu făcu decât să se întindă.

Când veni următorul tren, se urcă în el, strecurându-se pe un scaun portocaliu destrămat și lipindu-și fruntea de fereastra rece. Telefonul bâzâi, dar îl închise fără să măcar să se uite la ecran. Dar când Val se întoarse spre fereastra, văzu reflecția mamei ei. Îi luă un moment ca să-și dea seama că se uita la ea însăși machiată. Nervoașă, plecă repede spre baia trenului.

Încăperea era murdară, cu o podea lipicioasă de cauciuc și pereți din plastic tare. Mirosul de urină se combina cu cel de chimicale. Pe pereți era lipită gumă mestecată.

Val se așeză pe capacul toaletei și încercă să se relaxeze, să tragă în piept aerul respingător. Unghiile îi săpau în carnea brațelor și, cumva, asta o făcea să se simtă un pic mai bine, un pic mai stăpână pe situație.

Era surprinsă de forța furiei ei. O copleșea, făcând-o să se teamă că o să înceapă să țipe la conductor și la fiecare pasager din tren. Nu-și imagina cum o să reziste toată călătoria. Era deja epuizată de efortul pe care-l făcea ca să se controleze.

Își frecă fața și se uită spre palma murdară de ruj care tremura ușor. Val își deschise rucsacul și răsturnă conținutul pe podeaua murdară în timp ce trenul înainta.

Camera de luat vederi zdrăngăni pe plăcile de cauciuc alături de două role de film, o carte de la școală - *Hamlet* - pe care trebuia să o fi citit deja, două elastice de păr, un pachet mototolit de gumă și o trusă de voiaj, pe care mama ei i-o dăduse de ziua ei, anul trecut. Bâjbâi încercând să o deschidă - o penseta, o foarfecă de manichiură și un aparat de ras, toate licărind în lumina slabă. Valerie scoase foarfeca, îi simți marginile mici și ascuțite. Se ridică și se uită în oglindă. Apucând un smoc de păr, începu să taie. Când termină, șuvițe încalcite se arcuiau în jurul tenișilor săi ca niște șerpi de bronz. Val își trecu mâna peste capul chel. Era uns cu spumă de ras, aspru ca limba unei pisici. Se uită la propria reflecție care devenise ciudată și goală, la ochii neclintiți și la gura ca o linie subțire. Fire de păr i se lipiseră de obraji ca niște fâșii fine de metal. Un moment nu fu sigură ce gândea fața aceea din oglindă.

Aparatul de ras și foarfeca zdrăngăniră în chiuvetă în timp ce trenul înainta. Apa se revărsă în toaletă.

— Hei? strigă cineva de dincolo de ușă. Ce se întâmplă acolo?

— O clipă, răspuse Val. Spălă aparatul de ras la robinet și-l îndesă în rucsac. Îl aruncă peste umăr și luă un cocoloș de hârtie igienică, îl umezi și adună cu el părul de pe podea.

Se surprinse din nou în oglindă în timp ce se ridica. De data asta se uita la ea un tânăr, cu niște trăsături atât de delicate, încât nu credea că ar fi în stare să se apere. Val clipi, deschise ușa și ieși pe coridorul trenului.

Se întoarse la locul ei, simțind cum se retrăgeau privirile celorlalți când trecea. Uitându-se pe fereastră, observă câmpurile care rămâneau în urmă, până când ajunseră într-un tunel și nu mai văzu decât noua ei imagine, necunoscuta.

○ ○ ○

Trenul se opri într-o gară subterană, iar Val coborî. Urcă o scară îngustă, strivită printre oameni. Gara Penn era plină de navetiști care treceau unul pe lângă altul cu capul în jos și de standuri la care se vindeau pandantive, eșarfe și flori din fibre optice care străluceau în culori schimbătoare. Valerie se lipi de unul dintre pereți, trecând pe lângă un bărbat murdar care dormea sub un ziar și un grup de fete cu rucsaci în spate care strigau una la cealaltă în germană.

Furia pe care o simțise în tren se scursese, și Val mergea prin gară ca un somnambul.

Madison Square Garden se afla deasupra unei alte scări, lângă o linie de taxiuri și standuri unde se vindeau alune îndulcite și cârnați. Un bărbat îi înmână un fluturaș, iar ea încercă să i-l dea înapoi, dar acesta trecuse deja, iar ea rămase ținând în mână o bucată de hârtie care promitea „FETE ÎN DIRECT”. O mototoli și o îndesă în buzunar.

Înaintă pe un coridor îngust și aglomerat și așteptă la chioșcul de bilete. Tânărul din spatele geamului se uită în sus când Val îi împinse biletul lui Tom. Păru uimit. Ea se gândi că era poate din cauză că era tunsă la piele.

— Poți să-mi dai banii înapoi pentru ăsta? întrebă Val.

— Ai deja un bilet? întreba el, uitându-se atent la ea, de parcă ar fi încercat să-și dea seama care era șmecheria...

— Mda, spuse ea. Fostul meu prieten cel dobitoc nu a putut să ajungă.

Fața tânărului fu străbătută de compătimire.

— Am înțeles. Uite, nu pot să-ți dau banii înapoi pentru că a început deja meciul, dar dacă mi le dai pe amândouă așa putea să-ți dau un loc mai bun.

— Sigur, spuse Val, și zâmbi pentru prima dată în călătoria aceea.

Tom îi dăduse deja banii pentru bilet și era mulțumită că se putea răzbuna măcar puțin, primind un loc mai bun.

Tânărul îi dădu noul bilet, iar Val se strecură pe lângă barieră, făcându-și loc prin mulțime. Oamenii se certau, cu fețele roșii. Aerul mirosea a bere.

De-abia așteptase să vadă meciul ăsta. Rangerii aveau un sezon minunat. Dar chiar dacă nu ar fi fost așa, îi plăcea ușurința cu care bărbaii alunecau pe gheață, balansându-se tot timpul pe lamele ca de cuțit. Făcea ca lacrosse-ul să arate lipsit de grație, numai niște oameni care se mișcau greoi pe iarbă. Dar, în timp ce se uită după ușa către locul ei, simți un nod în stomac. Meciul conta pentru toți ceilalți oameni așa cum contase odată pentru ea, dar acum nu făcea decât să omoare timpul înainte de a fi nevoită să meargă acasă. Găsi ușa și intră. Majoritatea locurilor erau deja ocupate și fu nevoită să se strecoare pe lângă un grup de băbăi cu chipuri roșcovane. Își întinseră gâturile să se uite pe lângă ea, dincolo de geamul despărțitor, spre locul unde meciul începuse deja. Stadionul mirosea a frig, așa cum se întâmpla după o furtună. Dar chiar și când echipa ei era pe punctul de a da un gol, gândurile ei zburară spre Tom și mama sa. Nu trebuia să plece așa cum o făcuse. Își dorea să fie din nou în fața lor. Nu s-ar mai fi sinchisit de mama ei. L-ar fi pocnit pe Tom. Și apoi, uitându-se numai la el, i-ar fi zis: „M-aș fi așteptat la asta de la ea, dar de la tine aveam alte pretenții”. Ar fi fost perfect. Sau ar fi putut să-i spargă geamurile de la mașina. Dar mașina era de fapt un gunoi, așa poate că nu.

Ar fi putut să se ducă acasă la Tom și să le spună părinților lui despre geanta cu iarbă pe care o păstra sub saltea. Pentru asta și ceea ce făcuse cu mama lui Val, poate familia lui l-ar fi trimis la vreun fel de închisoare pentru ciudați care fac sex cu mamele și sunt dependenți de droguri.

În ceea ce o privea pe mama ei, cea mai bună răzbunare de care putea să aibă parte era să îl sune pe tatăl ei, să o pună pe Linda, mama vitrega, pe speaker și să le spună tot. Tatăl lui Val și Linda aveau o căsătorie perfectă, acel tip de căsătorie care vine cu doi copii adorabili, plini de bale, și covoare dintr-o parte în cealaltă a camerei, și care în general îi făcea grațiu lui Val. Dar dacă le-ar spune, povestea ar deveni a lor. Ar spune-o când ar vrea ei, i-ar reaminti-o mamei lui Val când s-ar certa, ar povesti-o ca să-i șocheze pe partenerii de golf. Era povestea lui Val și avea de gând să o controleze.

Publicul începu să răcnească. În jurul ei oamenii săreau în picioare. Unul dintre Rangeri îl răsturnase pe un tip din cealaltă echipă și-i sfâșia mănușile. Arbitrul îl apucă pe Ranger, iar patina acestuia alunecă, tăind o linie de-a lungul obrazului celui alt jucător. În timp ce erau duși afară, Val se uită la sângele de pe gheață. Un bărbat în alb veni și răzui mare parte din el, iar mașina netezi gheața în scurt timp, însă rămase o urmă de roșu, ca și cum s-ar fi îmbibat atât de adânc încât nu mai putea fi scoasă. Chiar și când echipa ei dădu ultimul gol și toată lumea din jurul ei se ridică în picioare, Val nu putu să-și ia ochii de la sânge.

După meci, Val urmă mulțimea afară, în stradă. Gara era la numai câțiva pași, dar nu putea să se gândească să meargă acasă. Voia să mai întârzie puțin, până când reușea să înțeleagă, să disece mai bine ceea ce se întâmplase. Ideea însăși de a se întoarce în tren o umplea de o panică ce făcea ca pulsul să i-o ia la goană și stomacul să i se strângă.

Începu să meargă, și, după o vreme, observă că numerele de străzi deveneau mai mici, iar clădirile deveneau mai vechi, străzile se îngustau, iar traficul se rărea. Cotind la stânga, spre ceea ce credea că este capătul de la West Village, trecu pe lângă magazine de haine închise și rânduri de mașini parcate. Nu era sigură cât era ceasul, dar trebuia să fie aproape miezul nopții.

Vedea cu ochii minții privirile pe care și le aruncau Tom și mama ei, priviri care acum aveau înțeles, indicii pe care ar fi trebuit să le înțeleagă. Văzu chipul mamei sale, o combinație ciudată de vinovăție și sinceritate, când îi spusese să-l aștepte pe Tom. Amintirea o făcu pe Val să tresară, ca și cum corpul ei ar fi încercat să scape de o greutate fizică.

Se opri și își cumpără o felie de pizza de la un magazin aproape gol, unde o femeie cu un căruț plin de sticle stătea în spate și bea Sprite cu un pai și-și cânta. Brânza iute îi arse cerul gurii și, când se uita în sus la ceas, își dădu seama că pierduse deja ultimul tren spre casă.

Capitolul 2

„Încercându-și înc-o dată aripile
într-un zbor lipsit de speranță:
Molii oarbe către obloanele ferestrelor.
Orice. Orice pentru-o doză de lumină.”

X. J. KENNEDY, *Molii ale străzii,*
„Stăpânii dezordinii”

Val adormi din nou, cu capul rezemat pe un rucsac aproape gol, cu corpul pe faianța rece a podelei de sub harta subterană. Își alesese un loc unde să adoarmă, lângă taraba de suveniruri, imaginându-și că nimeni nu va încerca să o jefuiască sau să o înjunghie chiar în văzul lumii.

Își petrecuse majoritatea nopții în starea de amețeala dintre somn și trezie, adormind o clipă, apoi sărind în sus trează. Uneori se trezea dintr-un vis și nu știa unde se afla. Gara puțea a gunoi și a mucegai, chiar și fără căldura care întărâta mirosurile. Deasupra vopselei scorjite și a mucegaiului, o bordură sculpturală de lalele încolăcite amintea de o altă gară din Spring Street, una mai frumoasă și mai impresionantă. Încercă să-și imagineze gara aceea în timp ce adormea din nou.

Cel mai ciudat lucru era faptul că nu se temea. Se simțea detașată de toate, un somnambul care părăsise calea unei vieți normale și intrase în pădurea unde orice se putea întâmpla. Furia și durerea se transformaseră într-o letargie care-i făcea membrele grele ca plumbul.

Când deschise din nou ochii încețoșați, deasupra ei se aflau oameni. Se ridică, săpând în rucsac cu degetele de la o mână și ridicând cealaltă mână ca pentru a para o lovitură. Doi polițiști se uitau în jos la ea.

— Buna dimineața, spuse unul din ei.

Avea un păr scurt, cenușiu și o față roșcovană, de parcă ar fi stat prea mult în vânt.

— Mda.

Val își șterse somnul din colțurile ochilor cu mâna. O dorea capul.

— E un loc de odihnă cam de rahat, spuse polițistul.

Navetiștii treceau pe lângă ei, dar numai câțiva se sinchiseau să se uite în direcția ei.

Val se încruntă.

— Și?

— Câți ani ai? întreba partenerul lui.

Era mai tânăr, slab, cu ochii întunecați și cu o respirație care mirosea a tutun.

— Nouăsprezece, minți Val.

— Ai vreun act de identitate?

— Nu, spuse Val, sperând că nu o să caute în rucsac.

Avea un permis, nu un carnet de conducere, de vreme ce nu dăduse încă examenul de conducere, dar era de-ajuns pentru a dovedi că nu avea decât șaptesprezece ani.

Polițistul oftă.

— Nu poți să dormi aici. Vrei să te ducem undeva unde ai putea să te odihnești puțin?
Val se ridică, atârându-și rucsacul pe umăr.

— Sunt bine, așteptam numai dimineața.

— Unde te duci? Întrebă polițistul mai în vârstă, blocându-i trecerea.

— Acasă, spuse Val, crezând că ar suna bine.

Trecu pe sub brațul lui și porni în graba pe trepte. Inima îi bătea tare în timp ce alerga pe Crosby Street, printre mulțimile de oameni, pe lângă muncitorii amețiți, strecurându-se printre rucsacii și servietele lor, pe lângă curieri pe biciclete și taxiuri, pășind printre rafalele de aburi care se umflau dinspre grătare. Încetini și se uită înapoi, dar nu părea să o urmărească nimeni. În timp ce trecea spre Bleecker, văzu doi punkiști care desenau cu cretă pe trotuar. Unul din ei avea o tunsoare mohawk multicoloră, cu creastă. Val trecu pe lângă desen cu grijă și își văzu de drum.

Pentru Val, New Yorkul era întotdeauna locul care o făcea pe mama ei să o țină strâns de mână, grilajele lucitoare ale zgârie-norilor de sticlă, reclama uriașă la supă cu tăiței Cup O'Noodles aburindă, care amenința să se verse în capul copiilor care așteptau la rând la *TRL*³, la numai câteva blocuri depărtare de locul unde *Mizerabilii* era jucat la matinee de studenții francezi veniți din suburbii. Dar acum, trecând prin Macdougall, New Yorkul părea mult mai mult și foarte diferit de ideea pe care o avea ea despre el. Trecu pe lângă restaurante care își începeau somnoroase activitatea, cu ușile încă închise, apoi pe lângă un gard din zale decorat cu mai mult de zece lacăte, fiecare reprezentând chipul unui copil; și un magazin unde se vindeau numai roboți de jucărie. Locuri mici și interesante care sugerau vastitatea orașului și ciudățenia locuitorilor săi.

Se strecură într-o cafenea slab luminată numită Cafe Diablo. Interiorul era tapetat în catifea roșie. Un diavol din lemn se afla lângă teighea, întinzând o tavă de argint prinsă de mâna lui. Val cumpără o cafea mare, pe care o înecă aproape în scortșoara, zahăr și frișcă. Căldura ceștii era plăcută în degetele ei înghețate, dar o făcea conștientă de amorțeala din oase și de junghiurile din spate. Se întinse, arcuindu-se și răsucindu-și gâtul până când auzi ceva trosnind.

Se îndreptă spre un loc în spate, luând un scaun învechit și așezându-se lângă o masă unde un băiat cu mici șuvițe africane și o față cu șuvițe de păr albastru și ghetete albe, până la genunchi, șușoteau. Băiatul rupea și turna în ceașca lui pachetele după pachetele de zahăr.

Fata se mișcă ușor, iar Val observă că avea un pisoi în poală. Acesta se juca cu fermoarul hainei din petice de blană de iepure a fetei.

Val zâmbi din reflex. Fata îi văzu privirea, îi răspunse cu un rânjel și puse pisica pe masă. Aceasta mieună jalnic, adulmecă aerul și se împiedică.

— Stai puțin, zise Val.

Luă capacul cafelei, îl umplu cu frișcă și îl așeză în fața pisicii.

— Genial! spuse fata cu părul albastru.

Val observă că avea nasul infectat, pielea din jurul pietrei strălucitoare fiind umflată, întinsă și roșie.

— Cum o cheamă?

— Nu are nume încă. Am discutat despre asta. Dacă ai vreo idee, anunțâ-mă. Dave nu prea vrea s-o păstrăm.

Val luă o înghițitură din cafea. Nu-i venea nimic în minte. Își simțea creierul umflat, lipit de țeastă și era atât de obosită că nu putea să se concentreze când clipea.

— De unde e? S-a rătăcit?

Fata deschise gura, dar băiatul își puse mâna pe brațul ei.

— Lolli.

O strânse în semn de avertizare, iar cei doi se uitară unul la altul intens.

— Am furat-o, spuse Lolli.

— De ce le spui oamenilor astfel de lucruri? Întrebă Dave.

³ Emisiune pentru tineri, transmisă de postul de televiziune MTV

— Le spun oamenilor tot. Oamenii cred numai ce pot să ducă. Așa știu în cine pot să am încredere.

— Ai furat-o din magazin? Întreba Val uitându-se la corpul mic al pisicuței și la limba ei roz răsucită.

Lolli dădu din cap, evident încântată de ea însăși.

— Am aruncat o piatră în fereastră. Noaptea.

— De ce?

Val trecu ușor la rolul de public apreciativ, făcând zgomotele potrivite, așa cum făcea cu Ruth, Tom sau mama ei, punând întrebările pe care voia să le audă cel care vorbea, dar dincolo de acel obicei familiar, era fascinație adevărată. Lolli era exact ceea ce Ruth voia să fie, cu tot comportamentul ei.

— Femeia care are magazinul de animale fuma. Chiar în magazin. Poți să crezi asta? Nu merita să aibă grijă de animale.

— Și tu fumezi, spuse Dave clătinând din cap.

— Eu nu am un magazin de animale.

Lolli se întoarse spre Val.

— Capul tău arata super. Pot să-l ating?

Val dădu din umeri și își înclina capul. Se simți ciudat când fata o mângâie; nu stânjenită, doar ciudat, ca și cum cineva îi atingea tălpile.

— Pe mine mă cheamă *Lollipop*⁴, spuse fata.

Se întoarse spre băiatul cu șuvițe. Era slab și drăguț, cu ochi de asiatic.

El e *Sketchy*⁵ Dave.

— Doar Dave, spuse acesta.

— Eu sunt doar Val.

Val se ridică. Era o ușurare să discute cu cineva după atâtea ore de liniște. Era o ușurare chiar și mai mare să discute cu oameni care nu știau nimic despre ea, Tom, mama ei sau orice altceva din trecutul ei.

— Nu e forma scurtă de la Valentine? Întrebă Lollipop, continuând să zâmbească.

Val nu era sigură dacă fata se distra pe seama ei sau nu, dar de vreme ce pe ea o chema Lollipop, cât de amuzant putea să fie numele ei? Dădu numai din cap.

Dave pufăi și mai desfăcu un pliculeț de zahăr, turnând granulele pe masa și tăindu-le în linii lungi pe care le adună cu un deget umezit în cafea.

— Mergeți la școală pe-aici? Întrebă Val.

— Nu mai mergem la școală, dar locuim aici. Locuim pe unde vrem.

Val mai luă o gură de cafea.

— Ce vrei să spui?

— Nu vrea să spună nimic, o întrerupse Dave. Dar tu?

— În Jersey.

Val se uită la lichidul gri lăptos din ceașca ei. Zahărul îi scrâșnea în dinți.

— Cred. Dacă mă întorc.

Se ridică, simțindu-se prost, întrebându-se dacă râdeau de ea.

— Mă scuzați.

Val se duse la baie și se spală, ceea ce o făcu să se simtă mai puțin dezgustătoare. Făcu gargară cu apă de la robinet, dar când scuipă, se văzu în oglindă prea clar: pete de pistrui pe obraji și în jurul gurii, inclusiv unul chiar sub ochiul stâng, toate arătând ca și cum ar fi fost noroi sub piele pe bronzul peticit pe care-l avea pentru că practica sportul în aer liber. Capul ras de curând arăta ciudat de palid, iar pielea din jurul ochilor ei albaștri era injectată și moale. Se frecă pe față cu mâna, dar nu fu de ajutor. Când se întoarse, Lolli și Dave pleaseră.

Val își termină cafeaua. Se gândi să tragă un pui de somn pe scaun, dar cafeneaua se aglomerase și devenise zgomotoasă, făcând-o să o doară capul mai rău. Ieși pe stradă.

Un travestit cu o perucă asemenea unui stup atâmându-i într-o parte alerga după un

⁴ Lollipop - în limba engleză, acadea

⁵ Sketchy - în limba engleză, schițat; superficial

taxi, cu un pantof în mână. În timp ce taxiul se îndepărta, acesta aruncă după el cu pantoful.

— Împuțitule! strigă el, în timp ce șchiopăta spre pantof.

Val alergă în strada, îl ridică și i-l dădu înapoi.

— Mulțumesc, tunsulică.

De-aproape, Val văzu că genele false ale travestitului erau argintate, iar pomeții îi străluceau.

— Ești un prinț încântător. Drăguț păr. Hai să ne prefacem că eu sunt Cenușăreasa, iar tu ai putea să-mi pui pantoful în picior.

— Hm, bine, spuse Val, așezându-se jos și încheindu-i pantoful în timp ce travestitul încerca să-și păstreze echilibrul.

— Perfect, păpușă!

Își îndreptă peruca.

Când se ridică, Val îl văzu pe Sketchy Dave râzând în timp ce se așeza pe balustrada de metal de pe partea opusă a străzii înguste. Lolli se întinsese pe un cearșaf albastru, pe care se aflau candelabre, cărți și haine. În lumina soarelui, albastrul părului lui Lolli strălucea mai puternic decât cerul. Pisicuța era întinsa lângă ea, lovind cu laba o țigara de pe jos.

— Hei, prințe plin de curaj! o strigă Dave, rânjind de parcă ar fi fost prieteni vechi.

Lolli îi făcu semn cu mâna. Val își îndesă mâinile în buzunare și se îndreptă spre ei.

— Ia loc, spuse Lolli. Credeam ca te-am speriat.

— Te duceai undeva? întreba Dave.

— Nu chiar.

Val se așeză pe cimentul rece. Cafeaua începuse în sfârșit să-i gonească prin vene și se simțea aproape treaza.

— Voi?

— Vindem niște chestii pe care le-a șparlit Dave. Stai cu noi. Facem bani și apoi petrecem.

— Bine.

Val nu era sigură că vrea să petreacă, dar nu-i diplăcea să stea pe trotuar o vreme. Ridică mâneca unei jachete roșii de catifea.

— De unde sunt toate astea?

— Din tomberoane, în special, spuse Dave fără să zâmbească.

Val se întreba dacă arată surprinsă. Voia să pară liniștită și imperturbabilă.

— Ai fi uimită să știi cât plătesc oamenii pentru ceea ce aruncă.

— Cred, spuse Val. Mă gândeam ca e drăguță jacheta asta. Trebuie că fusese reacția potrivită, pentru că Dave rânji larg, dezvăluind un dinte spart.

— Ești OK, spuse el. Și ce spuneai, „dacă” te întorci? Despre ce e vorba? Dormi pe stradă?

Val lovi cimentul.

— Acum da.

Amândoi râseră. Oamenii treceau pe lângă ei, dar pentru ei Val nu era decât o față rasă în cap și cu blugi murdari. Oricine de la școală ar fi putut să treacă pe lângă ea, Tom ar fi putut să se oprească și să cumpere o cravată, mama ei s-ar fi putut împiedica de o piatră pe trotuar și nimeni nu ar fi recunoscut-o.

Uitându-se înapoi, Val își dădu seama că era prea încrezătoare, că era prea dornică să gândească ce e mai bun despre ceilalți și ce-i mai rău despre ea însăși. Și totuși, iat-o, alături de alți oameni, lăsându-se luată de val odată cu ei.

Dar ceea ce făcea acum o umplea de o plăcere ciudată. Era ca atunci când te uiți în jos de pe o clădire înaltă și când adrenalina crește pe măsură ce te apleci în față. Era un sentiment puternic, teribil și complet nou.

Val își petrecu restul zilei cu Lolli și cu Dave, stând pe trotuar, vorbind despre nimicuri. Dave le spuse o poveste despre un tip pe care-l cunoștea, care se îmbătase atât de tare, că mâncase un gândac până la urmă.

— Unul dintre gândacii ăia din New York, care sunt de dimensiunea peștișorilor aurii. Era pe jumătate afară din gura lui și se agita încă atunci când a mușcat din el. În cele din urmă, după ce a mestecat și iar a mestecat, l-a înghițit. Iar fratele meu era acolo - Luis e un soi de geniu ciudat, a citit o enciclopedie întreaga când a stat acasă pentru ca avea vărsat - îi zice: „Știi că gândacii depun oua chiar și după ce au murit?” Ei bine, la început tipului nu-i vine să creadă, dar apoi începe să țipe că încercăm să-l omorâm și, ținându-se de stomac, zice că-i simte deja cum îl mănâncă pe dinăuntru.

— Asta-i scârbos, zise Val, dar râdea atât de tare, că avea lacrimi în ochi. Atât de scârbos!

— Stai să vezi continuarea, spuse Lolli.

— Îh, zise Sketchy Dave. A vomitat pe pantofi. Iar gândacul era chiar acolo, ciopârțit, dar erau bucăți clare de gândac mare, negru. Și unul dintre picioare se mișca.

Val țipă de scârbă și le povesti cum ea și Ruth fumaseră odată o plantă aromată crezând că se droghează.

Dupa ce vândură o curea din imitație de piele de crocodil, două tricouri și o jachetă cu paiete, Dave cumpără pentru fiecare de la un vânzător ambulant câte un hot dog pescuit din apa murdară și umplut cu varză acră, ridiche rasă și muștar.

— Haide. Trebuie să sărbătorim faptul că te-am găsit, spuse Lolli, sărind în picioare. Pe tine și pe pisică.

Încă mâncând, Lolli începu să țopăie pe stradă. Trecură pe lângă mai multe blocuri, cu Lolli în frunte, până când ajunseră la un tip în vârstă care își rula țigările pe treptele unei clădiri. Lângă el se afla o geantă murdară, plină de alte genți. Brațele îi erau slabe ca niște bețe, iar fața îi era ridată ca o stafidă. Bărbatul o sărută pe Lolli pe obraz și o salută pe Val foarte politicos. Lolli îi dădu două țigări și niște bancnote mototolite, iar acesta se ridică și traversă.

— Ce e cu el? îl întreba Val în șoapta pe Dave. De ce e atât de slab?

— A cedat, zise Dave.

Câteva minute mai târziu, bărbatul se întoarse cu o sticlă de brandy de cireșe într-o pungă maro de hârtie.

Dave scoase din geanta lui de curier o sticla aproape goala de cola și o umplu cu lichior.

— Ca sa nu ne oprească poliția, spuse el. Urăsc polițiștii.

Val luă o înghițitură din sticlă și simți cum alcoolul o arde pe gât. Cei trei trecură sticla de la unul la altul în timp ce mergeau pe West Third. Lolli se opri în fața unei mese acoperite cu cercei cu pietricele, care atârnavă din copaci de plastic și răsunau de fiecare dată când trecea o mașină. Luă o brățară făcută din clopoței mici de argint. Val se îndreptă spre masa cealaltă, unde se aflau grămăjoare de prafuri parfumate, iar pe o tavă ardeau mostre.

— Ce avem noi aici? întrebă bărbatul din spatele tejghelei.

Avea pielea de culoarea mahanului lustruit și mirosea a lemn de santal. Val zâmbi blând și se întoarse spre Lolli.

— Spune-le prietenilor tăi să aibă mai multă grijă pe cine servesc.

Ochii bărbatului care vindea pulberile erau întunecați și sclipeau ca cei ai unei șopârle.

— Mesagerii sunt întotdeauna primii care află nemulțumirea clienților.

— Sigur, spuse Val, îndepartându-se de masa.

Lolli sari în sus, clopoței răsunându-i în jurul încheieturii.

Dave încerca să facă pisica să lingă alcoolul de pe capacul sticlei de cola.

— Tipul ăla era cu adevărat ciudat, spuse Val.

Când se uită înapoi cu coada ochiului, numai o clipă, bărbatul cu pulberile păru să aibă țepi lungi care-i ieșeau din spate ca la un arici.

Val se întinse după sticlă.

Merseră fără vreo țintă, până când ajunseră la o bucată de asfalt în formă de triunghi, mărginită de bănci. Se așezară, lăsând pisica să cerceteze rămășițele aplatizate ale

unui porumbel. Acolo își trecură din nou sticla de la unul la altul până când lui Val îi amorți limba și simți că o gâdilau dinții, iar capul începu să-i vâjâie.

— Crezi în fantome? întrebă Lolli.

Val se gândi la asta o clipă.

— Cred că mi-ar plăcea să cred.

— Dar în altceva?

Lolli miorlai, frecându-și degetele pentru a chema pisica. Aceasta nu-i dădea atenție.

Val râse.

— Ce altceva? Vreau să spun, nu cred în vampiri, vârcolaci, zombi sau altceva asemănător.

— Dar în creaturi fantastice?

— Cum ar fi...?

Dave chicoti.

— Cum ar fi monștri.

— Nu, spuse Val, clătinând din cap. Nu prea cred.

— Vrei să afli un secret? întrebă Lolli.

Val se aplecă și dădu afirmativ din cap. Sigur că voia.

— Știm unde se află un tunel cu un monstru în el, șopti Lolli. Știm unde trăiesc zânele și monștrii.

— Ce? Val nu era sigură că auzise bine.

— Lolli, o avertiză Dave, dar vocea lui sună un pic slabă, ține-ți gura! Luis ar fi furios dacă te-ar auzi.

— Nu poți să-mi dictezi ce să spun!

Lolli își încrucișa brațele, înfigându-și unghiile în piele. Își dădu părul pe spate.

— Cine ar crede-o oricum? Pun pariu că nici măcar nu mă crede.

— Vorbiți serios? întrebă Val.

Cum era beată, părea aproape posibil. Val încercă să-și amintească poveștile pe care îi plăcea să le citească, cele pe care le colecționase de când era mică. Nu erau prea multe zâne în ele. Cel puțin, nu zânele pe care și le imagina ea. Erau nașe, căpcăuni, trol și pitici care își târguiau serviciile pentru copii, apoi începeau să înjure când adevăratele lor nume erau descoperite. Se gândi la zânele din jocurile video, dar erau spiriduși și nu era sigură că spiridușii sunt zâne.

— Spune-i, îi zise Lolli lui Dave.

— Și cum de îmi dai ordine? întrebă Dave, dar Lolli îl lovi peste mână și râse.

— Bine, bine. Dave dădu din cap. Eu și fratele meu obișnuiam să explorăm orașul. Știi ce înseamnă asta?

— Intrați în locuri unde nu ar fi trebuit să intrați, spuse Val.

— Avea un văr care intra pe site-uri *Weird NJ*⁶ și posta poze cu ei pe site-ul lui.

— În special locuri vechi, nu-i așa? Cum sunt clădirile abandonate?

— Mda. Sunt tot felul de lucruri în orașul ăsta pe care oamenii nu le văd, spuse Dave.

— Așa e, zise Val. Aligatori albi. Oameni-cârțiță. Anaconde.

Lolli se ridică și recuperă pisica din locul unde aceasta își făcea de lucru cu pasărea moartă. O ținu în poală și o mângâie cu afecțiune.

— Am crezut că poți să faci față.

— Cum se face că știți lucrurile astea despre care nimeni nu știe? Val încerca să fie politicoasă.

— Pentru că Luis are un simț special, spuse Lolli. Poate să vadă.

— Tu poți să le vezi? îl întrebă Val pe Dave.

— Numai când mă lasă. Se uita lung la Lolli. Am înghețat.

— Vino cu noi, spuse Lolli, întorcându-se spre Val.

— Lui Luis nu o să-i placă.

Dave își răsuci gheata de parcă ar fi strivit o gânănie.

— Nouă ne place. Asta e tot ce contează.

⁶ Site al unei reviste care tratează subiecte ciudate, ieșite din comun

— Unde mergem? întrebă Val.

Tremura. Chiar dacă lichiorul care i se scurgea prin vene o încălzea, îi ieșeau aburi din gură, iar mâinile îi erau ba înghețate, ba fierbinți când le băga sub cămașă și le lipea de piele.

— O să vezi, spuse Lolli.

Merseră o vreme, apoi pătrunseră într-o stație subterană. Lollipop trecu de barieră folosindu-și cardul, apoi i-l dădu înapoi lui Dave printre gratii. Se uită la Val.

— Vii?

Val dădu din cap.

— Stai în fața mea, spuse Dave, așteptând.

Val merse spre barieră. El își trecu cardul apoi se împinse spre ea, și înaintară amândoi odată. Îi simți corpul încordat în spate și mirosul de fum de țigară și haine nespălate. Val râse și se clătină un pic.

— O să-ți mai spun ceva ce nu știi, zise Lolli, ridicând câteva cartele. Astea sunt carduri obținute cu scobitori. Rupii scobitorile în bucăți mici și le pui în automat. Oamenii plătesc, dar nu-și primesc cartelele. E ca o capcană pentru homari. Te întorci mai târziu și vezi ce ai prins.

— Aha! spuse Val, capul vâjâindu-i de la alcool.

Nu era sigură ce era adevărat și ce nu.

Lollipop și Sketchy Dave merseră spre capătul îndepărtat al peronului subteran, dar în loc să se oprească și să aștepte trenul, Dave coborî acolo unde continuau liniile de cale ferată. Câțiva oameni care așteptau trenul se uitară după el, dar apoi priviră repede în altă direcție, însă majoritatea nici nu părură să observe.

Lolli îl urmă pe Dave cu stângăcie, mișcându-se în așa fel încât să ajungă la margine și apoi lăsându-l să o ajute să coboare. Ținea pisica, acum agitată.

— Unde plecați? întreba Val, dar aceștia deja dispăreau în întuneric.

În timp ce cobora pe cimentul plin de mizerie pentru a-i urma, Val se gândi cât era de nebună dacă urma doi oameni pe care nu-i cunoștea în adâncurile stației subterane, dar, în loc să-i fie frică, era fericită. Avea să ia singură hotărâri acum, chiar dacă erau dezastruoase. Era același sentiment de plăcere ca atunci când iitpi o bucata de hârtie în bucăți minuscule.

— Ai grija sa nu atingi cea de-a treia linie ferată, că o să te prăjești, se auzi Dave de undeva din față.

— Cea de-a treia linie?

Se uită în jos nervoasă. Cea din mijloc, trebuia să fie vorba despre cea din mijloc.

— Dacă vine vreun tren? întrebă Val.

— Vezi nișele alea? strigă Lolli. Te lipești de una dintre ele.

Val se uită înapoi la cimentul peronului subteran mult prea înalt pentru a fi urcat. În față, întunericul era presărat cu lămpi mici, care păreau să scoată ceva lumină. În jurul ei auzea zgomote foșnitoare și i se părea că simte mici lăbuțe urcându-i-se pe unul dintre teniși. Simți panica pe care o așteptase tot timpul. O înghițea. Se opri, atât de copleșita de frică, încât nu se putea mișca.

— Să mergem, se auzi vocea lui Lolli venind din întuneric. Ține pasul cu noi.

Val auzi huruitul îndepărtat al unui tren, dar nu reuși să-și dea seama cât era de departe sau măcar pe ce linie circula. Alerga să-i prindă din urmă pe Lolli și pe Dave. Nu-i fusese niciodată frică de întuneric, dar acum era altceva. Întunericul era aici gros, devorator. Părea viu, respirând prin țevi, înălțând rafale de miros greu în tunelul din jurul ei.

Mirosul de mizerie și umezeală era apăsător. Se strădui să asculte pașii celorlalți doi. Își ținu ochii fixați pe lumini, ca și cum ele ar fi fost firimiturile de pâine din poveste, care să o ajute să nu piardă drumul.

Un tren trecu pe liniile de pe cealaltă cale ferată, strălucirea brusca și zgomotul furios uimind-o. Simți curentul de aer, de parcă tot ce era în tunel ar fi fost tras spre el. Dacă trenul ar fi fost pe partea ei, nu ar fi avut timp să sară spre nișă.

— Aici!

Vocea era aproape, surprinzător de aproape. Val nu era sigură dacă era a lui Lolli sau a lui Dave. Își dădu seama că se afla lângă un peron. Arăta ca stația din care plecaseră, numai că aici pereții erau acoperiți de graffiti. Pe raft se aflau saltele și pături, perne aruncate și canapele - majoritatea în diferite nuanțe de muștar. Mucuri de lumânare licăreau slab, unele dintre ele îndesate în gurile ascuțite ale cutiilor de bere, altele în vase înalte de sticlă decorate cu chipul Fecioarei Maria. Un băiat cu părul strâns în coada stătea lângă un grătar portabil în colțul din spate al stației. Unul din ochi îi era albicios și ciudat, iar pielea închisă la culoare îi era încrețită de piercinguri de oțel. Urechile îi străluceau de cercei, unii groși ca niște viermi, iar din fiecare obraz îi ieșea câte o bucată de metal, ca pentru a-i scoate în evidența pomeții. Avea un cercel într-o nară, iar buza de jos îi era străbătută de un inel. Când băiatul se ridică în picioare, Val observă ca purta o geacă neagră, pufoasă, și blugi largi și rupți. Sketchy Dave începu să urce pe o scară de placaj.

Val se întoarse. Pe unul dintre pereți scria cu spray „pentru totdeauna și niciodată”.

— E impresionată, spuse Lolli, iar vocea ei răsună în tunel. Dave pufni și se îndreptă spre foc. Scoase mucuri de țigară aplatizate din geanta lui de curier și le dădu drumul într-una dintre cămile ciobite, apoi puse una peste alta cutii de piersici și cafea.

Băiatul cu piercingurile aprinse unul dintre mucuri și trase un fum.

— Cine naiba-i aia?

— Val, spuse Val înainte ca Lolli să răspundă.

Val se bățâia de pe un picior pe altul, dându-și seama că nu mai știa să se întoarcă acasă.

— E noua mea prietenă, spuse Lollipop, așezându-se într-un cuib de pături.

Băiatul cu piercinguri se încruntă.

— Ce e cu părul ei? E bolnavă de cancer?

— L-am tăiat, spuse Val.

Dintr-un anume motiv, asta îi făcu și pe băiat și pe Sketchy Dave să râdă. Lolli privi mulțumită de ea.

— Dacă nu ai ghicit, el e Luis, spuse Lolli.

— Nu-și fac destui drum înapoi și fără ca voi doi să faceți pe ghizii pentru ei? întrebă Luis, dar nimeni nu-i răspunse, așa că poate că întrebarea lui era doar o simplă replică.

Oboseala începea să o copleșească pe Val. Se așeză pe o saltea și își trase o pătură sub cap. Lolli spunea ceva, dar combinația de brandy cu frișcă ce se retrăgea și cu extenuarea era copleșitoare. Putea să se întoarcă acasă a doua zi sau în câteva zile. Oricând. Atât timp cât nu însemna acum.

În timp ce adormea, pisica lui Lolli se urcă pe ea. Își întinse mâna spre ea, afundându-și degetele în blana scurtă și moale.

Capitolul 3

„Am găsit peșterile calde din păduri
Le-am umplut cu tigăi și sculpturi,
Cu etajere, dulapuri, mătasuri și bunuri fără nume
Am pregătit cina pentru viermi și pentru zâne.”

ANNE SEXTON,
Neamul ei

Cu mușchii înțepeniți, Val sări din somn și se trezi de-a binelea, inima bătându-i să-i spargă pieptul. Aproape țipă înainte de a și aminti unde era. Bănuie că era după-amiază, deși era tot întuneric în tunel; singura lumină venea de la lumânările scurse. Pe cealaltă saltea, Lollipop era ghemuita cu spatele la Luis. Acesta avea un braț peste ea. Sketchy Dave era în cealaltă parte a ei, înfășurat într-o pătură murdară, cu capul înclinat spre Lolli, așa cum ramura unui copac crește spre soare.

Val își îngropă capul mai adânc în saltea, deși mirosea slab a pipi de pisică. Se simțea amețită, dar mai odihnită.

Stând întinsă acolo își aminti cum se uita prin cataloagele colegiului cu câteva săptămâni înainte, cu Tom. Ar fi vrut să meargă la Universitatea din Kansas, care avea cursuri interesante și care nu era foarte scumpă.

— Și uite, spusese el, au echipă de lacrosse feminin, de parcă ar fi urmat să fie împreună după liceu.

Ea zâmbise și-l sărutase zâmbind. Îi plăcea să îl sărute; întotdeauna părea să știe exact cum să-i întoarcă sărutul. Gândul acesta o duru și se simți stupidă și trădată.

Voia să adoarmă din nou, dar nu reușea, așa că stătu nemișcată până când simți nevoia de a face pipi atât de acut, încât trebui să meargă și să se așeze cu picioarele desfăcute deasupra găleții imputite pe care o găsi într-un colț. Își trase blugii și chiloții jos, încercând să se echilibreze și trăgând hainele cât putea de departe de corp. Încercă să-și spună că e ca atunci când conduci pe autostradă și nu există loc de oprire, așa că trebuie să te duci în pădure. Nu exista hârtie igienică, nici frunze, așa că sări un pic, ceea ce, speră ea, o va usca.

Întorcându-se pe saltea îl văzu pe Sketchy Dave mișcându-se și speră că nu-l trezise ea. Se strecură înapoi sub pătură. Simțea acum mirosurile vii ale peronului, combinate într-un miros pe care nu-l putea identifica. Lumina se răspândea de la un grilaj ce dădea spre strada de deasupra luminând stâlpii din fier, negri de funingine.

— Hei, ai dormit aproape paispe ore! spusese el, întorcându-se pe partea cealaltă și întinzându-se.

Nu avea cămașă pe el și, chiar dacă era întuneric, Val observă ca avea pe piept ceva care arăta ca o rană făcută de glonț. Rana întindea restul pielii spre ea, ca o baltă care trăgea totul spre inima.

Dave se îndreaptă spre grătar și-l aprinse cu chibrituri și cocoloașe de ziar. Apoi puse deasupra o oală, vărsă boabele dintr-o cutie și turnă apă dintr-o cană mare de plastic.

Probabil că se uita de prea mult timp la el, pentru că acesta privi în sus cu un rânjel.

— Vrei și tu? E cafea pentru cowboy. Fără lapte, dar avem destul zahăr dacă vrei.

Dând din cap, Val făcu sul păturile în jurul său. El îi întinse o ceașcă, iar ea o luă recunoscătoare, folosind-o mai întâi pentru a-și încălzi mâinile și obraji. Își trecu absentă degetele peste cap. Si simți țepii subțiri ca nisipul fin.

— Poți să vii și să șterpelești cu mine, spuse Sketchy Dave, uitându-se la saltea cu un fel de dor. Luis și Lolli ar dormi tot timpul dacă i-ai lăsa.

— Tu cum de te-ai trezit? întrebă ea și sorbi din ceașcă.

Cafeaua era amară, dar lui Val i se păru bunicică, dacă ignora gustul de ars. Boabele pluteau la suprafață formând o peliculă neagră.

Dave ridică din umeri.

— Eu sunt gunoierul. Trebuie să merg să văd de ce se descotorosesc „costumele”.

Ea dadu din cap.

— E o aptitudine, cum au porcii aia care găsesc trufele după miros. Fie o ai, fie nu. Odată am găsit un ceas Rolex alături de corespondența aruncată și de pâine arsă. Era ca și cum cineva ar fi aruncat totul de pe masa din bucătărie, direct la gunoi, fără macar să se uite.

În ciuda a ceea ce spusese Dave despre somnul lui Lolli și Luis, Lolli mormăi și se strecură de sub brațul lui Luis. Avea ochii aproape închiși încă și purta un halat murdar stil kimono peste hainele din ziua precedentă. Arăta frumoasă într-un fel în care Val nu avea să arate niciodată, delicată și dură în același timp.

Lolli îl înghionti pe Luis. Acesta mârâi și se rostogoli, ridicându-se pe coate. Se simți mișcare de-a lungul peretelui și pisica ieși, frecându-și capul de mâna lui Luis.

— Te place, vezi? spuse Lolli.

— Nu ți-e teamă să nu o prindă șobolanii? întrebă Val. E destul de mică.

— Nu chiar, spuse Luis întunecat.

— Haide, doar i-ai pus nume aseară.

Lolli luă pisica și o așeză în poală.

— Mda, spuse Dave. Polly și Lolli.

— Polyhymnia, spuse Luis.

Val se apleca înainte.

— Ce înseamnă Poly - nu știu cum?

Dave mai umplu o ceașcă pentru Luis.

— Polyhymnia e un fel de muză din Grecia. Nu știu care, întreabă-l pe el.

— Nu contează, spuse Luis aprinzând un muc de țigară. Sketchy Dave dadu din umeri, ca pentru a se scuza că știe așa de multe.

— Mama era bibliotecară.

Val nu știa cu adevărat ce e o muză, în afara unei amintiri neclare despre studiul Odiseei în clasa a noua.

— Era? Acum ce e?

— E moartă, spuse Luis. A împușcat-o tata.

Val își ținu respirația și era pe cale de a se scuza, dar Sketchy Dave vorbi primul.

— Mă gândeam să mă fac și eu bibliotecar.

Dave se uită la Luis.

— Biblioteca e un loc bun pentru meditație. Cam ca aici. Se întoarse spre Val. Știi că am fost primul care a găsit locul ăsta?

Val clătină din cap.

— L-am dibuit. Sunt prințul resturilor, stăpânul gunoaielor. Lolli râse, iar Dave zâmbi larg. Păru mai mulțumit de gluma lui, acum că știa că îi place lui Lolli.

— Nu voiai să fii bibliotecar, spuse Luis, dând din cap.

Luis știe totul despre mitologie.

Lolli luă o gură de cafea.

— Cum ar fi despre Hermes. Spune-i despre Hermes.

— E un psihotransportor.

Luis se uită cu o privire întunecată la Val, ca pentru a o provoca să spună ce înseamnă.

— Călătorește între lumea celor vii și lumea morților. Un fel de curier. Asta vrea Lolli să-ți spun. Da' lasă asta; ai întrebat despre șobolani care ar putea să o prindă de Polly. Ce știi despre șobolani?

Val dadu din cap.

— Nu prea multe. Cred că unul dintre ei mi-a trecut peste picior când veneam aici.

Lolli pufăi și chiar și Dave zâmbi, dar fața lui Luis era încordată. Vocea îi era ritualică, ca și cum ar fi spus asta de multe ori.

— Șobolanii sunt otrăviți, împușcați, prinși în capcană, bătuți, ca oamenii străzii, ca noi. Toată lumea urăște șobolanii. Oamenii urăsc modul în care se mișcă ei, modul în care sar, urăsc zgomotul făcut de labele lor în timp ce aleargă pe podea. Șobolanii sunt întotdeauna personajele rele.

Val se uită spre umbre. Luis părea să aștepte ca ea să reacționeze, dar nu știa care era reacția corectă. Nici nu era sigură că înțelege despre ce vorbește el.

El continuă:

— Dar sunt puternici, au dinți mai tari ca fierul. Pot să roadă orice: grinzi de lemn, pereți de ipsos, țevi de aramă - orice în afară de oțel.

— Sau diamante, spuse Lolli cu un zâmbet superior.

Nu părea deloc intimidată de discursul lui.

Luis abia se opri ca să asculte ce spunea Lolli. Era cu ochii pe Val.

— Oamenii au luptat împotriva lor în puțurile orașului. Șobolanii au înfruntat dihorii, câinii, oamenii. Așa sunt ei.

Dave zâmbi ca și cum toate astea aveau înțeles pentru el.

— Sunt și inteligenți. Ai văzut vreodată un șobolan în subterane? Uneori se urcă în câte un vagon pe peron și coboară la stația următoare. Merg cu metrourl.

— Nu am văzut niciodată asta, îl luă Lolli peste picior.

— Nu-mi pasă dacă ai văzut sau nu.

Luis se uită la Dave, care nu mai dădea din cap. Apoi se întoarse spre Val.

— Pot să cânt imnuri despre șobolani de dimineața până seara, dar nu o să schimb modul în care îi privești, nu-i așa? Dar dacă ți-aș spune că sunt lucruri care te consideră pe tine așa cum îi consideri tu pe șobolani?

— Ce fel de lucruri? întreba Val, amintindu-și ce-i spusese Lolli cu o noapte înainte.

— Te referi la zâ...

Lolli îi înfipse unghiile în braț.

Luis se uită o vreme la ea.

— Altceva în legătură cu șobolanii. Sunt neofobici. Știi ce înseamnă asta?

Val dadu din cap că nu.

— Nu au încredere în lucruri noi, spuse Luis fără a zâmbi. Și nici noi nu ar trebui.

Apoi se ridică, aruncă mucul de țigară pe șine și urcă pe trepte, spre stație.

„Ce idiot!“ Val apucă o ață de pe pantaloni, trase de ea și descusu țesătura. „Ar trebui să plec acasă“, își spuse. Dar nu plecă nicăieri.

— Nu trebuie să-ți faci griji în privința lui, spuse Lolli. Doar pentru că vede lucruri pe care noi nu putem să le vedem crede că e mai bun ca noi.

Se uită până când Luis dispăru din vedere, apoi luă o cutie cu o pisică roz pe ea. O deschise și desfăcu un tricou pe care înșiră conținutul ei: o seringă, o lingură veche suflată cu argint, o pereche de ciorapi de culoarea pielii, câteva punguțe care conțineau o pudră chihlimbarie ce strălucea spre un albastru-deschis. Lolli ridică una din mânecile halatului său, iar Val văzu urme negre pe braț, ca și cum pielea ar fi fost pârlită acolo.

— Liniștește-te Lolli, spuse Sketchy Dave. Nu în fața ei. Nu asta.

Lolli se lăsă pe o grămadă de perne și genți.

— Îmi plac acele. Îmi place să simt oțelul sub piele.

Se uită la Val.

— Poți să ai parte de un pic de amețeață injectându-ți apă. Poți chiar să-ți injectezi vodcă. Ajunge direct în sânge. Te îmbeți mai ieftin.

Val își frecă mâna.

— Nu se poate să fie mai rău decât cum m-ai zgâriat tu.

Ar fi trebuit să fie înspăimântată, dar ritualul o fascina, modul în care toate instrumentele erau așezate pe o cămașă murdară, așteptând la rând să fie utilizate. O ducea cu gândul la ceva, dar nu era sigură la ce anume.

— Îmi pare rău pentru brațul tău! Luis era în așa hal, că nu aș fi vrut să începi și tu cu zănele.

Lolli se strâmbă în timp ce încălzea pudra cu puțină apă la grătar. Fierbea în lingură. Mirosul dulce ca de zahăr ars îi umplu nasul lui Val. Lolli îl trase în ac, apoi împinse bulele de aer care ieșiră cu o țâșnitură de lichid. Legându-și partea de sus a brațului cu ciorapii, Lolli înfipse încet vârful acului într-una dintre urmele negre de pe braț.

— Acum sunt magician, spuse Lolli.

Val își dădu seama că îi amintea de modul în care mama ei își aplica machiajul - așezând instrumentele, apoi folosindu-le unul câte unul. Mai întâi fondul de ten, apoi pudra, fardul de ochi, creionul de ochi, fardul de obraz, totul făcut într-un ceremonial calm. Amestecul de imagini o făcu să se simtă slăbită.

— Nu ar trebui să faci asta în fața ei, repetă Dave, arătând în direcția lui Val cu bărbia.

— Nu o deranjează, nu-i așa, Val?

Val nu știa ce credea. Nu văzuse niciodată pe cineva făcându-și așa injecție, profesional, ca un doctor.

— Nu ar trebui să vadă, spuse Dave.

Val îl observă cum se ridică și înaintează pe peron. Se opri sub un mozaic de plăci de faianță unde scria „WORTH”. Lui Val i se păru că vede cum, în spatele lui, întunericul își schimba forma, întinzându-se ca cerneala picurată în apă. Dave părea să vadă și el. Făcu ochii mari.

— Nu face asta, Lolli!

Întunericul părea să se transforme în contururi distincte care făceau să i se ridice părul de pe mâini lui Val. Coarne înțețoșate, guri pline de dinți și gheare lungi ca niște crengi se formară și apoi se topiră.

— Ce e? Te-ai speriat? îl luă Lolli peste picior pe Dave, înainte de a se întoarce spre Val. Îi e frică și de propria umbră, de asta îl numim Sketchy.

Val nu spuse nimic, uitându-se încă la întunericul mișcător.

— Haide, îi spuse Dave lui Val, să mergem la șterpelit.

Lolli se îmbufnă exagerat.

— În nici un caz. Eu am găsit-o. E noua mea prietenă și vreau să stea aici și să se joace cu mine!

Să se joace cu ea? Val nu știa ce înseamnă asta, dar nu-i plăcea cum sună. În momentul acela Val nu-și mai dori nimic altceva decât să iasă din acele tunele claustrofobice și să plece departe de umbrele mișcătoare. Inima îi bătea atât de tare, că se temea că-i va sări din piept ca pasărea dintr-un ceas cu cuc.

— Trebuie să iau un pic de aer.

Se ridică.

— Stai, spuse Lolli leneș.

Părul ei părea să fie mai albastru decât cu un moment înainte, injectat cu luciri marine, iar aerul se vâlurea în jurul ei așa cum făcea deasupra unei străzi în soarele dogoritor.

— Nu o să-ți vină să crezi cât o să te distrezi.

— Să mergem, o rugă Dave.

— De ce trebuie să fii mereu atât de plictisitor?

Lolli își dădu ochii peste cap și aprinse o țigară de la foc. Jumătate din ea arse în

flăcări, dar Lolli trase oricum din ea. Vocea îi era înceată, ștearsă, dar privirea, chiar dacă venea din niște ochi somnoroși, era aspră.

Dave porni pe scările galbene, iar Val îl urmă repede, cuprinsă de o groază nesigură. Ajunși sus, Dave împinse grilajul și pășiră pe trotuar. În timp ce ieșea în soarele strălucitor al după-amiezei târzii, Val își aminti că-și uitase rucsacul cu biletul de întoarcere pe peron. Se întoarse pe călcăie spre grilaj, dar apoi ezită. Își voia rucsacul, dar Lolli se purtase așa de ciudat... Totul devenise atât de ciudat. Dar poate chiar și mirosul drogului putea să facă umbrele să se miște? Făcuse un curs despre droguri de evitat: heroină, PCP, praful îngerilor, cocaină, metamfetamine. Nu știa prea multe despre nici unul dintre ele.

Nimeni dintre cei pe care îi cunoștea nu făcea mai mult decât să fumeze iarbă sau să bea.

— Vii? striga Dave.

Val observă tălpile uzate ale ghetelor lui, petele de pe blugi, mușchii brațelor sale slabe încordați puternic.

— Mi-am uitat..., începu ea, dar apoi se gândi mai bine. Nu contează!

— Așa e Lolli, spuse el cu un zâmbet trist, uitându-se la trotuar și nu în ochii lui Val. Nimic nu o va schimba.

Val se uită la clădirea mare de pe partea opusă a străzii și la parcul de beton în care se aflau, cu heleșteul sec și crăpat și un căruț de cumpărături abandonat.

— Dacă e atât de ușor să întri pe-aici, de ce am venit prin tunele?

Dave păru încurcat și timp de câteva secunde nu răspunse.

— Păi, districtul financiar e destul de plin de oameni în jurul orei cinci vinerea, dar e aproape gol sâmbăta. Nu ai vrea să ieși pe un trotuar cu un milion de oameni în jur.

— Doar ăsta-i motivul? întrebă Val.

— Și nu am avut încredere în tine, spuse Dave.

Val încercă să zâmbească, pentru că bănuia că avea un pic de încredere în ea acum, dar nu putea să se gândească decât la ce s-ar fi întâmplat dacă la un moment dat, în timp ce mergeau prin tunel, el ar fi hotărât că nu poate să aibă încredere în ea.

○ ○ ○

Val scotoci printr-un tomberon. Mirosul de mâncare o făcea încă să-i vină să vomite, dar după două grămezi de gunoi începuse să se obișnuiască. Împinse mormane de hârtie mototolită, dar nu găsi decât câteva plăci în care erau înfipite cuie, carcase de CD-uri și o ramă de fotografii spartă.

— Hei, uită-te la asta! strigă Sketchy Dave de lângă celălalt coș de gunoi.

Ieși purtând o haină albăstruie, cu o mânecă ușor sfâșiata și întinzându-i o cutie care părea să fie plină de paste cu sos.

— Vrei? întrebă el, luând o gura de paste.

Val clătină din cap că nu, dezgustată, dar râzând.

Lumea își făcea drum spre casă de la lucru, cu serviete în mână și genți de curier pe umăr. Nimeni nu părea să-i vadă pe Val și pe Dave. Parcă deveniseră invizibili, doar parte din gunoiul prin care căutau. Era genul de lucruri despre care auzise la televizor și citise în cărți. Se presupunea că te face să te simți mic, dar ea se simțea eliberată. Nimeni nu se uita la ea, nimeni nu o judeca în funcție de cum se îmbracă sau cine erau prietenii ei. Nu o vedeau deloc.

— Nu e prea târziu ca să mai găsim ceva bun? întrebă Val sărind jos.

— Mda, dimineața e cel mai bine. Acum, birourile își aruncă hârțogăriile. O să vedem ce mai e prin jur și ne întoarcem la miezul nopții, când restaurantele aruncă pâinea și legumele vechi. Iar apoi, dimineață pornim din nou în cartier - trebuie să ajungem acolo înainte să vină camioanele ca să ridice gunoiul.

— Nu poți totuși să faci asta în fiecare zi, nu-i așa?

Se uită la el neîncrezătoare.

— E întotdeauna ziua de aruncat gunoiul undeva.

Val se uită la un morman de reviste legate cu o sfoară. Până acum nu găsise nimic pe care să considere că merita să-l ia.

— Ce căutăm, mai exact?

Dave luă ultima îmbucătură din paste și apoi îndesă cutia înapoi în tomberon.

— Ia orice e pornografic. Întotdeauna putem vinde asta. Și orice e drăguț, cred. Dacă tu crezi că e drăguț, probabil că și altcineva o să creadă asta.

— Ce zici de asta?

Arată spre o placă ruginită ce atârna de un zid al aleii.

— Păi, spuse el încercând să fie drăguț, am putea să o ducem la unul dintre magazinele alea elegante - vopsesc chestii vechi ca asta și le vând pentru bani buni - dar nu ar plăti de-ajuns pentru efortul pe care l-ar presupune.

Se uită la cerul din ce în ce mai slab luminat.

— Rahat! Trebuie să iau ceva înainte să se întunece. S-ar putea să fiu nevoit să livrez ceva.

Val luă placa. Rugina i se scurse pe mâini, dar reuși să echilibreze fierul aruncat pe umăr. Dave avea dreptate. Era grea.

O puse jos înapoi.

— Ce fel de livrare?

— Hei, uită-te la asta.

Dave se lăsă în jos și scoase o cutie plină de romane de dragoste.

— Astea s-ar putea să însemne ceva.

— Pentru cine?

— Am putea să le vindem, spuse el.

— Mda?

Mama ei citea romane de dragoste și Val era obișnuită cu imaginile de pe coperte: o femeie cu părul lung, înclinată pe spate în brațele unui bărbat și o casă frumoasă în depărtare. Toate fonturile aveau înflorituri, iar unele erau îngroșate cu auriu. Putea să pună pariu că în nici una dintre cărțile alea nu era vorba despre femei care și-o trag cu prietenii fiicelor lor. Ar fi vrut să vadă o copertă de-asta: un tânăr și o femeie în vârstă, cu prea mult machiaj și riduri în jurul gurii.

— De ce ar vrea cineva să citească rahaturile astea?

Dave dădu din umeri, luă cutia sub un braț și deschise o carte. Nu citi cu voce tare, dar gura i se mișcă pe când scana pagina.

Tăcură o vreme în timp ce mergeau, apoi Val arată spre cartea din mâna lui.

— Despre ce e?

— Încă nu știu, spuse Sketchy Dave.

Părea enervat. Continuară să meargă în liniște, el cu fața îngropată în carte.

— Ia uite!

Val arată spre un scaun prăpădit de lemn.

Dave se uită critic la el.

— Neah! Nu putem să-l vindem. Asta dacă nu cumva îl vrei pentru tine.

— Ce să fac cu el? Întreba Val.

Dave ridică din umeri, apoi se întoarse și intră pe o poartă neagră, într-o piață aproape goală, punând romanul de dragoste înapoi în cutie. Val se opri ca să citească placa: Seward Park. Copaci înalți umbreau leagănele și balansoarele din jur. Cementul era acoperit de un covor de frunze galbene și maro. Trecură pe lângă o fântână secată; statuia unui lup îi privea de pe un petic de iarbă maroniu.

Sketchy Dave trecu pe lângă toate acestea fără să se oprească și se îndreptă spre o altă zonă împrejmuită care mărginea unul dintre corpurile de clădire ale Bibliotecii Publice din New York. Se strecură printr-o gaură din gard, iar Val îl urma, urcând într-o grădină japoneză în miniatură, plină cu grămăjoare de pietre negre, fine.

— Așteaptă aici, spuse el.

Împinse una dintre grămezile de pietre și ridică un bilețel mic, împăturit. Câteva

momente mai târziu era înapoi afară prin gard și-l despățurea.

— Ce scrie? întrebă Val.

Cu un rânjel, Dave îi întinse biletul. Era gol.

— Uita-te la asta, zise el.

Mototolind-o ca pe o minge, o aruncă în sus. Aceasta zbură deasupra potecii și în jos, apoi își schimbă brusc direcția, de parcă ar fi fost împinsă de un vânt rebel. În timp ce Val se uita uimită, mingea de hârtie se rostogoli până când se opri la marginea unei dale.

— Cum ai făcut asta? întreba Val.

Dave întinse mâna sub dală și desfăcu un obiect acoperit cu bandă.

— Numai să nu-i spui lui Luis, da?

— Spui asta în legătură cu orice?

Val se uită la obiectul din mâna lui Dave. Era o sticla de bere, cu dop din ceara topită. În jurul gâtului era o sfoară zdrențuită de care atârna o bucată de hârtie. În sticla, nisipul maroniu ca melasa se cernea la fiecare balansare a vasului, strălucind într-o nuanță purpurie.

— Ce e așa de important?

— Uite ce e, dacă nu o crezi pe Lolli, nu o să mă cert cu tine. Ți-a spus deja prea mult. Dar spune numai că ai crezut-o o clipă și că ne-ai crezut că Luis poate să vadă o lume întreagă pe care noi ceilalți nu putem să o vedem și că face niște slujbe pentru ei.

— Pentru ei?

Val nu putea să se hotărască ce să creadă, dacă asta era sau nu o conspirație care trebuia să o sperie.

Dave se așază și, aruncând o privire spre cer, desfăcu dopul sticlei făcând ceara din jurul gâtului ei să se fărâmițeze. Cernu puțin conținutul într-o punguță, ca aceea din care o văzuse pe Lolli scoțându-și drogul. Îndesă punguța în buzunarul din față al blugilor.

— Haide, ce e? întreba Val, cu vocea acum șoptită.

— Pot să-ți spun sincer că nu am nici cea mai vagă idee, spuse Sketchy Dave. Uite ce e. Trebuie să ajung în centru să las astea. Dacă vrei, vii cu mine, dar trebuie să stai în spatele meu când ajungem.

— Asta e ce și-a injectat Lolli în mână? întrebă Val.

Dave ezita.

— Uite, spuse Val. Pot să o întreb pur și simplu pe Lolli.

— Nu trebuie să crezi tot ce-ți spune Lolli.

— Ce înseamnă asta? întreba Val.

— Nimic.

Dave dădu din cap și plecă. Val nu avea de ales decât să-l urmeze. Nu era sigură că ar putea să găsească drumul de întoarcere singură spre peronul abandonat fără ca el să o ghideze și avea nevoie de rucsac pentru a pleca în altă parte.

O luară pe culoarul F pentru a ajunge pe 34 Street, apoi trecură pe B, până la 96. Sketchy Dave se ținu de o bară de metal orizontală și făcu ridicări în timp ce trenul via prin tunel.

Val se uită pe fereastra trenului, privind luminile mici, dar după o vreme ochii îi fură atrași de ceilalți pasageri. Un bărbat de culoare slab, cu părul strâns, se legăna în ritmul muzicii iPod-ului său, cu o grămadă de manuscrise într-o mână. O fata care stătea lângă el își trăgea cu delicatețe pe mâna o mânușă de dantelă neagră. Sprijinit de uși, un bărbat înalt cu un costum cenușiu dungat ținea strâns servieta și se uita îngrozit la Dave. Fiecare persoană părea să aibă o destinație, dar Val era ca un buștean dus de ape în josul unui râu, fără să știe unde va ajunge. Dar știa cum să facă să se învâртеască mai repede.

Din stație, merșeră o vreme spre capăt în Riverside Park, un petic verde întins care cobora în pantă dinspre autostradă spre apa de dincolo. Pe partea cealaltă a străzii, casele cu vedere spre parc aveau grilaje din fier la ferestre și uși. Blocuri de ciment

complicat sculptate mărgineau intrările și balustradele scărilor, formând dragoni fantastici, lei și grifoni care se uitau pofticioși spre ea, în reflecția strălucitoare a felinarelor de pe strada. Val și Dave trecură pe lângă o fântână unde un vultur de piatră cu ciocul rupt se încrunta spre o baltă verde de nepătruns, plină de frunze.

— Așteaptă aici, îi spuse Sketchy Dave.

— De ce? întrebă Val. Care-i problema? Mi-ai spus deja tot felul de tâmpenii pe care nu ar fi trebuit să mi le spui.

— Ți-am spus că nu ar trebui să fii aici.

— Bine.

Val se opri și se așeză pe marginea fântânii. O să stau aici.

— Bun, spuse Dave, și alergă spre o ușă fără lucrătură aurită.

Urcă treptele albe, puse jos cutia cu romane de dragoste și apăsă pe o sonerie. Lângă ea, cineva desenase cu spray o ciupercă. Val se uită la garguii sculptați care mărgineau acoperișul clădirii. În timp ce îi privea, unul dintre ei tremură, ca o pasăre pe o creangă, pietrele foșnind și apoi așezându-se la loc. Val îngheță uitându-se la el și, după un moment, garguiul înțepeni.

Val sari în picioare și traversă, strigându-l pe Dave. Dar când ajunse la trepte, ușa cea neagră se deschise și o femeie păși în prag. Purta un combinezon lung, alb. Părul ei castaniu cu verde arăta nespălat, iar pielea de sub ochi îi era întunecată ca o vânataie. De sub marginea combinezonului, acolo unde ar fi trebuit să fie picioarele, răsăreau copite.

Val îngheță, iar fusta se așeză, acoperindu-le. Val începu să se îndoiască de ceea ce văzuse.

Sketchy Dave întoarse capul și se uita fioros la Val, înainte de a scoate sticla de bere din geantă.

— Intrați? întrebă femeia copitată, cu vocea aspră, de parcă ar fi strigat.

Nu păru să observe că sigiliul fusese rupt.

— Mda, spuse Sketchy Dave.

— Cine e prietena ta?

— Val, zise Val, încercând să nu arate uimită. Sunt nouă. Dave îmi arată cum stă treaba.

— Poate să aștepte aici afară, spuse Dave.

— Crezi că sunt atât de nepoliticoasă? Aerul rece o să-i intre-n oase.

Femeia ținu ușa deschisă, iar Val îl urmă pe Dave în casă, zâmbind. Îi întâmpină un hol pavat cu marmură și o scară cu balustradă de lemn vechi, lustruit. Femeia copitată îi conduse prin camere abia mobilate, pe lângă o fântână din care țâșneau pești aurii, cu trupurile atât de palide încât rozul din interiorul lor se vedea printre solzi, pe lângă o cameră de muzică în care se afla numai o harpă cu corzi duble așezată pe o masă de marmură, apoi pe lângă un salon. Se așeză pe o canapea crem, cu țesătura subțire, învechită, și-i îndemnă să i se alătore. Lângă ea se afla o masă joasă, iar pe ea era un pahar, un ceainic și o lingură pătată. Femeia copitată folosi lingura pentru a măsura o parte din nisipul chihlimbării în ceașca ei, apoi o umplu cu apă caldă și bău. Tresări și, când se uita în sus, ochii îi străluceau ciudat.

Val nu putea să-și ia ochii de la picioarele de capră ale femeii. Era ceva obscen în fâșiile de blană scurtă, groasă care-i acopera gleznelor, în luciul cornului negru și în cele două degete mari.

— Uneori un remediu poate să pară un alt tip de boală, spuse femeia cu picioare de capră. David, nu uita să-i spui lui Ravus că s-a comis o nouă crimă.

Sketchy Dave se așeză pe podeaua de lemn înnegrită.

— Crima?

— Dunnie Berry a murit noaptea trecută. Biata de ea, tocmai ieșea din copac - e oribil cum îi îngrădea rădăcinile poarta aceea de fier. Probabil că o zgâria de fiecare dată când sărea peste ea. Tu i-ai făcut livrarea, nu?

Sketchy Dave se mișcă inconfortabil.

— Săptămâna trecuta. Miercuri.

— Probabil ca ești ultimul care a văzut-o în viață, spuse femeia cu picioare de capră. Ai grijă.

Ridică ceașca și mai sorbi puțin din licoare.

— Se spune că stăpânul tău face comerț cu otravă.

— Nu e stăpânul meu.

Sketchy Dave se ridică.

— Trebuie să plecăm.

Femeia cu picioare de capră se ridică și ea.

— Desigur. Vino în spate și o să-ți aduc ce-ți datorez.

— Nu mânca sau bea ceva, că o să fii și mai dusă decât ești deja, îi șopti Dave lui Val în timp ce o urma pe femeie într-o altă cameră, lăsându-și cutia cu romane de dragoste pe podea.

Val se încruntă și se îndreaptă spre o vitrină. Dincolo de ușa de sticlă se afla o bucată mare solidă de ceva care semăna cu obsidianul. Lângă ea se aflau alte lucruri, la fel de ciudate. O bucațică de scoarță, un băț rupt, un scaiete ascuțit în formă de con de pin.

Câteva momente mai târziu, femeia cu picioare de capră și Sketchy Dave se întoarseră. Ea zâmbea. Val încercă să se uite la ea fără a o privi direct în ochi. Dacă cineva ar fi întrebat-o în urmă cu câteva zile ce ar face dacă ar vedea o creatură supranaturală, nu și-ar fi imaginat că ar face ceva. Nu putea fi sigură de ceea ce vedea, se simțea incapabilă să înțeleagă dacă, într-adevăr, în fața ei se afla un monstru. În timp ce ieșeau din apartament, Val simți cum îi vâjâie sângele în creier și cum inima îi bate mai repede.

— Ți-am zis să stai naibii acolo, mârâi Sketchy Dave, arătând spre fântână.

Val era prea tulburată ca să se supere.

— Am văzut ceva - o statuie - mișcându-se. Arată în sus spre acoperișul clădirii și spre cerul întunecat, dar nu era coerentă. Și apoi am venit și... ce e cu ea?

— La naiba!

Dave lovi zidul de piatră, zgâriindu-și încheieturile degetelor.

— La naiba! La naiba!

O luă înainte, cu capul plecat, ca și cum ar fi fost bătut de un vânt puternic. Val îl ajunse din urmă și-l prinse de braț.

— Spune-mi, îi ceru ea, strângându-l mai tare.

El încercă să se elibereze, dar nu putu. Era mai puternică.

Dave se uită la ea în mod ciudat, de parcă ar fi reevaluat situația.

— Nu ai văzut nimic. Nu era nimic de văzut!

Val se uită la el.

— Și ce ar spune Lolli? O creatură fantastică, nu-i așa? Numai că așa ceva nu există!

El începu să râdă. Ea îi dădu drumul la braț și-l împinse cu putere. Cutia cu romane căzu, împrăștiind volumele în stradă. Dave se uită la cărți și apoi la ea.

— Proasta naibii! spuse el și scuipă.

Toată furia și uimirea ultimei zile fierbea în ea. Mâinile i se încleștară în pumni. Voia să lovească ceva.

Dave se aplecă să ia cutia și să pună la loc cărțile.

— Ai noroc că ești fată, mormăi el.

Capitolul 4

„Să nu ne-ncredem în spiriduși
Să nu le primim fructele:
Nu știm din ce sol li s-au hrănit
Înfometate și-nsetate rădăcinile.”

CHRISTINA ROSSETTI,
Piața spiridușilor

La întoarcere, în tren, Val stătu pe un scaun de plastic departe de Dave, își sprijini capul de o hartă a subteranelor îmbrăcată în sticlă sintetică și se întrebă cum se putea ca o persoană să aibă copite. Văzuse umbre care se mișcau singure și sticle cu nisip maro care aveau legătură cu bârfe de-ale unor doamne ciudate din Upper West Sides, despre oameni-copac uciși. Ce știa era că nu voia să fie oarbă și surdă, genul de fată care nu observă că mama și prietenul ei fac sex până când nu îi prinde asupra fap- Inlui. Voia să știe adevărul.

Când Val se apropie de parcul de ciment din Leonard Street, îl văzu pe Luis așezat pe o terasă, bând ceva dintr-o sticlă albastră. O fată micuță cu o burtă umflată și teniși care nu se potriveau cu nimic stătea lângă el, ținând cu degetele tremurânde o țigară. În timp ce se apropia, Val văzu pe gleznelor fetei răni din care curgea puroi. Străzile erau aproape goale, singura persoană din apropiere fiind o femeie gardian de partea cealaltă a străzii, care se plimba de colo-colo, făcându-și rondul.

— De ce ești încă aici? o întrebă Luis, uitându-se în sus la ea.

O enerva privirea lui înnegurată.

— Spune-mi numai unde e Lolli și nu o să mai fiu.

Luis făcu semn cu bărbia spre grilaj, în timp ce Dave înainta spre ei. Fata scăpă țigara apoi se întinse după ea, degetele ei atingându-se de capătul fierbinte fără ca ea să pară că-și dă seama, în timp ce băjbâia să o bage din nou în gură.

— Ce-ai făcut? îl întrebă Luis pe Dave, cu chipul crispat. Ce s-a întâmplat?

Dave se uită la mașinile parcate aliniat pe stradă.

— Nu a fost vina mea.

Luis închise ochii.

— Ești un idiot ordinar.

Dave spuse ceva, dar Val se îndrepta deja spre intrarea de serviciu, pe unde ea și Dave se strecuraseră afară în după-amiaza aceea. Se așeză pe mâini și pe genunchi, trase de capătul fără balamale al barelor de metal și coborî treptele.

— Lolli! striga ea în întuneric.

— Aici! se auzi replica amețită.

Val înaintă peste saltea și pături spre locul unde dormise cu o noapte înainte. Rucsacul ei nu era unde îl lăsase. Lovi cu piciorul câteva haine murdare de pe peron. Nimic.

— Unde mi-e rucsacul?

— Dacă ai încredere să-ți lași lucrurile pe seama unei adunături de vagabonzi, de asta ai parte. Lolli râse și ridică rucsacul. E-aici, liniștește-te!

Val desfăcu fermoarul de la rucsac. Toate lucrurile ei erau acolo, aparatul de ras încă plin de păr, cei treisprezece dolari încă împachetați în portofel chiar lângă biletul de tren. Chiar și guma era acolo.

— Îmi pare rău, spuse Val și se așeză.

— Nu ai încredere în noi? rânji Lolli.

— Uite ce-i, am văzut ceva și nu știu ce era, și m-am săturat de aiurelile astea. Lolli își duse genunchii la piept, având ochii larg deschiși și un zâmbet și mai larg.

— L-ai văzut pe unul dintre ei!

Imaginea neplăcută a femeii cu picioare de capră îi apărură lui Val în fața ochilor.

— Știu ce o să spui, dar nu cred că era o creatură fantastică.

— Atunci ce crezi că era?

— Nu știu, poate că ochii mi-au jucat feste.

Val se așeză pe o lădiță de lemn pusă invers. Aceasta trosni, dar nu cedă.

— Nu are nici un sens.

— Crezi ceea ce poți să crezi.

— Dar... creaturi fantastice? Și zâne? Tu chiar crezi în așa ceva?

Lolli pufăi.

— Tu ai văzut una. Tu să-mi spui.

— Ți-am spus. Ți-am spus că nu știu ce am văzut. O femeie cu picioare de capră? Pe tine injectându-ți ceva ciudat în braț? O hârtie care dansează? Astea ar trebui să aibă vreun sens?

Lolli se încruntă.

— De unde știi că e real? întrebă Val.

— Tunelul trolului, zise Lolli. Nu vei putea să explici asta.

— Trol?

— Luis a făcut o înțelegere cu el. S-a întâmplat când Dave și mama lui au fost împușcați. Mama lor murise când a venit ambulanța, dar Dave a fost în spital o vreme. Luis i-a promis trolului că-l va servi un an dacă-i va salva viața lui Dave.

— Pentru el face Dave livrările? întrebă Val.

— Te-a luat cu el?

Lolli păru să râdă.

— Oau, chiar e cel mai prost spion din lume!

— Care-i marea problemă dacă îmi spuneți? De ce-l interesează pe Luis ce știu? Așa cum i-ai spus și tu lui Dave, nimeni n-o să mă creadă.

— Luis spune că nici unul dintre noi nu ar trebui să știe, nici măcar Dave. S-ar înfuria trolul, așa zice el. Dar de când a început să facă livrări pentru Ravus și pentru niște zâne, dau comisioane de îndeplinit. Dave face unele dintre treburile trolului.

— Prietena mea Ruth inventa lucruri. Spunea că are un prieten, Zachary, care locuia în Anglia. Mi-a arătat scrisori pline de poezie. De fapt, adevărul era că Ruth își scria singură scrisori, le scotea la imprimantă și ne mințea. Știu totul despre mincinoși, zise Val. Nu vreau să spun că nu cred ce spui, dar dacă Luis te minte?

— Dacă? întrebă Lolli.

Val simți o izbucnire de furie, dintre cele mai rele, pentru că nu avea nici o direcție.

— Nu contează. Unde e tunelul trolului? O să aflăm singure.

— Știu drumul, spuse Lolli. L-am urmărit pe Luis pâna la intrare.

— Dar nu ai intrat? Val se ridică.

— Nu.

Lolli se ridică și ea.

— Nu am vrut să merg singură, iar Dave nu a vrut să vină cu mine.

— Ce crezi că e un trol? întrebă Val în timp ce Lolli scotocea printre hainele și gențile de pe peron.

Val se gândi la cele trei capre, la jocul WarCraft și la trolzii cei mici și verzi care aveau topoare și care spuneau „Vrei să cumperi o țigară?” și „Salută-l pe micul meu prieten!” dacă dădeai clic pe ei de multe ori. Nimic din toate astea nu părea real, dar lumea ar fi fost cu siguranța mai mișto cu astfel de creaturi nereale în ea.

— Am găsit-o, spuse Lolli, ținând în mână o lanternă care arunca o lumină slabă. Nu o să țină mult.

Val sări pe linii.

— O să fim rapide.

Cu un oftat, Lolli cobori după ea.

Mergând prin tunelul subteran, lumina tot mai slabă a lanternei scaldă pereții chihlimbarii, scoțând în evidență negreala și kilometri de fire electrice care împânzeau tunelul. Era ca și cum te-ai fi plimbat prin venele orașului.

Trecură de un peron unde oamenii așteptau un tren. Lolli le făcu semn cu mâna în timp ce aceștia se holbau, dar Val se lăsă în jos și adună bateriile aruncate de la zeci de CD playere. În timp ce mergeau, încercă fiecare baterie, până când găsi două care intensificară raza luminoasă a lanternei.

Acum lumina grămezi de gunoi, surprinzând reflexia verde a ochilor de șobolani și pereții plini de gândaci care se înmulțeau la căldură și în întuneric. Val auzi un fluierat slab.

— Tren, strigă Val, împingând-o pe Lolli spre golul din perete, o crevasă superficială plină de funingine.

Praful se împrăștie în aer cu un moment înainte ca trenul să treacă în viteză pe altă linie. Lolli chicoti și-și lipi fața de a lui Val.

— *Într-o bună zi, în miez de noapte, fredonă ea. Doi băieți morți începură să lupte.*

— Termina! spuse Val, retrăgându-se.

— *Spate-n spate se înfruntară, traseră săbiile și luptară. Zgomotul îl auzi polițistul surd ce patrula, care veni și pe cei doi băieți morți îi împușcă.*

Lolli râse. Nu l-ai mai auzit până acum?

— E al naibii de înfiorător!

Lui Val îi tremurau picioarele când reîncepu să meargă prin tunelele întortocheate, nesfârșite. În cele din urmă, Lolli arătă spre o deschizătură care părea a fi fost creată printre blocurile de ciment.

— Pe-acolo, spuse ea.

Val făcu un pas, dar Lolli scoase un sunet.

— Val, începu ea, dar nu mai continuă.

— Dacă ți-e frică, poți să aștepți aici. O să intru și ies imediat.

— Nu mi-e frică, spuse Lolli.

— Ok.

Val intră pe ușa de ciment.

Era un coridor plin de apă, cu depuneri de calcar atârând ca niște stalactite de cretă sfărâmicioase. Mai înaintă câțiva pași; apa rece îi intrase în pantofi și îi udase blugii. Lanterna lumină fâșii zdrențuite, rupte, de plastic, ce se întindeau exact înaintea ei. Se mișcau în bătaia ușoară a vântului, ca niște perdele transparente sau ca niște stafii. Mișcarea era enervantă, improșcând apă în jur, Val își făcu loc printre fâșiile de plastic și pătrunse într-o cameră mare, plină de rădăcini. Se legănau peste tot, lujeri lungi și plutitori, afundați în apa adâncă, rădăcini groase care spărseseră tavanul de ciment pentru a se subția și întinde. Dar cel mai ciudat lucru erau fructele care atârnav de ele ca de niște crengi. Globuri palide creșteau din cârceii lor păroși, fără a fi încălzite de soare ori hrănite de pământ. Val se apropie. Pielea lor era lăptoasă și translucidă, dezvăluind o roșeață trandafirie sub ea, de parcă miezul lor ar fi fost roșu.

Lolli atinse unul dintre ele.

— Sunt calde, spuse ea.

Atunci observă Val scara cu trepte ruginite și balustrada înfășurată în cârpe îmbibate în apă.

Ezită la marginea lor. Uitându-se la copacul inversat din nou, încercă să-și spună că era numai ciudat, nu supranatural. Nu conta era prea târziu ca să se întoarcă.

Val începu să urce treptele. Toate răsunau și se zărea o lumina difuză. În timp ce trenurile huriau pe deasupra, un puf se cernea prin ploaie, prinzându-se de pereții plângători. Fetele urcară spirala tot mai sus, până ajunseră la o fereastră mare, înfășurată cu pături vechi, țintuite în cuie. Val se aplecă pe balustradă și dădu la o parte cârpele. Fu surprinsă să vadă un teren de baschet, apartamente, autostrada și râul de dincolo, strălucind ca un colier de lumini. Era în interiorul podului Manhattan.

Continuă să meargă, ajungând în cele din urmă la o cameră mare, cu țevi și cabluri groase de-a lungul întregului tavan și cu scări grele de lemn pe lângă pereți. Arata de parcă era destinată lucrătorilor de la întreținere. Pe rafturi și pe podeaua plină de praf se aflau îngrămădite cărți. Volume vechi, zdrențuite și învechite. Un blat din placaj se afla deasupra câtorva zeci de cărămizi, lângă ușă formând o bancă. Borcane de dulceată margineau o latură, iar lângă ele se afla o sabie care arăta de parcă ar fi fost făcută din sticlă.

Val făcu un pas și întinse mâna, când ceva căzu peste ea. Era rece și fără formă, ca o pătură grea și udă, și se întindea pentru a o acoperi. Îi bloca vederea și o îneca. Își ridică mâinile, înfigându-le în chestia ușor umedă, simțind-o cum cedează sub unghiile ei ascuțite și scurte. O auzi slab pe Lolli țipând de foarte departe. În fața ochilor lui Val începură să se formeze pete și se întinse orbește după sabie. Degetele alunecară întâi pe lamă, care îi creștă pielea, dar apoi pipăiră mânerul.

Val își aduna puterile și-și smuci umărul. Chestia alunecă de pe ea și reuși să respire din nou. Ridicând cât putu de sus sabia ca pe un băț de lacrosse, tăie spre chestia albă, fără oase, care se unduia spre ea, fața ei întinsă și trăsăturile plate făcând-o să arate ca o păpușă palidă de hârtie. Creatura se contorsionă pe pământ neputincioasă.

Încercă să-și controleze tremuraturile mâinilor, dar nu reuși nici când le încordă în pumni și-și înfipse unghiile în palme.

— Ce a fost chestia aia? întrebă Lolli.

Val dădu din cap.

— De unde naiba să știu?

— Ar trebui să ne grăbim.

Lolli merse spre masă și băgă câteva borcane în rucsac.

— Ce faci? întrebă Val. Hai să ieșim de-aici!

— Bine, bine, spuse Lolli, scotocind printre niște sticle. Vin.

Într-unul dintre borcane se aflau legături de ierburi. Altul era plin cu viespi moarte, iar un al treilea conținea ceva care semăna cu nodurile făcute șireturilor de la pantofi. Unele aveau etichete pe capac: cireșe negre, *isop*⁷, pelin, mac. În centrul plăcii de furnir se afla o placă de marmura cu mingi verzi țepoase care așteptau să fie ciopârțite de secera de tinichea a unui cuțit aflat lângă ele.

Pe pereți erau țintuite mai multe obiecte: o hârtie de împachetat bomboane, un cocoloș gri de gumă de mestecat, un muc de țigară. În fața fiecărui obiect era atârnată o lupă care le mărea nu numai pe acestea, ci și însemnările scrise de mână care le încon- jurau pe fiecare.

Pe una scria „Respirație“. Pe alta „Lubire“.

Lolli trase aer în piept cu putere. Val se învârti fără să se gândească, ridicând sabia în mod automat. Cineva pândea în prag, înalt și plin de mușchi asemenea unui baschetbalist, aplecându-se pentru a intra pe ușă. În timp ce se înâlța, părul lins, negru ca cerneala, îi înrăma fața gri-verzuie. Doi canini crescuți de jos îi ieșeau din maxilar, vârful lor înfigându-se în carnea moale a buzei de sus. Ochii i se măriră de ceva ce ar fi putut să fie frică sau chiar furie, dar Val se simți hipnotizată de modul în care irișii negri erau presărați pe margini cu auriu, ca ochii unei broaște.

— Ei bine...

Vocea trolului era un mârâit profund.

⁷ Plantă înrudită cu menta

— Ce avem noi aici? Două fete murdare ale străzii.

Făcu doi pași spre Val, iar aceasta se împletici, copleșita de panică.

Trolul înhionti cu un picior chestia fără oase.

— Văd ca ați trecut de gardianul meu. Ce ciudat!

Purta o haină neagră cu nasturi, care-l acoperea din gât până la gambe, și pantaloni negri pe dedesubt care păreau să accentueze șocul verdelui de la manșetele roase și de la ceafă unde hainele se întâlneau cu carnea. Pielea îi era de aceeași culoare oribilă pe care ai putea-o găsi sub o brățară de cupru pe care ai purtat-o prea mult timp.

— Și v-ați servit și cu altceva ce-mi aparține!

Frica o paralizase pe Val. Se uită la sângele lăptos care se scurgea de pe sabia și simți cum mâinile încep din nou să-i tremure.

— Un singur om știe de locul ăsta. Deci, ce v-a spus Luis?

Furios, trolul mai făcu un pas spre ele.

— V-a provocat să intrați? V-a spus că e un monstru aici?

Val se uită la Lolli, dar aceasta era împietrită și tăcea. Trolul își trecu vârful limbii peste un incisiv.

— Dar ce planuri a avut Luis, asta e adevărata întrebare, Să vă sperie bine? Să mă sperie pe mine? Să-mi trimită de mâncare? E foarte posibil ca Luis să se fi gândit că aș vrea să vă mănânc.

Făcu o pauză, ca și cum ar fi așteptat ca una din ele să nege.

— Crezi că vreau să vă mănânc?

Val ridică sabia.

— Serios? Nu spui?

Dar apoi vocea i se transformă într-un muget.

— Sigur, poate nu sunteți decât niște hoațe ghinioniste.

Instinctele puseră stăpânire pe Val. Alergă spre ieșire, spre trol. În timp ce acesta se întindea după ea, Val îl evita și-i trecu pe sub braț, lovind fâșiile de plastic. Era la jumătatea scărilor, când o auzi pe Lolli țipând.

Stând acolo, ținând încă în mână sabia și auzind trenurile carr huruiau pe podul de deasupra, ezită. Ea era motivul pentru care Lolli intrase acolo. Ea avusese ideea prostească de a încerca să-și dovedească faptul că existau creaturi fantastice. Ar fi trebuit să se întoarcă după ce a văzut copacul. Nu ar fi trebuit să vină aici deloc. Trăgând aer în piept, alergă înapoi pe trepte.

Lolli era întinsă pe podea, cu lacrimi curgându-i pe față, corpul fiindu-i ciudat de moale. Trolul o ținea de încheietura mâinii și părea că tocmai îi cere ceva.

— Dă-i drumul! striga Val.

Vocea îi suna de parcă era a altcuiva, a cuiva curajos.

— Nu prea cred!

Aplecându-se, monstrul îi smulse geanta de pe umăr lui Lolli și o întoarse invers. Câteva monede săriră pe podeaua de lemn alături de sticle pline cu nisip negru, ace, un cuțit ruginit, gumă, mucuri de țigară, și o pudrieră care se sparse când căzu și împrăștié pudra în jur. Trolul se întinse după una dintre sticle, atingându-i aproape gâtul cu degetele.

— De ce ați vrea...

— Nu mai avem nimic de-al tău.

Val înaintă și ridică sabia.

— Te rog...

— Serios?

Pufăi.

— Atunci, ce ai în mână?

Val se uită la sabia care strălucea ca un țurture sub luminile fluorescente și fu surprinsă. Uitase că arma era a lui. Întorcând-o cu vârful spre podea, se gândi să o lase jos, dar îi fu frică să rămână fără nici o armă.

— Ia-o! Ia-o și o să plecăm.

— Nu ești în poziția de a-mi comanda, spuse trolul. Lasă sabia jos. Cu grijă. E un lucru mai prețios decât tine.

Val ezită aplecându-se ca și cum urma să așeze sabia jos. Cu arma încă în aer, se uită la trol.

Acesta îi răsuci degetul lui Lolli cu putere, iar ea țipă.

— Să o doară de fiecare dată când vrea să ia ceva ce nu-i aparține.

Luă un al doilea deget.

— Și să te doară pe tine gândindu-te că din cauza ta o doare.

— Oprește-te! strigă Val, lăsând sabia pe plăcile de lemn ale podelei. O să rămân eu dacă o lași să plece.

— Ce? Ochii i se îngustară, apoi ridică o sprânceană neagră. Ce galantă ești!

— E prietena mea, spuse Val.

Trolul se opri și fața îi deveni curios de inexpresivă.

— Prietena ta, repetă el fără vreo inflexiune în voce. Foarte bine, o să plătești pentru prostia ei și pentru a ta. Asta este povara prieteniei.

Val trebuie că arăta ușurată, pentru că pe fața lui se strecură un zâmbet crud.

— Cât timp valorează? O lună de servicii? Un an?

În ochii lui Lolli străluceau lacrimi.

Val dădu din cap. Sigur. Orice. Numai să le lase să plece și apoi nu mai conta ce a promis.

Monstrul oftă.

— O să mă servești o lună, câte o săptămâna pentru fiecare obiect furat.

Făcu o pauză apoi adăugă:

— În orice mod am nevoie.

Ea tresari, iar el zâmbi.

— La fiecare amurg o să te duci în Seward Park. Acolo o să găsești un bilețel sub laba lupului. Dacă nu vei face ce scrie, n-o să fie prea bine. Ai înțeles?

Val dădu din cap. Trolul îi dădu drumul lui Lolli. Ea se târî pentru a-și pune lucrurile la loc în rucsac.

Trolul făcu semn cu degetul lui lung.

— Du-te la masa aia. E o tinctură pe ea pe care scrie „Pai“. Adu-mi-o!

Val scotoci printre borcane, citind scrisul ondulat: linariță, dioc, feriguță, sanguinaria, pelin negru. Luă o substanță cu un conținut gros și întunecat.

El dădu din cap.

— Da, aia. Adu-o aici!

Val se supuse, apropiindu-se de el îndeajuns de mult cât să observe că haina lui era din lână, zdrențuită și plină de găuri făcute de molii. Din vârful fiecărei urechi creșteau coarne mici și curbate, făcând vârfurile să pară tari ca osul.

Luă borcanul, îl deschise și scoase o parte din conținut. Val se dădu înapoi; substanța mirosea a frunze mucegăite.

— Stai! porunci el, de parcă Val ar fi fost un câine la picior.

Furioasă din cauza fricii de care dădea dovadă, Val rămase nemișcată. Trolul își trecu buricele degetelor peste buzele ei, ungându-le cu substanța din borcan. Val se încordase, crezând că va simți ceva uleios sau oribil, dar era numai caldă.

Apoi, când el se uită în ochii ei, privirea îi era atât de intensă, încât Val se cutremură.

— Repetă condițiile promisiunii tale.

Ea făcu întocmai.

Se spunea ca jocurile video sunt rele pentru că te amețesc, pentru că te fac să percepi măruntaie împrăștiate pe un ecran, ca semn al succesului. În momentul acela, Val se gândi că adevărata problema a jocurilor era faptul că jucătorul trebuia să facă tot. Dacă era o peșteră, trebuia să intri în ea. Dacă era un străin misterios, îl urma. Dar în jocuri aveai sute de milioane de miliarde de vieți, iar Val nu o avea decât pe aceasta.

Capitolul 5

„Însă Corbul care-acuma sta pe bust rostise numai
Un cuvânt în care-ntregu-i suflet se stingea de dor.
N-am mai zis nimic - o vreme n-a mișcat nici el din pene -
Până ce-am șoptit alene «Alți amici s-au dus în zbor;
Mâine și el o să plece, ca Speranța mea, în zbor».”
Dar el zise „Nevermore.”

EDGAR ALLAN POE,
Corbul

Luminile orașului erau strălucitoare, iar străzile erau încărcate fumători care stăteau în fața barurilor și a restaurantelor când Val și Lolli ieșiră de pe pod în stradă.

Un bărbat care dormea pe o placă ruptă se întoarse și se înfășură mai strâns în haină. Val începu să meargă foarte repede când acesta se mișcă, mușchii încleștându-i-se atât de tare, încât o dureau umerii. Lolli își legăna rucsacul de parcă ar fi fost un animal împăiat, trecându-și mâinile în jurul lui și al său.

Era ciudat cum atunci când se întâmplau lucruri nebunești era dificil să cauți motivele, impulsurile și gândurile care te-au dus în locul acela nebunesc. Chiar dacă Val își dorise să găsească dovada că există creaturi fantastice, dovada era copleșitoare. Câte astfel de creaturi și ce alte lucruri mai existau? Într-o lume în care trolii erau reali, viețuiau oare demoni, vampiri și monștri marini? Cum de existau lucrurile astea și nu erau pe prima pagină a fiecărui ziar?

Val își aminti cum îi citea tatăl ei *Cei trei iezi morocănoși* când era mică. „Tropa-tropa, plecă cel mai mic ied morocănos.” Trolul acesta nu semăna deloc cu ilustrațiile din carte - semănau vreunii?

— Uită-te la degetul meu, spuse Lolli, ținându-l în căușul celeilalte palme. Era umflat și atârna de la încheietura. Al naibii, mi-a rupt degetul!

— S-ar putea să fie dislocat. Mi s-a mai întâmplat asta.

Val își aminti cum căzuse în mâini pe terenul de lacrosse, alunecând dintr-un copac, și vizitele la doctor cu mirosul lui de iod și țigară.

— Trebuie să-l așezi la loc și să-i pui o atelă.

— Hei, spuse Lolli ascuțit. Nu ți-am cerut niciodată să fii cavalerul meu în armură strălucitoare. Pot să am grijă de mine singură. Nu trebuia să-i promiți nimic monstrului și nu trebuie să faci pe doctorul acum.

— Ai dreptate.

Val lovi o cutie de aluminiu de pe jos, privind-o cum sare de-a lungul străzii așa cum ar fi sărit o piatră pe apă. Nu ai nevoie de ajutor. Ai totul sub control.

Lolli se uită insistent în vitrina unui magazin de electronice care era plină de televizoare.

— Nu am spus asta.

Val își mușcă buzele, simțind gustul substanței trolului. Își aminti ochii lui aurii și furia

puternică și arzătoare din voce.

— Îmi pare rău, ar fi trebuit să te cred pur și simplu.

— Mda, ar fi trebuit, spuse Lolli și zâmbi.

— Uite, am putea să găsim un băț sau altceva pe post de atelă. Îl legăm cu un șiret. Val se așeză și începu să-și desfacă șiretul de la pantof.

— Am o idee mai bună, spuse Lolli, întorcându-se spre intrarea unei alei. Ce-ar fi să uit de durere?

Se așeză pe cărămizile murdare și scoase lingura, acul, bricheta și o pungă cu ceva.

— Dă-mi șiretul totuși.

Val se gândi la umbrele mișcătoare, își aminti nisipul chihlimbării și nu putu să-și imagineze ce se va întâmpla mai departe.

— Ce-i asta?

— *Nevermore*⁸, spuse Lolli. Așa o numește Luis, pentru că sunt trei reguli: niciodată mai mult de o dată pe zi, niciodată mai mult de un praf odată și niciodată mai mult de două zile una după alta.

— Cine le-a inventat?

— Dave și Luis, cred. După ce au hotărât să trăiască pe străzi, Luis a început să îndeplinească misiuni pentru mai multe creaturi fantastice - cred că au comisioane pe care trebuie să le facă cineva - iar Dave a preluat unele dintre comenzi. Odată, a luat puțin din Never, l-a amestecat cu apă așa cum fac ei și l-a băut. Zânelor le dă mai multă strălucire, pentru ca fierul să nu le afecteze atât de mult, dar pe noi ne amețește. A fost bine o vreme să o bem, dar e mult mai bine când ți-o injectezi în braț sau o inhalezi, cum face Dave.

Lolli scuiță în lingură și aprinse bricheta. Substanța scânteie de parcă ar fi înviat.

— Strălucire?

— Modul în care fac să arate altfel, sau ca alte lucruri să arate altfel. Magie, cred.

— Cum e?

— Never? Ca și cum oceanul te lovește peste cap și te ia cu el, spuse Lolli. Nimic nu te mai poate atinge. Nimic nu mai contează.

Lolli trase substanța în seringă. Val se întreba dacă ar putea și ea să simtă că nu o mai atinge nimic. Suna ca uitarea. Părea a fi pacea.

— Nu, spuse Val, iar Lolli se opri.

Val zâmbi.

— Fă-mi mie prima dată.

— Serios? rânji Lolli. Vrei și tu?

Val dădu din cap, desfăcându-și mâneca și întinzând mâna.

Lolli îi legă brațul, scoase aerul din seringă și strecură acul atât de ușor de parcă pielea lui Val ar fi fost făcută să-l adăpostească. Durerea fu foarte mica, mai mica decât atingerea unei lame.

— Știi, spuse Lolli, chestia cu drogurile e că pot să facă lucrurile să se miște, să se întoarcă și să se răsucească, dar cu Never poți să faci pe toată lumea să se răsucească alături de tine. Ce altceva poate să mai facă așa ceva?

Val nu se gândise niciodată prea mult la interiorul cotului ei, dar acum părea la fel de vulnerabil ca încheietura mâinii, ca gâtul. Își frecă vânătaia lăsată de ac. Nu era sânge aproape deloc.

— Nu știu. Nimic, cred.

Lolli dădu din cap, de parcă ar fi fost mulțumită de răspuns. În timp ce ea pregătea un alt rând de Never, Val fu distrasă de zgomotul făcut de foc și de senzația că venele îi ardeau ca un cuib de șerpi sub piele.

— Eu... începu Val, dar euforia îi topi oasele.

Lumea se transformă în miere, groasă, înceată și dulce. Val nu putea să se gândească la ce voia să spună, iar o clipă își imaginează că-și va pierde cuvintele pentru totdeauna. Dacă nu se va mai putea gândi niciodată la ceea ce voia să spună?

⁸ Niciodată mai mult (în lb. engl. în original)

— Venele tale beau poțiunea, spuse Lolli, vocea ei venind de foarte departe. Acum poți face să se întâmple orice.

Focul o inunda pe Val, spălând răceala, alungând toate micile agonii - bășica de la degetul de la picior, durerea de stomac, mușchii umerilor prea încordați. Frica se topi, fiind înlocuită de putere. Putere care pulsa în ea, amestecată și înfocată, deschizând-o ca pe un puzzle pentru a-i afla toate durerile, supărările și confuziile secrete. Putere care îi șoptea în limbile furiei, cu promisiuni de reușită.

— Vezi? Nu mai doare, zise Lolli.

Luă degetul și-l răsuci. Acesta pocni, ca atunci când îți trosnești încheieturile și sări înapoi.

Totul părea prea clar, prea luminos. Val se pierdu în modelele făcute de praf pe trotuar, în promisiunile reclamelor luminoase colorate ca bomboanele, în mirosul îndepărtat de fum de la țevile de eșapament și de ulei de prăjit. Totul era ciudat, frumos și plin de posibilități.

Lolli rânji ca un șacal.

Vreau să-ți arăt ceva. Focul îi devora interiorul brațelor, dureros, dar delicios, ca și cum ar fi fost inundată de lumină. Val se simțea volatilă și de neoprit.

— Așa e de fiecare dată? întrebă, chiar dacă o parte îndepărtată a minții ei îi spunea că era imposibil ca Lolli să știe ce simte ea.

— Da, spuse Lolli. O, da.

Lolli o conduse pe stradă, apropiindu-se de un bărbat asiatic cu părul cărunt tuns scurt. Bărbatul mergea în direcția opusă. La început acesta se dădu înapoi când fetele se apropiară, dar apoi ceva păru să-l relaxeze.

— Aș vrea niște bani, spuse Lolli.

El zâmbi și căută în buzunarul hainei, scoțând un portofel, Scoase câteva bancnote de douăzeci de dolari.

— E de-ajuns? întrebă el.

Vocea lui părea ciudată, moale.

Ea se înclină pentru a-l săruta pe obraz.

— Mulțumesc.

Val simți vântul bătând dinspre Hudson, dar frigul aspru nu putea să o atingă acum. Cea mai feroasă rafală părea ca o mângâiere.

— Cum ai făcut asta? întrebă ea, dar nu era decât mirare, nici un pic de teamă.

— El a vrut asta, spuse Lolli. Toți vor să avem tot ce ne dorim.

În timp ce mergeau, fiecare persoană pe lângă care treceau le dădea tot ceea ce cereau. O femeie cu o fustă cu paiete le dădu ultima ei țigară, un tip tânăr cu o șapcă de baschet le dădu haina fără a scoate un cuvânt, o femeie cu o haină de culoarea bronzului renunță la perechea de cercei scilpitori de aur pe care o purta.

Lolli se întinse spre un coș de gunoi și scoase coji de banane, hârtie udă, pâine unsuroasă și cești pline cu apă măloasă.

— Uită-te la asta, spuse ea.

În mâinile ei, resturile se transformară în prăjituri atât de albe și frumoase, încât Val întinse mâna după una dintre ele.

— Nu, spuse Lolli. Pentru ei.

Îi întinse una unui bătrân care trecea pe lângă ele și acesta o înfulecă asemenea unui animal, întinzându-se după alta și apoi alta, de parcă erau cea mai bună mâncare din lume.

Val râse în parte de încântare, în parte datorită puterii pe care o aveau asupra lui. Luă o piatră și o transforma în biscuit. Bătrânul îl măncă și pe acesta, lingându-i mâinile lui Val apoi. Limba lui o gâdila și asta o făcu să râdă și mai tare.

Mai merșeră puțin; Val nu era sigură cât. Continua să observe lucruri fascinante pe care nu le văzuse înainte: strălucirea de pe aripa unui gândac ce trecea printr-un grătar, zâmbetul superior al unei fețe sculptate pe un prag, tulpinile rupte ale florilor din fața unei bodegi.

— Am ajuns, spuse Lolli arătând spre un magazin întunecat. În geam pozau manechine cu fuste imprimate cu scene din cărți de benzi desenate, unele tolănite pe canapele roșii, moderne, ținând în mână pahare de Martini punctate.

— Vreau să intru.

Val merse spre fereastră și lovi geamul. Acesta se crăpă ca pânda de păianjen, dar nu căzu. Alarma țipă de două ori, apoi calmă.

— Încearcă așa, o învăță Lolli, luând un pai de plastic.

În mâna ei acesta se schimbă într-o bară rece și grea.

Val zâmbi de încântare și lovi fereastra cu toata violența care crescuse în ea din cauza urei pe care o resimțea față de mama ei, de Tom și de ea însăși, toată furia împotriva trolului din turn și împotriva întregului univers. Lovi în geam până când acesta se plie ca metalul îndoit.

— Drăguț, rânji Lolli și se târî prin fereastra.

Imediat ce Val intră, geamul își reveni, se făcu la loc, ca nou.

În magazin se aprinseră luminile și începu sa cânte muzica.

Fiecare nou farmec părea să-i crească puterea interioară lui Val în loc de a o seca. Cu fiecare vrajă se simțea mai îmbătată, mai sălbatică. Val nici nu mai știa sigur care dintre ele făcea vraja.

Lolli își aruncă pantofii în mijlocul magazinului și încercă o rochie din satin verde. Val observă că picioarele îi erau roșii de bășici.

— Nu-i așa că e drăguță?

— Sigur.

Val luă o pereche de chiloți și niște blugi, aruncându-și vechile haine pe brațele întinse ale manechinului.

— Uită-te la porcăriile astea, Lolli! Țstia sunt blugi de o suta optzeci de dolari și nu arată a nimic. Sunt doar blugi.

— Sunt gratis, spuse Lolli.

Val își alese mai multe haine, apoi se așeză pe unul dintre fotoliile de desene animate și se uită la Lolli, care proba mal multe lucruri. În timp ce dansa cu un șal cu mărgele pe cap, Val observă ce era expus lângă scaun.

— Uită-te la asta, spuse ea ridicând un pahar de culoarea unul avocado. Cât e de urât. Vreau sa spun, cine ar da banii pe ceva așa de urât?

Lolli rânji și se întinse după o pălărie cu franjuri roz din pene.

— Oamenii cumpără ce li se spune să cumpere. Nu știu că e urât, sau poate știu și cred ca e ceva în neregulă dacă cred asta.

— Atunci au nevoie să fie protejați de ei înșiși, spuse Val și aruncă paharul pe podea. Cioburile se împrăștiară învărtindu-se în toate direcțiile. Oricine poate să vadă că sunt urâte. Urâte, urâte, urâte!

Lolli începu să râdă și continuă până când Val sparse și ultimul pahar.

Întorcându-se spre gara din Worth Street cu Lolli, Val se simți dezorientată, nesigură în legătură cu ceea ce se întâmplase. În timp ce Never se retrăgea din ea, se simțea tot mai slăbită, de parcă focul vrăjii mâncase o parte tangibilă din ea, o crestase.

Își aminti un magazin, oameni care mâncau din mâinile ei, și cum mergea, dar nu era chiar sigură de unde își luase hainele pe care le purta. Își aminti ca prin ceață fețe, daruri și zâmbete, la fel de neclare ca amintirea monstrului din turn de dinainte de toate astea.

Când se uită în jos la ea însăși, văzu haine pe care nu-și aminti să le fi luat - ghete mari, negre, care erau cu siguranță mai calde decât tenișii ei, un tricou imprimat cu un leu heraldic, pantaloni negri cu multe buzunare cu fermoare și o haină neagră mult prea mare pentru ea. O enerva gândul că hainele ei nu mai erau, că fuseseră lăsate pe undeva. Ghetele o rodeau în timp ce mergea, dar îi părea bine de haină. Se pare că merseseră departe în Soho și, fără poțiune în corp, îi era mai frig ca oricând.

În timp ce se strecurau pe intrarea de serviciu, Val văzu câțiva oameni în tunel. Licăririle schimbătoare ale lumânărilor luminară pomeții unuia, maxilarul, sticla din

punga de hârtie pe care o ridica unul spre gură. Fata cu burta umflată era acolo, înfășurată în pătură cu un alt corp.

— Iata-te, spuse Sketchy Dave.

Vocea îi era neclară și, la lumina lumânării, Val observă că gura îi era strâmbă ca a unui bețiv.

— Vino lângă mine, Lolli, o rugă el. Vino aici.

— Nu, spuse ea, ducându-se în schimb spre Luis. Nu poți să-mi spui ce să fac.

— Nu încerc să-ți spun nimic, zise el, iar vocea îi era acum nefericită. Nu știi că te iubesc, scumpo? Aș face orice pentru tine. Uite.

Își întinse brațul. Pe piele era crestat „Lolli“ cu litere groase, săngerânde.

— Uite ce-am făcut!

Val se înfioră. Lolli râse numai.

Luis își aprinse o țigară și, pentru o clipă, cât stătu aprins chibritul, întreaga față îi fu luminată. Arăta furios.

— De ce nu mă crezi? întrebă Dave.

— Te cred, spuse Lolli cu o voce ascuțită. Nu-mi pasă. Ești plictisitor. Poate te-aș iubi dacă nu ai fi plictisitor!

Luis sări în picioare, îndreptând țigara mai întâi spre Lolli, apoi spre Dave.

— Tăceți naibii amândoi.

Se întoarse și se uită la Val, de parcă toate astea erau cumva vina ei.

— Cine sunt? întrebă Val arătând spre cei doi împlețiți în pături. Credeam că nu ar trebui să fie nimeni aici.

— Nu ar trebui să fie nimeni aici, spuse el, așezându-se lângă fratele lui. Nici tu, nici eu, nici ei.

Val își dădu ochii peste cap, dar se gândi că el nu o observase în lumina lumânării. Apropiindu-se de Lolli îi șopti:

— E la fel de jigodie și când nu sunt aici?

— E complicat, șopti Lolli. Stăteau aici înainte, dar Derek a fost trimis în nord pentru nu știu ce rahat, iar Tanya s-a mutat în niște clădiri abandonate din Queens.

Luis se apropie de fratele lui și-i vorbi încet. Sketchy Dave se ridică în picioare cu pumnii strânși.

— Tu primești totul, îi striga el lui Luis cu lacrimi pe obraji și nasul curgându-i.

— Ce vrei de la mine? întrebă Luis. Nu m-am atins niciodată de fata asta. Nu e vina mea că ești praf.

— Nu sunt un lucru, le strigă Lolli amândurora, cu o expresie înfiorătoare pe față. Nu puteți să vorbiți despre mine de parcă aș fi un lucru.

— Du-te naibii! strigă Dave. Sunt plictisitor? Sunt un laș? Într-o zi îți vei dori să nu fi vorbit așa.

Fata din pătură se ridică, clipind repede.

— Ce...

— Haide, spuse Luis, apucându-l de braț pe Dave. Hai să plecăm de-aici, Dave. Ești beat numai. Trebuie să faci mișcare.

Dave se smuci de lângă fratele lui.

— Du-te naibii!

Val se ridică, ultimele urme de Never făcând întunericul calcaros al tunelurilor să înoate. Picioarele îi erau ca de cauciuc, iar tălpile îi ardeau de la efortul pe care corpul ei îl depusese, dar ultimul lucru pe care îl voia era să fie prinsă într-un rahat claustrofobic.

— Nu contează, am plecat de-aici.

Lolli o urmă pe trepte.

— De ce îl placi așa de mult? întrebă Val.

— Nu-l plac.

Lolli nu se sinchisi să întrebe la cine se referea Val.

— Are ochiul scos. E prea slab și se comportă ca un bătrân.

Val dădu din umeri și-și băgă degetul prin gaica noilor ei pantaloni, privind cum

ghetele pășesc peste crăpăturile din trotuar și lăsând tăcerea să vorbească pentru ea.

Lolii oftă.

— Ar trebui să mă roage.

— Așa ar trebui, consimți Val.

Merseră pe Bayard Street, pe lângă magazine unde se vindeau pungi cu orez, grămezi de mere de un auriu șters, mlădițe de bambus în vase cu apă și fructe spinoase, uriașe, care atârnavă din tavan. Trecură pe lângă mici magazine unde se vindeau ochelari de soare, lămpi de hârtie, snopi de bambus legați cu funde aurii și dragoni de plastic de un verde-deschis, modelați încât să semene cu jadul verde.

— Hai să ne oprim, propuse Lolli. Mi-e foame.

Simpla menționare a mâncării îi făcu stomacul lui Val să ghiorâie. Frica îi iritase intestinalele și-și dădu seama că nu mâncase nimic de noaptea trecută.

— Bine.

— O să-ți arăt cum să aduni de la mese.

Lolli alese un loc unde câteva rațe atârnavă cu gâtul îndoit în jurul unui cablu și din care picura un lichid roșu, cu găuri în locul unde altă dată fuseseră ochii. În interior, oamenii se alinau pentru a lua mâncarea din diferite farfurii aburinde. Lolli comandă ceaiuri calde și rulouri cu ouă pentru amândouă. Bărbatul de dincolo de teighea nu părea să vorbească engleza, dar puse ceea ce trebuia pe tava lor, alături de aproape zece pachete de plastic.

Se strecurară într-o cabină. Lolli se uită în jur, apoi rupse un pachet de sos de rață și-l împrăstie pe rulou, adăugând deasupra muștar iute. Dădu din cap în direcția unei cabine goale, unde mai erau niște mâncăruri.

— Vezi resturile alea?

— Mda.

Val mușcă din ruloul ei, grăsimea scurgându-i-se pe buze. Era delicios.

— Așteaptă.

Lolli se ridică, se duse spre o farfurie pe jumătate plină cu mâncare chinezească, o ridică și se întoarse la masă.

— Adunat de la mese, vezi?

Val pufăi ușor scandalizată.

— Nu-mi vine să cred că tocmai ai făcut asta.

Lolli zâmbi, dar zâmbetul ei se topi într-o expresie ciudată.

— Uneori ajungi să faci o grămadă de lucruri nebunești pe care nu-ți vine să crezi că le-ai făcut.

— Așa o fi, spuse Val încet.

La urma urmei nu-i venea să creadă că petrecuse noaptea într-o gară subterană abandonată, cu niște copii vagabonzi. Nu-i venea să creadă că în loc să strige și să țipe când aflase despre Tom și mama ei, se răsese pe cap și plecase la un joc de hochei. Nu-i venea să creadă că stătea acolo liniștită și mânca cina altcuiva după ce tocmai văzuse un monstru.

— M-am mutat cu prietenul meu când aveam treisprezece ani, spuse Lolli.

— Serios? întrebă Val.

Mâncarea o liniștea, făcând-o să creadă că lumea va merge mai departe, chiar dacă existau troli și droguri ciudate, vrăjite. Va continua să existe mâncare chinezească și va fi tot iute, plină de grăsime și bună. Lolli se strâmbă.

— Numele prietenului meu era Alex. Avea douzeci și doi de ani. Mama credea că e pervers și mi-a cerut să nu mai întâlnesc cu el. În cele din urmă m-am plictisit să mă tot furizez și am plecat pur și simplu.

— Fir-ar să fie, spuse Val, pentru că nu se putea gândi să spună altceva. Când avea treisprezece ani, băieții erau un subiect la fel de misterios și de neatins ca stelele de pe cer. Ce s-a întâmplat apoi?

Lolli luă câteva înghițituri din mâncare și apoi bău ceai.

— Eu și Alex ne certam tot timpul. El avea tot felul de afaceri și nu mă lăsa să fac

nimic nici când claca, chiar în fața mea. Era mai rău decât părinții mei. În cele din urmă și-a găsit altă fată și mi-a cerut pur și simplu să plec.

— Te-ai dus înapoi acasă? întreba Val.

Lolli dădu din cap.

— Nu poți să te întorci, spuse ea. Te schimbi și nu poți să te întorci.

— Eu pot să mă întorc, spuse Val automat, dar amintirea trolului și a târgului o bântuia.

Părea ireal acum, în lumina și căldura restaurantului, dar o săcăia în adâncul sufletului.

Lolli se opri un moment, ca și cum se gândea la asta.

— Știi ce i-am făcut lui Alex? întrebă ea, cu un zâmbet răutăcios pe chip. Aveam cheile încă. M-am întors când nu era nimeni acolo și i-am distrus casa. Am aruncat totul pe fereastră - hainele lui, ale ei, televizorul, medicamentele, toate lucruri lui nenorocite pe care am pus mâna au ajuns în stradă.

Val chicoti de încântare. Își imagina fața lui Tom dacă i-ar fi făcut asta. Își imagină calculatorul lui cel nou zdrobit pe stradă, iPodul făcut bucăți mici, albe, hainele negre împrăștiate pe gazon.

— Deeci, spuse Lolli cu o privire prefăcut inocentă. Ți-a plăcut mult prea mult povestea ca să nu ai și tu o poveste cu o jigodie de fost prieten.

Val deschise gura, neștiind ce urma să spună. Cuvintele i se așezară pe limbă.

— Prietenul meu s-a culcat cu mama, spuse ea cu greu, în cele din urmă.

Lolli râse până se înecă, apoi se uită un moment la Val, cu ochii larg deschiși, fără să-i vina să creadă.

— Serios? întrebă ea.

— Serios, răspunse Val, satisfăcută în mod ciudat că reușise să o șocheze chiar și pe Lolli. Credeau că am urcat în tren și o făceau pe canapea. Rujul ei se întinsese pe toată fața lui.

— O, scârbos! Scârbos!

Gura lui Lolli se contorsiona sincer dezgustată. Val râse și ea, pentru că devenise brusc amuzant. Râse atât de tare încât o durea stomacul, nu mai putea să respire și lacrimile i se scurgeau pe obraji. Era extenuant să râdă așa, dar se simțea de parcă se trezise dintr-un vis ciudat.

— Chiar te întorci la așa ceva? întreba Lolli.

Val era încă pe jumătate amețită de la râs.

— Trebuie, nu-i așa? Vreau să spun, chiar dacă am stat aici o vreme, nu pot să trăiesc toată viața într-un tunel.

Dându-și seama ce spusese, se uită la Lolli, așteptându-se ca aceasta să se simtă insultată, dar ea nu făcu decât să-și sprijine capul în mâini și să pară că se gândește.

— Atunci ar trebui s-o suni pe mama ta, spuse Lolli în cele din urmă. Arată spre hol. E un telefon chiar acolo.

Val păru șocată. Era ultimul sfat pe care l-ar fi așteptat de la Lolli .

— Am celular.

— Atunci sun-o pe maică-ta.

Val căută celularul cu un sentiment de groază și-l deschise.

Ecranul fulgeră, numărul apelurilor ratate urcând. Se opri la șaiszeci și șapte. Nu primise decât un mesaj. Era de la Ruth și scria: „Unde ești? Mama ta înnebunește”.

Val vru să răspundă. „Sunt încă în oraș” scrise ea, dar apoi se opri, neștiind ce să scrie mai departe. Ce urma să facă mai departe. Putea să se ducă într-adevăr acasă?

Încordându-și puterile, începu să asculte mesajele din casuța vocală. Primul era de la mama ei, vocea ei moale și strangulată spunând: „Valerie, unde ești? Vreau numai să știu că ești în siguranță. E foarte târziu și am sunat-o pe Ruth. Mi-a spus ce ți-a zis. Eu... eu... eu... nu știu cum să-ți explic ce s-a întâmplat sau cum să-ți spun cât îmi pare de rău”. Urmă o pauză destul de lungă. „Știu că ești foarte supărată pe mine. Ai tot dreptul să fii supărată pe mine. Numai, te rog, anunță pe cineva că ești bine.”

Era ciudat să audă vocea mamei sale după atâta timp. Îi făcea stomacul să i se încleșteze de durere și furie și de o rușine acută. Să împartă un băiat cu mama ei o făcea să se simtă mai mult decât goală. Îl șterse și trecu la următorul mesaj. Era de la tatăl lui Val: „Valerie, mama ta e foarte îngrijorată. Mi-a spus că v-ați certat și că ai fugit. Știu cum poate să fie mama ta, dar nu ajută cu nimic dacă stai afară toată noaptea. Credeam că ești mai isteța de-atât“. Pe fundal o auzea pe sora ei vitregă chiuind; probabil sp uita la desene animate.

Vorbi apoi o voce necunoscută. Părea plictisit. „Valerie Russell? Sunt ofițerul Montgomery. Mama ta te-a raportat dispărută după o ceartă pe care ați avut-o. Nimeni nu te va obliga să faci ceea ce nu vrei să faci, dar trebuie să mă suni și să îmi spui că nu ai probleme.“ Lăsase un număr.

Următorul mesaj era liniște punctată de niște suspine. După câteva momente, vocea înecată a mamei se smiorcai: „Unde ești?“

Val închise. Era oribil să asculte cât era de supărată mama ei. Poate era mai bine să se ducă acasă. Nu avea să-și mai aducă niciodată prietenii acasă, și poate că mama ei nu i-ar mai sta în cale o vreme. Mai era mai puțin de un an până termina liceul. Apoi nu va mai fi nevoită să mai locuiască niciodată acolo.

Căută numărul de acasă și sună. Telefonul de dincolo suna, iar degetele lui Val înghețară. Lolli aranjă ce mai rămăsese din tăiței în forma unui soare, a unei flori și a unui leu prost trasat.

— Alo, se auzi vocea joasă a mamei lui Val. Scumpo?

Val închise. Mobilul sună aproape imediat, iar Val îl închise. Știai că nu pot s-o fac, o acuză ea pe Lolli. Nu-i așa?

Lolli dădu din umeri.

— E mai bine sa afli acum. E cale lungă să te duci numai ca să te întorci.

Val dădu din cap, temându-se într-un mod nou, acut. Pentru prima dată, își dădu seama că s-ar putea să nu mai fie niciodată pregătită să se ducă acasă.

Capitolul 6

„Realitatea e cea care, atunci
când nu mai crezi în ea, nu dispare.”

PHILIP K. DICK

Val se trezi la șuieratul unui tren care trecu în viteză pe lângă ei. Sudoarea îi lipea haina de lână de pielea udă în ciuda frigului. Capul îi pulsa, gura îi ardea și, cu toată mâncarea pe care o mâncase cu o noapte înainte, se simțea slăbită. Tremurând, înfășură pătura mai strâns pe lângă ea și-și încolăci picioarele aproape de corp.

Încercă să se gândească la ce se întâmplase, la mâncarea adunată de pe altă masă și la telefonul dat acasă. Mai fusese un monstru și o sabie de sticlă, apoi un ac în brațul ei și o putere ce o învăluiseră și care o umplea încă de dorință. Se strădui să se ridice în capul oaselor și se uită la hainele noi care-i dovedeau că amintirile nu erau formate numai din fragmente de vise. Brațul lui Dave sângerase, străinii făcuseră ce le spusese ea să facă, iar magia era reală. Se întinse după rucsac, ușurată că nu-l lăsase undeva, alături de restul hainelor.

Numai Lolli mai dormea încă, încolăcită în poziție de fetus, cu o rochie nouă așezată peste o fustă și o pereche de blugi. Dave și Luis nu erau acolo.

— Lolli?

Val se târî spre Lolli și o mișcă.

Lolli se întoarse, își dădu părul albastru de pe față și scoase un sunet enervat. Respirația îi era acră.

— Pleacă, spuse ea moale, trăgându-și pătura pătată peste față.

Val se ridică clătînându-se. Vederea îi era încețoșată. Luă rucsacul și se forță să meargă prin întuneric spre străzile întunecate ale Manhattanului. Cerul nopții era plin de nori, iar aerul era încărcat de ozon, de parcă urma să lovească furtuna.

Se simțea uscată, zdrobită și fragilă, asemenea unei frunze purtate de vânt. Acum, că renunțase la sport, la școală și la viața normală, nu mai rămânea prea mult în ea. Își simțea corpul plin de vânătăi, de parcă ceva îi umblase prin piele cu o noapte înainte, ceva atât de îngrozitor și de mare că o carbonizase. Avea însă un sentiment de satisfacție, în ciuda fricii. „Eu am făcut asta, își zise. Eu mi-am făcut asta.”

Aerul rece îi liniști stomacul, dar gura îi deveni mai fierbinte.

Cuvintele creaturii se întoarseră la ea nepoftite. „O să mă servești timp de o lună. La fiecare amurg o să te duci în Seward Park. Acolo o să găsești un bilețel sub laba lupului. Dacă nu vei face ceea ce scrie, n-o să-ți fie bine. Ai înțeles?”. Întârziase deja.

Val se gândi la substanța lucioasă pe care trolul i-o împrăștiase pe piele și simți un tremur, o încărcătură electrică ce o făcu să-și ducă mâna spre buze. Erau uscate și umflate la atingere, dar nu găsi nici o tăietură sau rană care să explice faptul că o înțepau.

Intră într-un local și cumpără un pahar cu gheață cu o parte din mărunțul pe care-l avea pe fundul rucsacului, sperând că-i va putea răcori gura. Ieși din magazin, se așeză pe ciment și luă un cub de gheață în gură. Mâna îi tremura necontrolat.

O femeie care ieșea dintr-un magazin de băuturi din apropiere se uită la Val și puse niște mărunțiș în paharul ei cu apă. Val se uită în sus uimită și gata să protesteze, dar femeia plecase deja.

○ ○ ○

Când Val luă hârtia împachetată de sub laba lupului, toata gura îi era umflată ca o rană. Se așeză lângă fântâna secată și se sprijini capul de o bară cioplită de metal dintr-un gard, în timp ce degetele ei amorțite desfăceau hârtia.

Se așteptase, aproape, să găsească o pagină goală pe care să trebuiască să o mototolească și să o arunce, ca cea pe care Dave o luase, dar erau cuvinte pe ea, scrise cu același scris de mână care apărea pe sticla cu nisip chihlimbării:

Vino sub Manhattan Bridge și bate de trei ori în copacul care se află acolo unde nu ar trebui să fie nici un copac.

Își îndesă biletul în buzunar, dar în timp ce făcea asta se lovi cu mâna de altceva. Scoase din buzunar o agrafă de coli de argint cu o bucată uriașă tare de turcoaz în centru, în interiorul ei aflându-se o bancnotă de douăzeci, două de cinci și cel puțin zece de un dolar.

Ea luase banii? Lolli? Val nu-și amintea. Nu furase niciodată nimic. Odată ieșise dintr-un Spencers, în mall, cu un poster cu Rangerii în mână, fără să-și dea seama că nu-l plătitese până când ea și prietenii ei ajunseseră la scări. Prietenii ei fuseseră impresionați, așa că s-a prefăcut că a făcut-o special, dar apoi s-a simții atât de rău, încât nu l-a atârnat niciodată la ea în cameră.

Val încercă să se gândească la noaptea precedentă, la lucrurile îngrozitoare pe care probabil le făcuse, dar era ca și cum își amintea o poveste pe care i-o spusese altcineva. Era totul în ceață și dorința de a lua Nevermore din nou nu-i dădea pace.

Începu să meargă; o durea tot corpul. Groaza i se răsucea în stomac. Trecu de magazinele asiatice și de un local unde se servea ceai fierbinte. În fața lui, mai mulți adolescenți vorbeau și râdeau. Val se simții atât de departe de ei, de parcă ar fi avut o sută de ani. Se întinse spre rucsac, vrând mai mult decât orice să o sune pe Ruth, vrând să audă pe cineva care o cunoștea, cineva care-i putea aminti de ea de dinainte. Dar gura o durea prea rău.

Tăind pe Cherry, merse puțin mai departe, îndeajuns de aproape de East River pentru ca nici o clădire să nu-i blocheze vederea. Apa strălucea, podul și țărnelul reflectându-se în ea. O barcă devenise aproape o masă de spațiu negativ în afara câtorva lumini care sclipeau la proră.

Podul se contura exact în fața ei, pilonii de susținere arătau fiecare ca tumul unui castel, lucrătura în piatră înălțându-se cu mult deasupra străzii, arămie de la rugina căzută de pe suporturile metalice de deasupra. Întinderea de rocă era întreruptă de rame de ferestre mult deasupra străzii.

Cioburi scârțâiau sub ghetetele lui Val în timp ce trecea pe sub arcul grațios al podului. Trotuarul mirosea a urină și hoit. De o parte se afla un gard de sârmă, care bloca drumul spre zona de construcție, unde o grămadă de nisip aștepta să fie împrăștiat. De cealaltă parte, aproape de locul pe unde mergea, se afla ceva care semăna cu o ușă de cărămizi. Sub ea, Val văzu un buștean, cu rădăcinile adânc înfipte în ciment.

Copacul.

Lovi ușor bușteanul. Lemnul era ud și negru de murdărie, dar rădăcinile se scufundau în trotuarul de ciment, de parcă s-ar fi întins dincolo de tunele și de țevi, viermuind spre un sol secret și bogat. Se întrebă dacă era același copac în care creșteau fructe deschise la culoare.

Era ciudat să vezi un buștean acolo, adăpostit lângă o clădită de parcă ar fi fost înrudiți. Dar probabil nu mai ciudat decât ideea că nimerise într-un basm. Într-un joc

video, ar fi fost niște furtuni pixelate de culoare și poate chiar un mesaj pe ecran care o avertiza că lasă în urmă lumea reală. Portal spre Țara Basmelor. Vrei să intri? Da? Nu!

Val îngenunche și ciocni de trei ori în buștean. Lemnul ud scoase un sunet abia auzit. Un păianjen ieși în grabă în stradă.

Un sunet ascuțit o făcu pe Val să se uite în sus. Apăruse o crăpătură în piatra de deasupra bușteanului, ca și cum ar fi lovit-o ceva. Se ridică și se întinse pentru a atinge linia, dar când atinse peretele, bucăți de piatră se crăpară și căzură, până când se formă conturul unei uși.

Intră pe ușă, spre scară, treptele întinzându-se în sus și-n jos de pe palier. Când se uită înapoi, peretele era solid. O izbucnire bruscă de teroare aproape că o copleși și numai durerea o ținu în loc.

Tropa-tropa.

— Hei? strigă ea în sus, pe scări.

O dorea când își mișca gura.

Tropa-tropa.

Trolul apăru pe palier.

Cine tropăie pe podul meu?

— Majoritatea oamenilor ar fi venit mai devreme.

Vocea lui gravă și aspră umplu scara.

— Cât de rău trebuie că te doare gura ca să te aducă aici. În sfârșit!

— Nu e chiar atât de rău, spuse ea încercând să nu clipească.

— Hai sus, mincinoasă mică.

Ravus se întoarse și porni spre camere. Ea se grăbi în sus pe scările prăfuite.

Spațiul mare, ca o galerie, licărea de la lumânările groase așezate pe podea, strălucirea lor făcând umbra lui Val să sară pe ziduri, uriașă și înspăimântătoare. Trenurile huriau pe deasupra lor, iar aerul rece intra pe ferestrele acoperite.

— Uite!

În palma lui cu șase degete, ținea o pietricica albă.

— Suge-o!

Val înhăță piatra și o băgă în gură, durând-o destul de rău ca să nu mai pună întrebări. O simți rece pe limbă, cu gust de sare la început, apoi fără nici un gust. Durerea dispăru încet și cu ea și greața, dar în locul lor simți extenuare.

— Ce vrei să fac? întrebă ea, împingând piatra spre obraz cu limba, ca să poată vorbi.

— Deocamdată ai putea să așezi câteva cărți pe rafturi.

Întorcându-se, merse spre birou și începu să agite lichidul dintr-un vas mic de aramă, cu frunze și bețe.

— S-ar putea să existe o ordine, dar de vreme ce eu nu o mai înțeleg, nu mă aștept să o găsești tu. Pune-le unde se potrivesc.

Val ridică unul dintre volume de pe o grămadă plină de praf. Cartea era grea, pielea de pe ea era plesnită și uzată de-a lungul cotorului. O deschise. Paginile erau scrise de mână și pe majoritatea paginilor erau imagini cu plante desenate cu cerneală sau acuarele. „Amarant, citi ea. Împletește-o într-o coroană pentru a accelera vindecarea celui care o poartă. Dacă e purtată ca ghirlandă, conferă invizibilitate.” închise cartea și o împinse pe rafturile de placaj și cărămidă.

Val roti piatra în gură ca pe o bomboană, în timp ce așeza volumele împrăștiate ale trolului. Observă harababura alcătuită din pături mâncate de molii, covorul murdar și pungii de gunoi rupte care serveau drept perdele pe care nici măcar luminile străzii de afară nu le puteau pătrunde. O ceașcă elegantă cu model floral, pe jumătate plină cu un lichid grețos, era așezată lângă un scaun de piele sfâșiat. Ideea că trolul ținea ceașca aceea delicată în ghearele lui o făcu pe Val să-i vină să râdă.

— Cunoașterea slăbiciunii țintei tale, acesta e geniul intuitiv al marilor mincinoși, spuse trolul fără a se uita în sus. Avea vocea uscată. Deși indivizii diferă mult unii de alții și în funcție de zonă, suntem asemănători în următoarea privință: Nu putem să exprimăm cum trebuie ce nu e adevărat. Sunt fascinat de minciuni, totuși, până la

punctul de a vrea să cred în ele.

Ea nu răspunse.

— Te consideri bună în arta minciunii? întreba el.

— Nu chiar, spuse Val. Sunt mai degrabă o credulă desăvârșită.

Trolul nu spuse nimic legat de asta.

Luând o alta carte, Val observă sabia de sticla atârând de perete. Lama fusese proaspăt curățată și, uitându-se prin ea, vazu piatra, fiecare cavitate fiind mărită și distorsionată, de parcă ar fi fost sub apă.

— E făcută din zahăr?

Vocea îi era aproape și Val își dădu seama că se uita de mult timp la sabia.

— Gheață? Cristal? Sticlă? Asta te întrebi, nu-i așa? Cum de o atât de greu de distrus ceva care arată atât de fragil?

— Mă gândeam numai la cât e de frumoasă, spuse Val.

— E blestemată.

— Blestemată? repeta Val.

— A dat greș în a-l apăra pe un bun prieten de-al meu și asta l-a costat viața.

Își trecu unul dintre degetele încovoiate peste lamă.

— O lamă mai bună l-ar fi oprit pe adversar.

— Cine... cine era adversarul? întreabă ea.

— Eu, spuse trolul.

— O...

Val nu se putea gândi ce alt răspuns să dea. Deși părea calm acum, și chiar drăguț, auzea amenințarea din cuvintele lui. Se gândi la ceva ce-i spusese mama ei când se despărțise în cele din urmă de unul dintre cei mai anormali iubiți ai ei. „Când un bărbat îți spune că o să-ți facă rău, crede-l! Întotdeauna te avertizează și întotdeauna au dreptate.” Val își împinse cuvintele afară din cap. Nu voia nici unul din sfaturile mamei ei.

Trolul se întoarse la masă și luă trei sticle de bere ceruite și astupate. Val nu putu să vadă culoarea conținutului lor prin sticla întunecată, dar ideea că ar putea fi același nisip chihlimburiu care-i alergase prin vene cu o noapte înainte îi făcu pielea să se înfioare.

— Prima livrare va avea loc în Washington Square Park, la un grup de trei creaturi vrăjite de-acolo.

Arată cu o unghie încovoiată spre o hartă a celor cinci orășele și a New Yorkului și New Jerseyului de pe perete. Val se apropie de ea, observând pentru prima dată că în diferite puncte ale ei se aflau bolduri mici și subțiri.

— A doua poate fi lăsată în fața unei clădiri abandonate de aici. Acel... destinat să ar putea să nu vrea să se arate. Vreau să o duci pe a treia într-un al treilea parc abandonat, aici.

Trolul părea să indice o stradă în Williamsburg.

— Sunt mici coline acoperite de iarbă aproape de roci și de apă. Creatura pe care o cauți te va aștepta la marginea râului.

— Pentru ce sunt boldurile? întreabă Val.

Trolul se uită rapid din colțul ochiului la harta și păru să ezite înmiite de a vorbi din nou.

— Morți. Nu e neobișnuit să se moară în orașul ăsta - majoritatea dintre noi suntem în exil sau ne ascundem de alte creaturi vrăjite. E periculos să trăiești atât de aproape de atât de mult fier. Unii ar face-o numai pentru protecția pe care o oferă. Dar morțile astea sunt diferite. Încerc să îmi dau seama.

— Ce livrez?

— Medicamente, spuse el. Nefolositoare pentru tine, dar ușurează durerea creaturilor fantastice care sunt expuse la atât de mult fier.

— Trebuie să iau ceva de la ele?

— Nu te preocupa de asta, spuse trolul.

— Uite ce-i. Nu încerc să fiu dificilă, dar nu am trăit în New York până acum. Adică am venit aici pentru diferite lucruri și am mers prin Village, dar nu găsesc locurile astea fără să arunc o privire pe hartă.

Trolul râse.

— Sigur că nu. Dacă ai avea păr, ți-aș face trei noduri, câte unul pentru fiecare livrare, dar de vreme ce nu ai, dă-mi mâna.

Ea întinse mâna, cu palma în sus, pregătită să o tragă înapoi dacă trolul ar fi scos ceva ascuțit.

Căutând într-unul din buzunarele hainei sale, trolul scoase un mosor de ață verde.

— Mâna stângă, spuse el.

Val întinse cealaltă mână și privi cum el îi înfășoară cu ață degetul mare, pe cel din mijloc și apoi inelarul, legând câte un nod pe fiecare.

— Ce ar trebui să facă asta? întrebă ea.

Dădu din cap, uitându-se la degete. Se așteptase la ceva care să strălucească și să sclipească, nu la lucruri lumești. Ața era numai ață. Vru să întrebe din nou, dar se gândi că ar fi nepolitic, așa că întrebă altceva.

— De ce sunt creaturile fantastice afectate de fier?

— Nu-l avem în sânge, ca voi. Mai mult de-atât nu știu. Un rege al Curții Malefice a fost otrăvit de curând cu numai câteva fărâme. Îl chema Nephamael și purta un aliaj de fier pe frunte, lăsând arsurile să-i facă cicatrici adânci, până când pielea îi devenise atât de tare, că nu mai putea să ardă. Dar asta nu i-a întărit gâtul. A murit înecându-se cu fier.

— Ce sunt curțile astea? întrebă Val.

— Când sunt destul de multe zâne și alte creaturi fantastice într-o zonă, adesea acestea se organizează în grupuri. Ai putea să le numești bande, dar poporul le numește adesea curți. Ocupă un teritoriu, luptând adesea cu alte curți din apropiere. Există curți luminoase, pe care le numim curți benefice, și curți malefice sau curți întunecate. Ai putea la o primă privire să consideri că cele luminoase sunt bune, iar cele întunecate - rele, dar te-ai înșela destul de mult, deși nu în totalitate.

Val se înfiora.

— O să fac singură livrările? Mai vine și altcineva cu mine?

Ochii lui aurii străluciră în lumina focului.

— Altcineva? Luis e singurul curier uman pe care l-am avut vreodată. Te gândești la cineva anume?

Val dădu din cap, neștiind ce să spună.

— Nu contează. Te-aș ruga să îndeplinești singură sarcinile și să nu vorbești despre ele cu nimeni altcineva.

— Bine, zise Val.

— Te afli sub protecția mea, spuse el, dându-i sticla. Cu toate astea, sunt unele lucruri pe care trebuie să le știi despre zâne. Nu pierde vremea cu ele și nu lua nimic din ce-ți oferă, în special mâncare.

Val se gândi la piatra vrăjită pe care i-o dăduse bătrânului să o mănânce și dădu din cap vinovată.

— Pune tălăneasa asta în pantof. Te va proteja și îți va da viteză în călătorie. Și uite și niște lipicioasă ca să te protejeze de fascinație. Poți să o bagi în buzunar.

Val luă plantele, scoase gheata stângă din picior și îndesă tălăneasa. O simțea acolo, lipită de șosetă, ciudat de confortabilă.

Când ieși în stradă simți o smucitură de la ața înfășurată în jurul degetului mare. Vrăjitorie! O făcu să zâmbească, în ciuda a tot ce se întâmpla, în timp ce pornea în direcția respectivă.

Era încă seara devreme când ajunse în Washington Square Park. Se oprise pe drum și

cheltuise banii furați pe un sandwich cu șuncă. Deși îi era foame, se simțea prea rău ca să poată mânca, așa că aruncă mai mult de jumătate. Reușise chiar să se spele pe față într-o fântână rece ca gheața, unde apa avea gust de rugină și de monede.

Cele trei sticle cu cine știe ce conțineau se ciocneau în rucsac, mai grele decât ar fi părut dacă ea nu ar fi fost așa de obosită. Își dorea să o desfacă pe una dintre ele și să-i guste conținutul pentru a aduce înapoi puterea și neînfricarea nopții de dinainte, dar era suficient de prudentă din cauza extenuării pe care o resimțea ca să nu facă asta.

Mergând prin parc, pe lângă studenți de la *NYU*⁹ cu eșarfe strălucitoare, pe lângă oameni care se grăbeau să ajungă la cina sau care-și plimbau câinii mici, îmbrăcați, își dădu seama că habar nu avea ce căuta. Așa o trase spre un grup de studenți îmbrăcați cu haine scumpe de rolleri, care se cățarau pe unul dintre gardurile interioare. Un băiat cu părul moale, cu blugi cu talia joasă, cu apărători de genunchi pe care erau imprimată craniile și cu adidași în carouri era mai gălăgios decât ceilalți, așezat în vârful ringului și răcnind la cele trei fete care se sprijineau de trunchiul gros al unui copac. Erau toate desculțe și aveau părul de culoarea mierii.

Așa o duse la cele trei fete, iar apoi se deșiră.

— Hm, bună, zise Val. Cred că am ceva ce vă aparține.

— Simt vraja asupra ta, groasă și dulce, spuse una dintre ele.

Avea ochii cenușii ca plumbul.

— Dacă nu ești atentă, o fată ca tine ar putea să fie purtată sub deal. Am lăsa o bucată de lemn în urmă și toți ar plânge-o, pentru că ar fi prea proști ca să-și dea seama de diferență.

— Nu te purta așa cu ea, spuse alta, răsucindu-și o șuviță de păr în jurul degetului. Nu poate să se abțină să fie oarbă și mută.

— Iată, spuse Val, împingând sticla în mâinile celei care nu vorbise. Luați-vă medicamentele, ca niște fete cuminți.

— Ooo, are limbă, spuse fata cu ochi cenușii.

Cea de-a treia fată zâmbi numai și se uită spre băiatul de pe gard. Una din celelalte îi urmări privirea.

— E drăguț, spuse ea.

Val de-abia putea să deosebească fetele între ele. Toate aveau brațe lungi, ca trestia, ce păreau să se miște odată cu cea mai mica adiere de vânt. Cu hainele lor subțiri și picioarele goale, ar fi trebuit să le fie frig, dar Val observă că nu era așa.

— Vrei să dansezi cu noi? Întrebă o zână.

— El vrea să danseze cu noi.

Zâna cu ochi cenușii rânji larg la roller.

— Vino să dansezi cu noi, mesagerule, spuse cea de-a treia, vorbind pentru prima dată.

Vocea ei era ca orăcăitul unei broaște și, când vorbi, Val observă că avea limba neagră.

— Nu, spuse Val, gândindu-se la avertismentele trolului și la lipicioasa din buzunar. Trebuie să plec.

— E-n regulă, spuse zâna cu ochi cenușii, scurmând pământul cu piciorul ei gol. O să ne mai vizitezi când nu o să fii atât de ocupată cu vrăjile. Cel puțin sper. Ești aproape la fel de drăguță ca el.

— Nu sunt deloc drăguță, spuse Val.

— Cum vrei, zise fata.

○ ○ ○

Nu era sigură ce se aștepta să găsească în timp ce trecea pe lângă case de închiriat sigilate și bodegi cu ferestre sparte, Clădirea spre care o smuci așa de pe deget era și ea sigilată, iar Val fu surprinsă să vadă o grădină înflorită pe acoperiș. Lujeri lungi de

⁹ New York University

plante atârneau într-o parte, iar un fel de copăcei răsăreau din ceea ce era probabil un sol subțire. Vegetația aceea ciudată era închisă într-o cușcă de aluminiu ce acoperea clădirea. Val se îndreptă spre intrarea plină de iederă. La primul etaj, ferestrele lipseau în totalitate, lăsând goluri în cărămidă, și aproape că vedea camerele din interior.

În timp ce pășea pe treptele crăpate, așa se desfăcu de pe deget și căzu pe iarba de lângă ea.

Val scoase sticla din rucsac și o așeză jos, gândindu-se la indicațiile trolului.

Ceva foșni prin iarba, iar Val scânci și făcu un pas înapoi, dându-și brusc seama cât de ciudat de tăcut devenise totul. Mașinile treceau, iar zgomotele orașului se auzeau încă, dar se estompaseră cumva. Un șobolan maroniu, cu ochii negri mărgelați ca niște pietre șlefuite și cu un nas roz, mișcător, scoase capul din iarbă. Val râse ușurată.

— Hei, tu, spuse ea lăsându-se în jos. Am auzit că poți să muști și din aramă. E într-adevăr ceva!

Șobolanul se întoarse și fugi prin iarbă, în timp ce Val privea. Un individ se mișcă din umbre, ridică rozătorul și-l așeză pe umăr.

— Cine..., spuse Val și se opri.

Individul păși în lumină, o creatură aproape la fel de înaltă ca trolul, mai vânjoasă, cu coarne care îi ieșeau din cap și se curbau pe spate, ca acelea de berbec, și o barbă deasă castanie, care devenea verde spre vârfuri. Era îmbrăcat cu o haină din petice.

— Hai înăuntru să te încălzești, spuse el, ridicând sticla de bere astupată. Am să-ți pun niște întrebări.

Val dădu din cap consimțind, dar privirea i se strecură spre stradă, întrebându-se dacă ar putea să fugă într-acolo. Mâna creaturii i se așeză grea pe umăr, hotărând răspunsul la întrebare. O conduse spre spatele clădirii și pe o ușă care atârna numai de balamalele de sus.

În clădire se aflau tot felul de manechine dezarticulate, îngrămădite deprimant de-a lungul pereților, o piramidă de capete într-un colț și un zid de brațe de diferite nuanțe în altul. O grămadă de peruci se afla în mijlocul podelei asemenea unui animal care se odihnește.

O creatură micuță cu aripi de molie bâzâia prin aer, ținând un ac și așezând trunchiul unui bărbat pentru a coase o vestă de el.

Val se uită în jur, înfricoșată, căutând orice putea să funcționeze ca o armă. Nu-i plăcea ideea de a arunca un picior de plastic în creatură, dar, dacă era nevoită, era gata să o facă, în ciuda faptului că nu se aștepta să-i provoace prea mari probleme cu asta. Dar când degetele i se încleștară pe ceea ce credea a fi brațul unui manechin, mâna acestuia îi rămase în a ei.

— Ce sunt toate astea? întrebă, sperând că acea creatură de basm nu va observa.

— Fac umpluturi, spuse creatura încornorată, așezându-se pe o ladă care se aplecă de la greutatea lui. Eu și Needlenix suntem cei mai buni de pe coasta asta.

Creatura cu aripi de molie bâzâi. Val încercă să pună mâna la loc pe raftul din spatele ei, dar fără a se uita nu reuși să găsească un loc pentru ea. Se hotărî să o bage în buzunarul de la spate, sub haină.

— Regina Curții Benefice, Silarial însăși, se folosește de munca noastră.

— Uau, spuse Val, pentru că era evident că el voia să impresioneze.

Apoi, în liniștea care urmă, se văzu obligată să întrebe:

— Umplutură?

Creatura zâmbi și Val văzu că avea dinții îngălbeniți și destul de ascuțiți.

— E ceea ce lăsăm în urmă când furăm pe cineva. Buștenii, bețele sau ce mai ai sunt bune, dar manechinele astea sunt net superioare. Mai convingătoare chiar și pentru acei oameni rari clarvăzători sau care au în ei un pic de magie. Desigur, presupun că pentru tine asta nu e cine știe ce consolare.

— Cred că da, zise Val.

Se gândi la fetele din parc, care spusese „Am lăsa o bucată de lemn în urmă“. La asta se referiseră?

— Desigur, uneori lăsăm pe unul dintre noi să pretindă ca e copilul uman, dar prostea asta nu mă interesează.

Se uită la ea.

— Putem să fim cruzi cu cei care ne ies în cale. Stricăm recoltele, secăm laptele din sânul mamei și facem membrele să fie slăbite la cel mai mic efort. Dar uneori m-am gândit că suntem mai răi cu cei care ne-au câștigat favorurile. Acum, spune-mi, zise el ridicându-se și întinzându-se după sticla cu poțiune. În lumina focului, Val văzu că ochii lui erau perfect negri, ca ai șobolanului. Asta e otravă?

— Nu știu ce este, spuse Val. Nu eu am făcut-o.

— Au fost câteva morți printre noi.

— Am auzit despre asta.

El mormăi.

— Toți foloseau soluția lui Ravus pentru a opri răul de fier. Unii au primit poțiunea de la un curier ca tine în apropierea morții.

Val se gândi la bărbatul cu prafurile din ziua precedentă. „Spune-le prietenilor tăi să aibă grija pe cine servesc.”

— Crezi că Ravus...

Lăsă numele să-i stea pe limba un moment.

— Crezi că Ravus e cel care otrăvește?

— Nu știu ce cred, spuse bărbatul cu coarne. Ei bine, du-te, curierule. Te voi găsi din nou dacă voi avea nevoie de tine.

Val plecă repede.

○ ○ ○

Trecând pe lângă un cinematograful vechi, Val fu atrasă de mirosul de floricele și de promisiunea căldurii. Simțea banii în buzunarul hainei, mai mult decât suficienți pentru a intra, și totuși ideea de a vedea un film i se părea de neimaginat, de parcă ar fi trebuit să treacă o barieră dimensională imposibilă între viața aceasta și cea trecută pentru a sta în fața unui ecran.

Când era mai mică, Val și mama ei mergeau la film în fiecare duminică. Se duceau mai întâi la cel pe care voia Val să-l vadă, apoi la cel pe care-l alegea mama ei. De obicei era vorba de un film cu zombi mai întâi, apoi unul la care se vărsau lacrimi. Stăteau în cinematograful întunecat și-și șopteau una alteia: „Pun pariu că el e cel care a făcut-o. O să moară. Cum poate să fie cineva atât de prost?”

Se apropie de afișe. Majoritatea filmelor care rula erau filme de artă, de care nu auzise, dar unul numit *Jucat* îi surprinse privirea. Afișul arăta un tip atractiv care poza ca valetul de la cărți, cu o inimă roșie tatuată pe umărul gol. Ținea în mână o pagină de *cups*¹⁰.

Val se gândi la Tom care împărțea cărțile de tarot în funcție de model, pe masa din bucătăria ei.

— Asta îți iese în cale, spusese el, întorcând o carte cu imaginea unei femei legate la ochi, ce ținea câte o sabie în fiecare mână. *Doi de sabie*¹¹.

— Nimeni nu poate să-ți spună viitorul, nu cu ceva ce cumperi de la Barnes and Noble.

Mama ei venise spre ei și îi zâmbise lui Tom.

— Îmi faci și mie cărțile? întrebuse ea.

Tom îi zâmbise și el și începuseră să vorbească despre fantome, cristale și rahaturi metafizice. Val își turnase un pahar de suc, se cocoșase pe un scăunel și se uitase cum Tom îi citea viitorul mamei sale, în care el urma să aibă un rol.

Val urcă treptele, cumpără un bilet pentru spectacolul de la miezul nopții și intră în cafenea. Era goală. Un șir de mese mici, metalice, cu tăblii de marmură înconjurau două

¹⁰ Joc inventat de Arthur și Wald Amberstone

¹¹ Carte de tarot

canapele de piele negre. Val se așeză pe o canapea și se uită în sus la singurul candelabru care strălucea în centrul camerei, atârând de o frescă ce înfățișa cerul. Rămase acolo, uitându-se cum scilpea, câteva momente, și bucurându-se de luxul căldurii, înainte de a fi nevoită să meargă la baie. Mai era o jumătate de oră până începea filmul și voia să se spele.

Făcând cocoloș șervețele de hârtie, Val își făcu o baie cât de cât decentă, frecându-și chiloții cu săpun înainte de a-i lua pe ea din nou, umezi, și făcând gargară cu apă. Apoi, așezându-se într-una dintre cabine, își sprijini capul de metalul pictat și închise ochii, aerul cald de la conducte revărsându-se asupra ei. „Doar o clipă, își zise ea. O să mă ridic într-o clipă.“

o o o

O femeie cu ochi negri și slabă la față se aplecă deasupra ei.

— Mă scuzați...

Val sări în picioare și femeia de serviciu se dădu înapoi cu un scâncet, ținând mopul în față ei.

Rușinată și împiedicându-se, Val înșfăcă rucsacul și se grăbi spre ieșire. Împinse ușile metalice și aprozii îmbrăcați în costum porniră spre ea.

Dezorientată, Val văzu că era încă întuneric. Ratase filmul? Adormise numai un moment?

— Cât e ceasul? întrebă ea un cuplu care încerca să oprească un taxi.

Femeia se uită nervoasă la ceas, de parcă Val avea de gând să i-l smulgă de la încheietură.

— Aproape 3.00.

— Mulțumesc, murmură Val.

Deși dormise mai puțin de patru ore, așezată pe toaletă, acum, că mergea din nou, își dădu seama că se simte mai bine. Amețeala dispăruse aproape și mirosul de mâncare asiatică de la un restaurant deschis toată noaptea, la distanță de câteva străzi, îi făcu stomacul să ghiorăie de foame.

Începu să meargă în direcția de unde venea mirosul. Un SUV negru cu geamuri mate opri lângă ea, cu ferestrele lăsate în jos. Pe locurile din față erau doi tipi.

— Hei, spuse tipul de pe locul pasagerului, știi unde e discoteca bulgară? Credeam că e dincolo de canal, dar acum ne-am rătăcit de tot.

Avea șuvițe blonde în părul dat cu grijă cu gel.

Val clătină din cap că nu.

— Probabil că a închis până acum, oricum.

Șoferul se aplecă pe fereastră. Avea părul și pielea negre și ochii mari și apoși.

— Vrem numai să petrecem. Îți place să petreci?

— Nu, spuse Val. Merg numai să cumpăr niște mâncare.

Arătă spre exteriorul în stil japonez al restaurantului, bucuroasă că nu era departe, dar dureros de conștientă de străzile goale dintre ea și acesta.

— Mi-ar prinde bine niște orez, spuse blondul.

SUV-ul înainta în ritmul mersului ei.

— Haide, suntem numai niște tipi normali, nu suntem ciudați sau altceva.

— Uite ce-i, spuse Val. Nu vreau să petrec, bine? Lăsați-mă în pace!

— Bine, bine.

Blondul se uită la prietenul lui care ridică din umeri.

— Putem măcar să te ducem cu mașina? Nu ești în siguranță dacă mergi singură pe aici.

— Mulțumesc, dar sunt bine.

Val se întrebă dacă ar putea să fugă de ei, dacă ar trebui să fugă și să-i depășească. Dar continuă să meargă, ca și cum n-ar fi fost speriată, ca și cum ei ar fi fost numai doi tipi drăguți, îngrijorați, care încercau să o convingă să se urce la ei în mașină.

Avea tătăneasă în pantof, lipicioasă în buzunar și o mână de plastic sub cămașă, la spate, dar nu era sigură cum o vor ajuta lucrurile astea.

Ușile se deblocară în timp ce mașina se apropia de un stop, iar Val luă o decizie. Întorcându-se spre fereastra deschisă, zâmbi și spuse:

— Ce va face să credeți că nu sunt periculoasă?

— Sunt sigur că ești periculoasă, spuse șoferul, tot numai un zâmbet și insinuare.

— Dacă ți-aș spune că tocmai am tăiat mâna unei tipe? puse Val.

— Ce? Blondul se uită la ea încurcat.

— Nu, serios. Vezi?

Val aruncă mâna manechinului pe fereastră. Obiectul ateriză în poala șoferului.

Mașina se clatină, iar blondul scânci.

Val porni în graba pe stradă, spre restaurant.

— Ciudata naibii! strigă blondul în timp mașina demară, cu cauciucurile scârțâind.

Inima lui Val bătea să-i sară din piept când intră în căldura protectoare a restaurantului Dojo. Stând la o masă cu un oftat de ușurare, comanda un bol mare de supă aburindă, taiței reci, plini de glazură de alune și friptură de pui cu ghimbir, pe care o mâncă cu degetele. Când termină, se gândi că o să adoarmă din nou, chiar la masă.

Dar mai avea o livrare de făcut.

○ ○ ○

Strada părea pustie, iar trotuarele erau pline de gunoi - sticle sparte, prezervative uscate, o pereche de ciorapi rupți. Totuși, mirosul de roua pe pavaj, pe rugina de pe gard și pe iarba rară, ca și străzile goale, făceau ca Williamsburg să pară departe de Manhattan.

Val se strecură pe sub un gard din zale. Terenul era gol, dar Val văzu un șanț între cimentul crăpat și colinele mici. Pășii în el și se îndreptă spre locul unde niște roci negre marcau spațiul dintre plajă și râu.

Era ceva acolo. La început, Val crezu că e o grămadă de alge marine sau o pungă de plastic aruncată, dar pe măsură ce se apropia își dădu seama că era o femeie cu parul verde, care zăcea cu fața în jos pe pietre, pe jumătate înăuntru, pe jumătate afară din apă. Grăbindu-se într-acolo, Val văzu muște bâzâind în jurul trupului femeii și coada legănându-i-se odată cu valurile, solzii strălucindu-i ca argintul în luminile străzii.

Era cadavrul unei sirene.

Capitolul 7

„Mă întorc spre ele, în ele cred -
Fratele Plumb și Sora Oțel.”

- SIEGFRIED SASSOON,
Bătrânul vânător și alte poeme

Prima dată când Val văzuse ceva mort fusese la mall, lângă casa tatălui ei, când avea doisprezece ani. Aruncase un penny într-o fântână lângă zona cu mâncare și-și dorise o pereche de adidași. Câteva minute mai târziu se răzgândise și alergase înapoi încercând să-și găsească moneda și să-și pună din nou dorința. Dar ceea ce văzuse plutind pe apa liniștită fusese corpul fără vlagă al unei vrăbii. Se întinsese și-l ridicase, iar din ciocul micuț cursese apă ca dintr-o ceașcă. Mirosea îngrozitor, cum miroase carnea lăsată în frigider să se dezghețe și uitată acolo. O privise un moment, înainte de a-și da seama că era moartă.

În timp ce Val alerga pe străzi și pe Manhattan Bridge, scoțând aburi când respira, se gândi la mica pasăre înecată. Acum văzuse două ființe moarte.

Ușa magică de sub pod se deschise în același mod în care se deschisese ultima dată, dar când pășea pe palierul întunecat văzu că nu era singură. Cineva înainta pe trepte și numai când lumânarea pe care o legăna acesta făcu să-i sclipească cerceii din buză și din nas și să-i strălucească albul ochilor, Val își dădu seama că era Luis. Arăta la fel de uimit ca ea și, în lumina aceea nesigură, obosit.

— Luis? întrebă Val.

— Speram că ai plecat de mult. Vocea lui Luis era moale și lipsită de remușcări. Speram că ai fugit la mama și la tata în suburbie. Asta-i tot ce știi voi, fetele de pe pod și din tuneluri - să fugiți când lucrurile devin dure. Veniți în orașul cel mare și rău și apoi fugiți acasă.

— Du-te naibii! zise Val. Nu știi nimic despre mine.

— Ei bine, nici tu nu ai habar nimic despre mine. Crezi că sunt o jigodie cu tine, dar nu ți-am făcut decât favoruri.

— Care-i problema ta? M-ai urât din momentul în care am apărut!

— Orice prieten de-al lui Lolli o să stârnească porcăria, și exact asta ai făcut. Și iată-mă interogată de un trol furios din cauza voastră, proastelor. Care crezi că-i problema mea?

Furia o făcu pe Val să se înroșească la față, chiar și în frigul de pe scară.

— Uite ce cred: singurul lucru special în legătură cu tine e faptul că poți să vezi. Vorbești rahaturi despre zâne, dar îți place faptul că ești cel care le poate vedea. De asta ești dezgustător de gelos pe oricine vorbește cu una.

Luis o privi atât de uimit de parca Val tocmai i-ar fi tras o palmă.

Cuvintele se revărsau din gura lui Val înainte ca ea să-și dea seama ce era pe cale să spună.

— Și mai cred și altceva. Poate că șobolanii sunt capabili să-și facă drum rozând prin

aramă sau orice, dar singurul motiv pentru care supraviețuiesc e faptul că sunt infinit de mulți. Asta e așa de special în legătură cu șobolanii - și-o trag tot timpul și fac milioane de șobolani mici.

— Oprește-te, zise Luis, ridicând mâna ca pentru a alunga cuvintele ei.

Vocea lui deveni joasă, furia părând să dispară asemenea unui balon dezumflat.

— Bine, da. Pentru Ravus și restul poporului de creaturi fantastice, asta sunt oamenii - chestii patetice care se înmulțesc nebunește și mor atât de repede că nu poți să-i deosebești. Uite ce-i, mi-am petrecut ceva vreme răspunzând la întrebări după ce am băut un fel de porcărie amețitoare care m-a făcut să spun adevărul. Totul pentru că tu și Lolli ați intrat aici. Sunt obosit și sunt nervos. Își frecă fața cu mâna.

— Nu ești prima rătăcită pe care a adus-o Lolli, știi? Nu înțelegi cu ce te joci.

Pe Val o enervă schimbarea bruscă de ton a lui Luis.

— Ce vrei să spui?

— A mai fost o fată acum câteva luni - o altă rătăcită pe care Lolli a hotărât s-o aducă în tuneluri. S-a întâmplat când lui Lolli i-a venit pentru prima dată ideea că poțiunile ar putea fi injectate. Lolli și fata, Nancy, au vrut să ia o doză, dar nu aveau bani. Apoi Lolli a început să vorbească despre altceva pe care ar fi putut să-l injecteze și au folosit una dintre substanțele pe care le livra Dave. Dintr-odată, au început să vorbească despre lucruri pe care le vedeau și care nu erau acolo, și, mai rău, Dave a început să vadă și el. Nancy a fost lovită de un tren și a rânjit în fața lui până când a lovit-o.

Val își luă ochii de la lumânarea licăritoare și scrută întunericul.

— Pare că a fost un accident.

— Sigur că a fost un rahat de accident! Dar lui Lolli i-a plăcut chestia asta, chiar după ce s-a întâmplat. L-a convins și pe Dave s-o facă.

— Știa ce e? Întrebă Val. Știa despre zâne? Despre Ravus?

— Știa. I-am spus lui Dave despre Ravus pentru că Dave e fratele meu, chiar dacă e un idiot. El i-a spus lui Lolli pentru că ar face orice să o impresioneze, iar Lolli i-a spus lui Nancy pentru că nu poate să-și țină gura aia nenorocită.

Val auzea râsul lui Lolli în minte.

„Care-i marea problemă dacă spune altora?”

Luis oftă.

— Uită-te la asta.

Arată spre pupila palidă a ochiului său stâng.

— Dezgustător, nu? Într-o zi, când aveam opt ani, mama m-a dus la Fulton Fish Market. A cumpărat niște crabi moi - târguindu-se cu tipul cu peștele, pentru că-i plăcea să se tocmească - și eu l-am văzut pe tipul ăsta aducând un braț de piei de focă însângerate. Tipul mă vede și rânjește larg. Avea dinții ca de rechin mici, ascuțiți și prea depărtați.

Val se apucă de balustradă, vopseaua câzându-i pe sub unghii ca o ninsoare.

„Mă vezi?” mă întrebă și, pentru că sunt un copil tâmp, dau din cap. Mama e chiar lângă mine, dar nu observa nimic. „Ma vezi cu amândoi ochii?” vrea el să știe. Sunt agitat acum și ăsta e singurul motiv pentru care nu-i spun adevărul. Arăt spre ochiul drept. El lasă pieile jos și acestea fac un zgomot oribil, ud, căzând toate odată pur și simplu.

Ceara se scurse pe o parte a lumânării și pe degetul mare al lui Luis, dar acesta nu tresări, nici nu schimbă modul în care o ținea. Mai multă ceară urmă, formând o urma continua pe scări.

— Tipul mă prinde de braț și-și împinge degetul mare în ochiul meu. Fața nu i se schimba deloc în timp ce face asta. Doare atât de rău, încât țip, și atunci mama se întoarce în sfârșit și mă vede. Și știi ce decid ea și tipul cu crabii moi? că mi-am zgâriat nenorocitul de ochi cumva. Că m-am lovit de ceva. Că m-am orbit singur.

Lui Val i se ridicase părul pe mâini și simți un fior pe șira pinării, un fior care-i spunea cât era de îngrozită. Se gândi la pieile de focă din povestea lui, la trupul sirenei, pe care-l văzuse la râu, și nu ajunsese la nici o concluzie în afară de faptul că nu exista scăpare de

lucrurile astea oribile.

— De ce-mi spui toate astea?

— Pentru că e groaznic să fii eu, zise Luis. Un pas greșit și hotărâse că nu am nevoie de celalalt ochi. Asta-i problema. Dave și Lolli nu înțeleg. Își fac de cap cu drogul ăsta și fură de la Ravus, când eu ar trebui să plătesc o datorie. Apoi te aduc pe tine aici, adăugă el, aproape în șoaptă.

Luis se opri, însă Val îi văzu panica din ochi.

— Stârnești porcăria asta. Starea lui Lolli se înrăutățește, în loc să se îmbunătățească.

Trolul apăru pe palier și se uită în jos la Val. Vocea lui era gravă și profundă ca o tobă.

— Nu-mi dau seama pentru ce te-ai întors. Ai nevoie de ceva?

— Ultima livrare, zise ea. Era o... sirenă? E moartă.

Trolul tăcu și se uită. Val înghiți.

— Arata de parcă ar fi fost moartă de ceva vreme.

Ravus porni în jos pe trepte, haina lui umflându-se de la curent.

— Arată-mi!

Trăsăturile i se schimbă pe măsură ce se apropia, verdele pielii sale estompându-se și trăsăturile transformându-se până când ajunse să arate ca un om, ca un băiat stângaci, un pic mai mare decât Luis, un băiat cu ochi ciudați, aurii, și păr negru, zburlit.

— Nu ți-ai schimbat... zise Val.

— Așa e cu vrăjile, îi tăie vorba Ravus. Întotdeauna exista o urmă din ceea ce ai fost înainte. Picioarele întoarse, o coada, o spinare cocârjată. Un indiciu legat de adevărata ta natură.

— Eu o să plec, zise Luis.

— Eu și Luis am avut o conversație interesantă despre tine și despre modul în care ne-am întâlnit, zise trolul. Era dezorientat să auzi vocea aceea profundă, venită de la un tână.

— Mda, spuse Luis schițând un zâmbet. El a conversat, eu m-am târât în genunchi.

Aceasta îl făcu pe Ravus să zâmbească și el, dar chiar și ca om incisivii lui arătau un pic cam prea lungi.

— Cred că moartea asta te privește și pe tine, Luis. Încearcă să-ți alungi somnul și hai să vedem ce putem să aflăm.

o o o

Singurele zgomote din port veneau de la valurile care se loveau de pietrele de la marginea țărmului când sosiră Ravus, Val și Luis. Cadavrul era încă acolo, cu părul revărsându-se asemenea algelor și cu coliere de scoici, perle și steluțe-de-mare prinse în jurul gâtului ca niște funii de spânzurătoare, fețe albe care arătau ca reflecția lunii pe apă. Pești mititei săgetau în jurul ei, înotând în interiorul și în afara buzelor ei desfăcute.

Ravus îngenunche și-și trecu degetele lungi pe sub capul ei. Gura i se deschise și mai mult, dezvăluind dinți subțiri, translucizi, care arătau de parcă ar fi fost făcuți din cartilajii. Ravus își apropie atât de mult fața de a sirenei încât părea că vrea să o sărute. În schimb, o adulmecă de două ori înainte de a o așeza înapoi, cu grijă, în apă.

Se uită la Luis cu ochi încețoșați, apoi își dădu jos redingota a o așeză pe pământ. Se întoarse spre Val.

— Dacă o iei de coadă, putem să o așezăm pe haină. Trebuie să o duc în camera mea de lucru.

— A fost otrăvită? întrebă Luis. Știi ce a omorât-o?

— Am o teorie, zise Ravus.

Își dădu părul pe spate cu mâna udă, apoi înaintă spre East River.

— O să ajut și eu, spuse Luis, înaintând.

Ravus dădu din cap.

— Nu poți. Tot fierul ăsta pe care insiști să-l porți ar putea să-i ardă pielea. Nu vreau

ca dovezile să fie contaminate mai mult decât e necesar.

— Fierul mă protejează, spuse Luis, atingându-și inelul din buză. Sunt măcar mai în siguranță.

Ravus zâmbi.

— Cel puțin te va proteja de o sarcină dezgustătoare.

Val înaintă cu greu în apă și ridică coada alunecoasă, al cărei capăt era zdrențuit ca hainele rupte. Solzii sclipiră ca argintul viu, în timp ce îi cădeau lui Val pe mână. Crabii începuseră deja să se hrănească din trupul sirenei.

— Ce dramă neînsemnată se joacă, spuse o voce care venea dinspre coline.

— Greyan!

Ravus se uită spre umbre.

Val recunoscua creatura care înainta, creatorul de manechine cu barbă verzuie. Dar în spatele lui erau alții pe care nu-i cunoștea, creaturi vrăjite cu brațe lungi și mâini înnegrite, cu ochii ca de pasăre, fețe de pisică, aripi zdrențuite, subțiri ca fumul și strălucitoare ca luminile de neon de la firma unui bar îndepărtat.

— O altă moarte, spuse unul dintre ei, stârnind un murmur.

— Ce livrezi de data asta? întrebă Greyan.

Cineva râse stingherit.

— Am venit să descopăr ce pot, spuse Ravus.

Îi făcu semn lui Val. Duseră împreună trupul pe haină. Lui Val i se făcu rău când își dădu seama că mirosul de pește venea dinspre carnea din mâinile ei.

Greyan făcu un pas înainte, coarneau lui arătând albe în luminile de pe stradă.

— Și uite ce s-a descoperit!

— Ce vrei să spui? întrebă Ravus.

Sub înfățișarea umană arăta înalt și slab și, față de dimensiunile lui Greyan, îngrozitor de depășit.

— Negi faptul că ești un ucigaș?

— Oprește-te, spuse un altul, o voce din umbre, atașată unui corp lung și fusiform. Îl cunoaștem. A făcut poțiuni inofensive pentru noi toți.

— Chiar îl cunoaștem?

Greyan se apropie și trase din pliurile hainei lui rupte de pick două seceri scurte, curbate, cu lame de bronz închise la culoare. Le încrucișă pe piept, ca un faraon înmormântat.

— A fost exilat din cauza unei crime.

— Fii îngăduitor, spuse o creatură micuță. O să ne judeci pe toți după motivul exilului?

— Știi că nu pot să neg acuzația de crimă, spuse Ravus. Așa cum eu știu că e dovadă de lașitate să ridici sabia la cineva care a jurat să nu mai mânuiască o lamă vreodată.

— Vorbe de filfizon. Te crezi încă la curte, spuse Greyan. Dar limba ta înțeleaptă n-o să te ajute.

Una dintre creaturi zâmbi superior la Val. Avea ochii ca un papagal și gura plină de dinți ascuțiți. Val se întinse și ridică o țevă de pe pietre. Era atât de rece, că îi arse degetele.

Ravus întinse mâinile spre Greyan.

— Nu vreau să mă lupt cu tine.

— Atunci ești terminat, îndreaptă o seceră spre Ravus.

Trolul evită lovitura și smulse o sabie de la o altă creatură, pumnul încleștându-i-se pe metalul ascuțit. Din palmă i se scurse sânge roșu. Gura i se strâmbă de ceva ce părea a fi plăcere, iar vraja de transformare dispăru de parcă ar fi fost uitată.

— Aveți nevoie de ceea ce fac eu! striga Ravus.

Furia îi contorsiona fața, făcându-i trăsăturile îngrozitoare, forțându-i dinții să muște, să se înfigă în buza de sus. Linse sângele, iar ochii îi erau plini de încântare, dar și de furie. Strânse mai mult lama săbiei, chiar dacă îi mușca mai adânc în piele.

— O dau gratis, dar dacă aș fi cel care otrăvește, dacă eu aș vrea să omor pe unul dintre cei o sută pe care îi ajut, tot ar trebui să trăiți la mila mea.

— Nu o să trăiesc din mila nimănui!

Greyan lovi cu secerile spre Ravus.

Ravus flutură mânerul săbiei, blocând lovitura. Cei doi își dădură târcoale, făcând schimb de lovituri. Arma lui Ravus era dezechilibrată, fiind ținută invers și alunecoasă de la sânge. Greyan lovea repede cu secerile lui scurte de bronz, dar de fiecare dată Ravus para loviturile.

— De-ajuns! strigă Greyan.

O creatură cu o coadă lungă și încolăcită înaintă repede, apucându-l pe Ravus de un braț. O alta păși înainte, ținând în mână un cuțit argintiu în forma unei frunze.

Exact atunci Greyan încercă să-i mai aplice lui Ravus o lovitură, iar Val se mișcă înainte fără ca măcar să-și dea seama că se mișcă. Instinctul puse stăpânire pe ea. Toate antrenamentele de la lacrosse și jocurile video se combinară cumva, și Val îl lovi pe Greyan cu țeava. Aceasta îl atinse cu o șfichiuială ușoară, superficială, dezechilibrându-l un moment. Apoi monstrul se mișcă spre ea, ținând secerile în jos. Val abia avu timp să ridice țeava și să-și încordeze puterile înainte cu secerile să lovească, făcând o scânteie metalică. Se răsuci într-o parte și Greyan se uită la ea uimit, înainte de a-i trânti lamele de bronz în picior.

Lui Val i se făcu frig de tot și zgomotele din fundal se estompară. Piciorul nici măcar nu o duru cu adevărat, deși sângele îi îmbiba deja pantalonii rupți.

În viața cealaltă, cea în care fusese o sportivă și nu credea în zâne, ea și Tom se jucaseră jocuri video și se prostiseră în subsolul casei lui după ore. Jocul ei favorit era *Suflete răzbubunătoare*. Personajul ei, Akara, avea un iatagan curbat, o putere care îi permitea să taie capetele a trei dușmani o dată și multe puncte de sănătate. Le puteai vedea în susul ecranului, globuri albastre care deveneau roșii, făcând un fel de pocnet atunci când era rănită Akara. Asta era tot ce se întâmpla, Akara nu încetinea când era rănită, nu se împiedica, nu țipa și nu leșina.

Val făcu toate aceste lucruri.

○ ○ ○

Cineva o prinse prea strâns de braț. Simțea unghii în piele. Durea. Totul durea. Val deschise ochii.

Un tânăr stătea deasupra ei și la început nu-l recunoscuse. Se trase înapoi din fața lui. Apoi văzu părul negru ca cerneala, buzele umflate și ochii aurii. Luis se afla în spate.

— Val, spuse Luis. E Ravus. Ravus!

— Nu mă atinge, zise Val vrând ca durerea să se oprească.

Un zâmbet amar îi apărură lui Ravus pe buze, iar brațele lui o eliberară pe Val din strânsoare.

— Ai fi putut să mori, spuse Ravus liniștit.

Val luă aceasta drept un semn încurajator că nu era cu adevărat pe moarte.

○ ○ ○

Se trezi la căldură și somnoroasă. Un moment crezu că e înapoi în patul ei, acasă. Se întrebă dacă dormise prea mult, întârziind la școală. Apoi se gândi că poate fusese bolnavă, dar când deschise ochii văzu lumânarea licăritoare și acoperișul întunecat de deasupra ei. Era înfășurată într-un cocon de pături care miroseau a lavandă și așezată pe o grămadă de perne și pleduri. Deasupra ei, vuietul constant al traficului suna aproape ca ploaia.

Val se ridică pe coate. Ravus se afla în spatele mesei lui de lucru, tăind dintr-o bucată de substanță de culoare închisă. Se uită pe moment la el, se uită la degetele lui lungi care legănau cuțitul, apoi scoase un picior din paturi. Era gol și bandajat la coapsă, înfășurat cu frunze și ciudat de amortiț.

El se uită spre ea.

— Te-ai trezit!

Ea roși, rușinată pentru că el probabil îi dăduse jos pantalonii, și aștia erau murdari.

— Unde e Luis?

S-a întors în tunel. Îți pregătesc ceva de băut. Crezi că poți să bei?

Val dădu din cap.

— E vreun fel de poțiune?

El pufai.

— E doar o cană de cacao.

— O, spuse Val, simțindu-se prost.

Se uită din nou la el.

— Mâna ta nu e bandajată.

Ravus o ridică, palma nu avea nici o cicatrice.

— Trolii se vindecă repede. Sunt greu de ucis, Val.

Val se uită la mâna lui, la masa cu ingrediente și clătină din cap.

— Cum funcționează vrăjile? Cum transformi lucrurile obișnuite în lucruri magice?

El se uită aspru la ea, apoi continuă să taie la bucata maronie.

— Asta crezi că fac?

— N-am dreptate?

— Nu fac ca lucrurile să fie magice, zise el. Aș putea, probabil, dar nu în orice cantitate sau nu oricum. Numai un lord sau o lady din Ținutul Zânelor ar putea. Lucrurile astea...

Își trecu mâna peste masa de lucru, peste grămăjoare tari de gumă de mestecat, peste diferitele hârtii și cutii, peste mucerile de țigară pătate de ruj.

— Sunt deja magice. Oamenii le-au făcut astfel.

Luă o hârtie de împachetat guma, de culoare argintie.

— O oglindă care nu se sparge niciodată.

Ridica un șervețel cu urmă de ruj pe el.

— Un sărut care nu se sfârșește niciodată.

— O țigară.

— Respirația unui om.

— Dar săruturile și oglinzile nu sunt nici ele magice.

Trolul râse.

— Deci nu crezi că un sărut e eficient în a transforma o bestie sau pentru a trezi morții?

— Și mă înșel?

— Nu, spuse el, caracteristic de ambiguu. Ai chiar dreptate. Dar, din fericire, poțiunea asta nu are rolul de a face nici unul dintre lucrurile acestea.

Ea zâmbi. Se gândi la modul în care îi observase privirile, oftaturile și grimasele. Se gândi la ce ar putea însemna toate astea și începu să-și facă griji.

— De ce arăți mereu cum arăți? Întreba ea. Ai putea să-ți iei orice înfățișare.

Ravus lăsă jos mojarul cu o încruntătură și merse în jurul mesei. Val simți o furnicătură, ca un început de groază.

Era foarte conștientă că se afla în ceea ce reprezenta patul lui, dar nu voia să se ridice fără pantaloni pe ea.

— A, vrei să spui cu vraja de transformare. Să fac în așa fel încât să arăt mai puțin înfricoșător? Mai puțin hidos?

— Nu ești... începu Val, dar el ridică mâna, iar ea se opri.

— Mama era foarte frumoasă. Am, fără îndoială, o concepție mai largă despre frumusețe decât tine.

Val nu spuse nimic, dând din cap. Din punctul ei de vedere, frumusețea fusese întotdeauna un lucru pentru care trebuia să dai în schimb ceva vital.

— Avea țurțuri în păr, continuă el. Se făcea atât de frig, încât îngheța, strângându-i coșitele în bijuterii cristaline, care zornăiau când se mișca. Să o fi văzut-o în lumina lumânărilor. Gheața arăta de parcă ar fi fost făcută din foc. Bine că nu putea rezista în

lumina soarelui, ar fi aprins cerul.

— De ce nu putea sta în lumina soarelui?

— Nimeni din poporul meu nu poate. Ne transformăm în piatră la soare - și rămânem așa până la căderea serii.

— Doare?

El clătină din cap, dar nu răspunde.

— În ciuda frumuseții ei, mama nu s-a arătat niciodată așa cum era ea tatălui meu. El era muritor, ca tine, și în preajma lui își purta vraja. O, era frumoasă și transformată, dar era o frumusețe înăbușită. A trebuit să o purtăm și noi, frații și surorile mele.

— Tatăl tău era muritor?

— Da. Dus într-o suflare de zână. Așa obișnuia să spuna mama.

— Deci ești...?

— Trol. Sângele de creatură fantastică se transmite.

— El știa ce e ea?

— Se prefăcea că nu știe ce suntem nici unul dintre noi, dar probabil că ghicise. Cel puțin cred că bănuia că nu suntem oameni. Avea o moară unde se tăia și usca lemnul de la sute de acri de copaci pe care-i deținea. Frasini, plopi, mesteceni, stejari, trestii, ienuperi, pini, tise. Tata mai avea o familie în oraș, dar mama se prefăcea că nu știe nimic despre asta. Era multă prefăcătorie între ei. Mama avea grijă de lemne. Erau frumos stivuite și nu se scorojeau, nici nu putrezeau niciodată. Noi, creaturile fantastice, nu facem niciodată nimic moderat. Când iubim, suntem numai iubire. Așa era și mama. În schimb, i-a cerul să bată clopotul din vârful dealului ca să o anunțe când vine. Într-o zi, tata a uitat să bată clopotul.

Trolul se ridică, luă laptele care fierbea și-l turnă într-o ceașcă de porțelan. Mirosul de scorțișoară și ciocolată pluti spre Val.

— Ne-a văzut pe toți așa cum eram.

Ravus se așeză lângă ea, haina lui lungă atingându-i podeaua

— A plecat și nu s-a mai întors niciodată.

Val luă ceașca și sorbi cu grijă. Băutura era fierbinte și-i arse cerul gurii.

— Ce s-a întâmplat apoi?

Majoritatea s-ar mulțumi ca povestea să se termine aici. S-a întâmplat că întreaga dragoste a mamei s-a transformat în ură. Nici măcar copiii ei n-au mai fost nimic pentru ea după asta, nu făceau decât să-i aducă aminte de el.

Val se gândi la mama ei și la faptul că nu se întrebese niciodată dacă o iubește. Sigur că-și iubise mama - dar acum o ura. Nu i se părea corect ca un sentiment să se transforme atât de ușor în opusul lui.

— Răzbunarea ei a fost groaznică.

Ravus se uită la mâinile sale și Val își aminti cum sângeraseră când ținuse sabia de lamă. Se întrebă dacă furia lui fusese atât de mare încât nu observase durerea. Se întrebă dacă iubea în modul în care o făcuse mama lui.

— Și mama era foarte frumoasă, zise Val.

Vru să vorbească din nou, dar băutura caldă îi cuprinse trupul și o purtă din nou în somn.

○ ○ ○

Val se trezi auzind voci. Femeia cu copite era acolo, vorbindu-i ușor lui Ravus.

— Un câine vagabond aș înțelege, zise ea. Dar asta? Ești prea blând.

— Nu, Mabry, zise Ravus. Nu sunt.

Se uită spre Val.

— Cred că vrea să moară.

— Poate o ajuți tu, zise Mabry. Știi cum să ajuți oamenii să moară.

— Ai venit aici și cu alt scop decât să arunci cu noroi în mine? Întrebă el.

— Ar fi suficient, dar a mai murit cineva, zise Mabry. Din neamul sirenelor, în East

River. I-a găsit un om corpul, dar crabii îl cam mâncaseră, așa că mă îndoiesc că va fi agitație.

— Știu, zise Ravus.

— Știi prea mult. Ai știut despre toate. Despre toți care au murit, spuse Mabry. Tu ești ucigașul?

— Nu, răspuse Ravus. Toți cei uciși sunt exilați de la Curtea Benefică. Cu siguranță a observat cineva asta.

— Toți otrăviți, zise Mabry. Asta s-a observat.

Ravus dădu din cap.

— Pe buzele sirenei se simțea miros de otravă de șobolani.

Val își înăbuși un icnet, înfocându-și fața în pături.

— Toți te consideră pe tine vinovat, spuse Mabry. E prea mare coincidența ca toți cei uciși să fie clienții tăi și să moară la câteva ore după ce au primit poțiunea prin unul dintre curierii tai umani.

— După ce a căzut zeciuiala la Curtea Întunecată, zeci de zâne solitare malefice au plecat din ținuturile lui Nicnevin. Nu înțeleg de ce ar crede cineva că eu sunt criminalul.

— Ținuturile lordului Roiben acum.

— Atât timp cât i le lasă Silarial.

Ravus strâmbă din nas, iar Val îl studie cu atenție. Era îmbrăcat cu redingota, dar una destul de nouă. Dintr-odată, Val avu certitudinea că Ravus era mult mai tânăr decât presupusese ea. Nu știa cum îmbătrâneau zânele, dar se gândi că încerca prea tare să fie sofisticat în fața lui Mabry.

— Nu-mi pasă cine e lord sau lady la Curtea Întunecată, spuse el. Să se omoare toți între ei ca să nu mai fim nevoiți să ne luptăm cu ei.

Mabry se uită urât la el.

— Nu mă îndoiesc că asta dorești.

— O să-i trimit un mesaj lui lady Silarial. Știu că nu se prea ocupă de poporul de lângă orașe, dar nici măcar ea nu poate să rămână indiferentă la uciderea exilaților din Curtea Luminoasă. Suntem încă în ținuturile ei.

— Nu, zise Mabry repede, cu o voce indiferentă. Cred că asta nu ar fi înțelept. Implicarea aristocrației ar înrăutăți lucrurile.

Ravus ofta și se uită spre locul în care se afla Val.

— Îmi e greu să-mi imaginez asta.

— Mai așteaptă încă puțin înainte de a trimite mesaje, spuse Mabry.

El oftă.

— Drăguț din partea ta că m-ai avertizat, indiferent ce crezi despre mine.

— Avertizare? Am venit numai să mă bucur, spuse ea și plecă din cameră, tropăind pe trepte în jos.

Ravus se întoarse spre Val.

— Poți să nu te mai prefaci că dormi acum.

Val se ridică încruntându-se.

— Crezi că e rea, spuse Ravus, întorcându-se cu spatele la ea.

Val își dori să-i poată vedea expresia feței; vocea îi era greu de interpretat.

— Dar e vina mea că e prinsă în orașul ăsta plin de fier și mai are și alte motive, poate chiar mai bune, ca să mă urască.

— Ce motive?

Ravus își flutură mâna pe deasupra unei lumânări și formă din fum chipul unui tânăr, prea încântător ca să fie uman.

— Tamson, zise Ravus.

Un păr galben ca aurul i se revărsa neglijent pe umeri, iar pe chip îi înflorise un zâmbet.

Val trase aer în piept. Nu văzuse niciodată vrăjile folosite astfel.

Trupul lui Tamson se formă din neant; tânărul purta o armura ce arăta de parcă ar fi fost făcută din scoarță de copac, tare și pătată de mușchi de copac. Sabia de sticlă îi

era legată la centură și pe el părea lichidă, ca apa care trebuie să ia o formă ciudată.

— A fost primul și cel mai bun prieten al meu de la Curtea Luminoasă. Nu-i păsa că nu pot să stau în soare. Mă vizita în întuneric și-mi spunea povești amuzante despre ceea ce se întâmplase de-a lungul zilei.

Ravus se încruntă.

— Mă întreb dacă eram o companie plăcută, adăugă el.

— Deci sabia de sticlă a fost a lui?

— E prea ascuțită pentru mine, spuse Ravus.

Lângă Tamson apăru o altă figură; pe aceasta Val o cunoștea, deși îi luă un moment să o identifice. Părul castaniu al femeii-zână avea șuvițe verzi, asemenea unui covor de frunze, iar de sub rochia sa roșie se vedeau picioarele de capra. Cânta o baladă, cu vocea ei plină de promisiuni. Trolul gesticulă spre ea.

— Mabry, iubita lui Tamson.

— Era și prietena ta?

— Cred că încerca, dar îi era prea greu să se uite la mine.

Tamson cel din vrajă își puse mâna pe brațul lui Mabry, iar ea se întoarse spre el, abandonând cântecul pentru o îmbrățișare. Peste umărul ei, imaginea de fum a lui Tamson se uită la Ravus, cu ochii arzând ca niște cărbuni.

— Vorbea neîncetat despre ea.

Gura lui Ravus se strâmbă într-un zâmbet.

Tamson din vrajă vorbi.

— Părul ei e de culoarea grâului în mijlocul verii, pielea de culoarea zăpezii, buzele roșii ca rodiile.

Val se întrebă dacă Ravus credea că descrierile acestea erau corecte. Se mușcă de obraz pe interior.

— Voia să o impresioneze, zise Ravus. M-a rugat să-i fiu partener de duel pentru a-și etala calitățile în fața ei. Sunt înalt și presupun că arăt înfiorător. Regina de la Curtea Luminoasă iubește luptele mai mult decât orice alt sport. Organiza turniruri la care fiecare își putea demonstra calitățile. Eram nou la curte și nu-mi prea plăcea să concurez. Pe mine mă încânta munca mea, alchimia. Era o noapte fierbinte; îmi amintesc asta. Mă gândeam la Islanda, la pădurile răcoroase ale tinereții mele. Mabry și Tamson tot șușoteau. L-am auzit spunând „Te-am văzut cu el“. Aș vrea să știu ce anume văzuse Tamson, deși bănuiesc ce putea fi.

Ravus se întoarse spre ferestrele acoperite.

— Zânele și alte creaturi fantastice nu fac nimic pe jumătate. Putem fi foarte capricioși. Fiecare emoție e ca o licoare pe care trebuie să o bem până la capăt, dar uneori cred că iubim la fel de mult acrul cum iubim dulcele. Nu era nici un motiv la Curtea Luminoasă pentru care, dacă Mabry se distra cu Tamson iar el era îndrăgostit de ea, ea să nu mai aibă voie să se distreze cu altul. Armura lui Tamson era făcută din scoarță de copac, vrăjită să fie mai tare ca fierul.

Se opri, închise ochii și reluă povestirea.

— Era un spadasin mai bun decât mine, dar era distras și eu am lovit primul. Sabia a trecut prin scoarța de parcă ar fi fost hârtie.

Val văzu lovitura în fumul vrăjit al lumânării. Armura sfărâmată acolo unde pătrunsese sabia, privirea surprinsă a lui Tamson, țipătul lui Mabry străpungând aerul, înalt și ascuțit de parcă și-ar fi dat seama ce s-a întâmplat cu un moment înaintea tuturor. Chiar și sunetul vrăjit al acestuia se împrăștie prin camera prăfuită.

— Când lupt, lupt ca un trol - furia pune stăpânire pe mine, Poate că altcineva ar fi controlat lovitura; eu n-am putut. Țineam încă mânerul săbiei, de parcă mi-ar fi fost sudat de mână, și-mi era imposibil să-i dau drumul. Lama arăta de parcă ar fi fost pictată în roșu. De ce și-ar fi desfăcut vraja de pe propria armură?

Ravus se uită la ea și un moment Val se gândi că poate așteaptă un răspuns. Privirea îi alunecă de la ea și trolul se uită în gol, iar vraja se destrămă.

— Și totuși trebuie că a făcut-o. Nimeni altcineva nu avea vreun motiv să-i dorească

răul.

Vocea lui Ravus era joasă și aspră.

— Știam că suferă - se vedea pe fața lui. Mă gândeam ca o să treacă așa cum trec toate... și, în mod egoist, eram bucuros că Mabry îl dezamăgise. Îmi lipsise tovarășia lui. Mă gândeam că va fi al meu din nou. Probabil că a văzut vulgaritatea asta în mine - altfel de ce m-ar fi ales ca instrument al morții sale?

Val nu știa ce să spună. Compunea propoziții în cap: „Nu a fost vina ta. Toată lumea gândește lucruri groaznice, egoiste. Probabil că a fost un accident.” Nici una dintre ele nu părea să însemne ceva. Erau numai cuvinte menite să umple liniștea. Când reîncepu să vorbească, Val își dădu seama ce tăcere lungă se lăsase între ei.

— Moartea e de prost gust în Ținutul Fantastic.

Trolul râse melancolic.

— Când le-am spus că plec în exil aici după moartea lui Tamson, le-a convenit. Nu m-au învinovățit atât de mult pentru moartea lui, cât m-au considerat pătat de ea. Silarial, regina Curtii Luminoase, i-a ordonat lui Mabry să mă însoțească ca să-l putem plânge împreună. Duhoarea morții se prinsese și de ea și-i neliniștea pe ceilalți. Prin urmare a fost nevoită să mă însoțească pe mine, ucigașul iubitului ei, și trebuie să stea aici până mi se împlinește termenul exilului sau mor.

— E îngrozitor, zise Val, iar liniștea lui o făcu să-și dea seama cât de protestești și inadecvate erau cuvintele ei. Adică, e evident îngrozitor, dar mă gândeam la ideea de a o trimite cu tine. E crud.

El pufăi.

— Mi-aș scoate inima din piept numai ca să o aud pe a lui Tamson bătând din nou. Dar pedeapsa și exilul căzute asupra ei alături de durere trebuie că a fost aproape prea mult pentru ca ea să suporte.

— Cum e aici? Vreau să spun, cum e să fii exilat în oraș?

— Mi se pare greu. Sunt distras constant de presiunea mirosurilor, de zgomot. Peste tot e otravă, iar fierul e atât de aproape, încât mă mănâncă pielea și-mi arde gâtul. Îmi imaginez numai cum se simte Mabry.

Val întinse o mână spre el, iar el o luă, trecându-și degetele peste bătăturile ei. Se uită în sus la el, încercând să-și exprime compătimirea, dar el se uită la mâna ei cu atenție.

— De unde sunt astea? Întrebă el.

— Ce?

— Mâinile tale sunt aspre, pline de bătăături.

— De la lacrosse, zise ea.

El dădu din cap, dar ea-și dădu seama de pe chipul lui că nu înțelesese. Putea să spună orice și el ar fi dat așa din cap.

— Ai mâinile unui cavaler, spuse el în cele din urmă, și-i dădu drumul.

Val își frecă pielea, fără să-și dea seama dacă încerca să șteargă urmele atingerii lui sau să le aducă înapoi.

— Nu ești în siguranță dacă tot faci livrări.

Ravus se îndreptă spre un birou și luă un vas în care un fluture bătea din aripi. Apoi scoase un sul micuț de hârtie și începu să scrie cu un scris în miniatură.

— Îți datorez mai mult decât îți pot da înapoi, dar pot cel puțin să-ți anulez promisiunea de a mă servi.

Val se uită spre peretele unde atârna sabia de sticlă, sclipind în întuneric, aproape la fel de închisă la culoare ca peretele din spatele ei. Își aminti senzația pe care o avusese când ținuse țeava în mână, adrenalina și siguranța pe care le resimțea pe terenul de lacrosse sau într-o luptă cu pumnii.

— Vreau să continui să fac livrări pentru tine, spuse Val. În schimb, ai putea să mă înveți să mânuiesc sabia.

Trolul se uită în sus de unde rula pergamentul, atașându-l de piciorul fluturelui.

Ea așteptă fără a vorbi. N-o refuzase, încă.

Termină ce avea de făcut și suflă, așezând insecta în aer. Aceasta zbură ușor dezechilibrată, poate din cauza bucății de hârtie.

— Vrei să omori pe cineva? Pe cine? Pe Greyan? Vrei să mori, poate?

Val dădu din cap ca nu.

— Vreau numai să știu. Vreau să o pot mânui.

El clătina din cap afirmativ.

— Cum vrei. E datoria ta să refuzi și dreptul tău să întreb.

— Deci o să mă înveți? întrebă Val.

Ravus dădu din nou din cap.

— Te voi face cât dorești de teribilă.

— Nu vreau să fiu... Începu ea, dar el ridică mâna.

— Știi că ești foarte curajoasă, spuse el.

— Sau proastă.

— Și proastă. Curajoasă și proastă. Ravus zâmbi, dar apoi zâmbetul i se topi. Dar nimic nu te va opri să fii teribilă odată ce vei învăța cum.

Capitolul 8

„Lapte negru al zorilor,
te bem noaptea
te bem dimineața
și la amiază te bem,
seara bem și bem.”

PAUL CELAN,
Fuga Morții

Dave, Lolli și Luis stăteau pe trotuar, pe o pătură. Întinseseră pe ea câteva dintre lucrurile găsite de Dave. O bucată de carton ieșea de sub pătură, unde fusese pusă pentru a ține departe răceala cimentului. Dave stătea cu capul în poala lui Lolli, care se juca în părul lui. Degetele ei se opriră și traseră ceva din părul lui Dave, strângându-l între unghii. Dave deschise ochii; apoi îi închise din nou, într-un fel de extaz. Luis stătea cu o carte deschisă în față, citind din ea în lumina slabă.

— Hei, prieteni, zise Val, apropiindu-se sfioasă de parcă faptul că fusese plecată două sau trei zile o făcea să fie din nou o străină.

— Val!

Lolli se strecură de sub Dave, lăsându-l să se răsucească pe coate pentru a nu se lovi cu capul de ciment. Alergă spre Val și o îmbrățișă.

— Hei, părul meu! strigă Dave.

Val o îmbrățișă pe Lolli, simțind mirosul de haine nespălate, transpirație și țigări și un sentiment de ușurare se revărsă asupra ei.

— Luis ne-a spus ce s-a întâmplat. Ești nebună.

Lolli zâmbi ca și cum asta ar fi fost o laudă importantă.

Privirea lui Val alunecă spre Luis, care ridică ochii din carte cu un zâmbet ce-i făcu fața sa pară frumoasă. Acesta dădu din cap.

— E nebună. Să se lupte cot la cot cu un căpcăun nenorocit. Lolli cea trăsniță, Sketchy Dave și Val cea Nebună. Sunteți toți niște ciudați.

Val se aplecă formal, înclinând capul în direcția lor, apoi se așeză pe pătură.

— Mai degrabă Luis cel Trăsnit, spuse Lolli aruncând în el cu un papuc.

— Luis-Un-Ochi, zise Dave.

Luis zâmbi superior.

— Dave-Cap-de-Gândac.

— Prințesa Luis, zise Dave. Prințul-Plin-de-Curaj.

Val râse, gândindu-se la prima dată când Dave o numise astfel.

— Ce zici de Dave cel de Temut?

Luis se aplecă și-și prinse fratele de cap; se răsturnară pe pătură:

— Ce zici de Fratele-Mai-Mic? Dave, Fratele-Mai-Mic?

— Hei, zise Lolli. Și eu? Vreau să fiu o prințesă ca Luis.

Băieții izbucniră în râs. Val se întinse pe pătură pe spate; aerul rece o pișcă și pe sub haină. New Jersey părea departe, iar școala un ritual ciudat și lipsit de sens. Zâmbi mulțumită.

— Luis a spus că cineva crede că otrăvim zâne? întreba Lolli.

Își înfășură o altă pătură în jurul umerilor și se întinse după un borcan cu ceară de păr.

— Sau că Ravus face asta, spuse Val. Ravus a spus ceva despre încetarea livrărilor. Se gândește că s-ar putea să fie prea periculos pentru noi.

— De parcă i-ar păsa, spuse Luis. Pun pariu că s-a dat în spectacol mulțumindu-ți ca un curtean, dar tot un șobolan ești pentru el, Val. Doar un șobolan care a făcut un truc foarte bun.

— Știu asta, minți Val.

— Dacă vrea să nu mai livrăm e pentru că dorește să-și salveze pielea.

Era ceva pe fața lui Luis când spunea astea, poate modul în care privea dincolo de ea, în întuneric, ce o făcea să se întrebe dacă el era convins într-adevăr.

— Probabil că Ravus i-a otrăvit, spuse Dave. Ne pune să-i facem munca murdară. Nu știm ce ducem.

Val se întoarse și se uită la el.

— Nu cred. Cât am stat acolo, femeia aia cu picioare de capră, Mabry, i-a făcut o vizită. El i-a zis ceva, că i-ar scrie reginei de la Curtea Luminoasă. Oricum, de ce i-ar scrie dacă e vinovat?

Dave se ridică trăgându-și șuvița de păr dintre degetele lui Lolli.

— O să ne-o pună nouă în spate. Luis tocmai a zis-o - suntem toți niște șobolani pentru ei. Când apare o problemă, otrăvești pur și simplu șobolani și termini.

Val își aminti în mod neplăcut că sirena fusese omorâtă cu otravă de șobolani. Otrăvești șobolani. Otravă pentru șobolani. Aruncă însă o privire și îl văzu pe Luis indiferent, tăind cu dinții o ață desfăcută de la mănuașă fără degete.

Luis se uită în sus și o privi pe Val în ochi, dar nu era nimic pe chipul lui, nici vinovăție, nici inocență.

— E ciudat, spuse el. Trageți pe nari rahatul ăsta și vă umpleți brațele cu el și nu ați dat până acum de otravă.

— Crezi că eu am făcut-o? întrebă Lolli.

— Tu ești cel care urăște zânele, spuse Dave, vorbind în același timp cu Lolli, astfel încât cuvintele lor se suprapuseră.

— Tu vezi tâmpenii.

Luis își ridică mâinile.

— Așteptați naibii un minut. Nu cred că vreunul dintre noi a otrăvit zânele. Dar trebuie să fiu de acord cu Val. Ravus mi-a pus multe întrebări noaptea trecută. M-a făcut să...

Se încruntă spre Lolli.

— Unele întrebări erau legate de modul în care voi două ați ajuns la el, dar m-a întrebat direct și dacă eu sunt cel care otrăvește sau dacă știu cine e, dacă m-a mituit cineva să livrez ceva contrafăcut. De ce ar face toate astea dacă el le-ar fi omorât pe zâne?

Val dădu din cap. Îl credea când spunea că fusese interogat amănunțit. Desigur, poate că cineva le înscena totul, dacă nu Ravus, poate altcineva.

— Dacă cineva a făcut o vrajă ca să arate ca noi?

— De ce ar face asta? întrebă Lolli.

Luis dădu din cap.

— Ar trebui să nu mai facem livrări. Oricine ar fi criminalul, să găsească alți proști cărora să le însceneze totul.

— Nu putem să ne oprim, spuse Dave scărpinându-se.
— Nu fi idiot, zise Luis.
— Val poate să aducă niște Never, nu-i așa Val? zise Lolli cu o privire șireată printre genele spălăcite.
— Ce vrei să spui? întrebă Val, vocea ei sunând prea defensivă chiar și pentru propriile urechi.
Se simțea vinovată, dar nu știa exact de ce. Se uită la degetul lui Lolli, drept de parcă nu fusese niciodată răsucit din încheietură.
— Trolul îți e dator, nu-i așa?
Vocea lui Lolli era joasă, aproape senzuala.
— Cred.
Val își aminti mirosul de Nevermore arzând în lingură, și asta o umplu de dorință.
— Dar și-a plătit datoria. O să-mi arate cum se folosește sabia.
— Nu mai spune?! Dave se uită ciudat la ea.
— Ar trebui să ai grija, spuse Luis.
Cumva cuvintele astea o umplură pe Val de o neplăcere care avea puțin de-a face cu pericolul fizic. Nu-i întâlne ochii lui Luis, uitându-se în schimb la o oglindă cu rama crăpată, de pe pătură. Cu numai câteva momente înainte se simțea minunat, dar acum senzația de disconfort i se furișase în inimă și-i rămăsese acolo.
Lolli se ridica brusc.
— Am terminat, spuse ea ciufulindu-i șuvițele lui Dave, care foșniră ca niște șerpi cu burți grase. Să lăsăm asta. E timpul să ne jucăm de-a pretinsul.
— Nu mai avem mult, spuse Dave, dar se ridicase deja și aduna lucrurile de pe pătură.
Împreună, cei patru se furișară înapoi prin gura de aerisire, în tunel.
Luis se încruntă când Lolli își scoase nisipul chihlimbarin și trusa.
— Nu e pentru muritori, știi. Serios.
În întineric, Dave duse la nas o foiță de tablă, aprinzând-o pe dedesubt, astfel încât Never să scoată fum. Trase adânc în piept și se uită plin de solemnitate la Lolli.
— Doar pentru că ceva nu e bine, nu înseamnă că poți să te abții să o faci.
Își mută privirea spre Luis, iar expresia lui o făcu pe Val să se întrebe la ce se gândea.
— Dă-mi și mie, spuse Val.

○ ○ ○

Zilele treceau ca o halucinație. În timpul zilei, Val făcea livrări înainte de a se duce la Ravus, în pod, unde acesta îi arăta cum să mânuiască sabia, în camerele întunecate. Apoi noaptea își injecta brațele cu Never, iar ea, Dave și Lolli făceau ce doreau. Uneori dormeau după asta sau beau pentru a alunga senzația de gol care-i copleșea după ce se drogau, când lumea se așeza pe căi mai puțin magice.
Era din ce în ce mai greu să-și amintească lucrurile esențiale ca mâncatul. Never transforma cojile de pâine în mese festive, ticsite cu mâncare, dar indiferent cât mânca de mult, lui Val îi era mereu foame.

○ ○ ○

— Arată-mi cum ții un băț, spuse Ravus, la prima lecție.
Val luă jumătatea de coadă de mătura, ca pe bățul de lacrosse, cu amândouă mâinile, aflate la o distanță de cam cizeci de centimetri una de cealaltă. El îi așeză mâinile mai aproape una de alta și mai jos.
— Dacă ai ține așa o sabie, te-ai tăia cu lama.
— Mda, numai un idiot ar face asta, spuse Val numai pentru a vedea ce va zice el.
Ravus nu reacționează, își țuguie doar buzele ușor.
— Știu că greutatea nu se potrivește, dar când vei avea o sabie în mână nu va fi așa.

Luă de sus sabia de sticlă și i-o dădu să o țină.

— Simte-i greutatea. Vezi? E echilibrată. Țasta e cel mai important lucru. Echilibrul.

— Echilibrul, repetă ea, legănând sabia în mână.

— Acesta e butonul, spuse el, indicând fiecare parte. Acestea sunt orificiul de prindere, mânerul și garda. Când ții sabia, vârful ei să-l urmărească pe adversar. Acum stai cum stau eu.

Val încercă să-l imite, cu picioarele depărtate și ușor îndoite, un picior în fața celuiilalt.

— Pe-aproape.

Ravus o așeză în poziția potrivită, fără să-i pese unde o atingea. Val se înroși toată când acesta îi depărta coapsele și mai mult, dar se jenă și de faptul că numai ea observa unde erau mâinile lui. Pentru el, corpul ei nu era decât o unealtă, nimic mai mult.

— Acum, spuse el, arată-mi cum respiri.

○ ○ ○

Uneori, Val, Dave, Luis și Lolli discutau despre lucrurile ciudate pe care le văzuseră sau despre creaturile cu care vorbiseră. Dave le povesti cum mersese până în Brooklyn numai pentru că acolo să fie urmărit prin parc de o creatură care avea coarne scurte de cerb ce-i creșteau din sprâncene. Țipase și alergase, scăpând sticla cu ce-o fi fost ea și fără să se mai uite înapoi. Luis le povesti cum alergase să caute niște flori mai deosebite pentru un pierde-vară care locuia în apropiere de Cloisters și care plănuise să pețască pe cineva. Luis primise pentru deranj o sticla de vin care nu se golea atât timp cât nu te uitai pe gâtul ei. Probabil ca fusese într-adevăr magică, nu numai vrăjită, pentru că avea efect chiar și pentru Luis.

— Ce altceva îți mai dau? întrebă Val.

— Noroc, spuse Luis. Și mijloacele pentru a dezlega farmecele zânelor. Tata nu a făcut niciodată nimic cu puterea lui. Eu o sa fiu altfel.

— Cum dezlegi farmecele? întrebă Val.

— Cu sare. Cu lumină. Cu supă de coajă de ou. Depinde de farmec.

Luis mai luă o gură din sticlă. Atinse cu degetul bara de metal din obraz.

— Dar mai ales cu fier.

○ ○ ○

La următorul antrenament, Val nu învăță nici o mișcare cu sabia, numai posturi și jocuri de picioare. Înainte și înapoi de-a lungul plăcilor prăfuite, ținând jumătatea de coadă de mătură îndreptată spre Ravus, în timp ce înainta sau se retrăgea. El o corecta când făcea un pas prea mare, când nu era echilibrată, când vârful piciorului nu era drept. Val se mușca de obraz de frustrare și continua să se miște, păstrând aceeași distanță între ei, ca și cum aștepta o luptă ce nu mai începea.

Ravus se întoarse brusc într-o parte, obligând-o să-l urmeze stângaci.

— Viteză, coordonare și echilibru. Astea sunt lucrurile care te vor face un luptător competent.

Val scrâșni din dinți și păși din nou greșit.

— Nu te mai gândi, spuse el.

— Trebuie să mă gândesc, spuse Val. Ai spus că trebuie să mă concentrez.

— Gândirea te încetinește. Trebuie să te miști în timp ce mă mișc eu. Acum, abia dacă mă urmezi.

— Cum pot să știu unde te duci înainte ca tu să te duci acolo? E o prostie.

— Nu e diferit de a ști unde s-ar duce orice adversar. De unde știi unde se va duce mingea pe un teren de lacrosse?

— Singurele lucruri pe care le știi despre lacrosse sunt cele pe care ți le-am spus eu, zise Val.

— Aș putea spune același lucru despre tine și lupta cu sabia.

Se opri.

— Așa. Ai reușit! Ai fost atât de ocupată să mă contrazici, încât nici nu ai observat că ai făcut-o.

Val se încruntă, prea enervată ca să fie încântată, dar prea mândră ca să mai spună ceva.

Lolli, Dave și Val se plimbau pe străzile din West Village, transformând frunzele căzute în broaște lucitoare care săreau haotic, fermecându-i pe trecători să le sărute și provocând, în general, tot felul de probleme pe care puteau să și le imagineze.

Val se uită de partea cealaltă a străzii, prin perdelele transparente ale unui apartament de la parter, la un candelabru atârnat, cu maimuțe sculptate pe el și cu picături strălucitoare în formă de lacrimi.

— Vreau să intru, spuse Val.

— Haide, zise Lolli.

Dave merse spre ușă și sună. Interfonul bâzâi și o voce deformată spuse ceva pe înțeles.

— Aș vrea un cheeseburger, spuse Dave, râzând tare, un milk shake și inele de ceapă.

Vocea vorbi din nou, mai tare, dar Val tot nu înțelese ce spunea.

— Uite, zise ea, dându-l pe Dave la o parte.

Apăsă pe buton și-l ținu așa până când un bărbat de vârstă mijlocie veni la ușă. Purta bretele decolorate și un tricou larg, care-i acoperea burta. Ochelarii îi cădeau pe nas.

— Care-i problema voastră? întrebă el.

Val simți Never-ul fierbându-i în brațe, explodând ca bulele de șampanie.

— Vreau să intru, spuse ea.

Fața bărbatului se destinse, iar acesta deschise ușa mai larg. Val îi zâmbi în timp ce intra pe lângă el, în apartament.

Pereții erau zugrăviți în galben, iar pe ei erau atârnate picturi cu rame aurite. O femeie era întinsă pe canapea, cu un pahar de vin în mână. Tresări când intră Val, vărsând pe cămașă lichidul roșu. O fetiță stătea pe o pătură la picioarele femeii, uitându-se la televizor, la un program care părea să fie despre ninja care se loveau unul pe altul. Fetita se întoarse și zâmbi.

— E așa de frumos aici, zise Lolli din ușă. Cine trăiește așa?

— Nimeni, zise Dave. Angajează oameni de serviciu - poate și un decorator - ca să le facă viața mai interesantă.

Val intră în bucătărie și deschise frigiderul. Erau cutii de mâncare, câteva mere trecute și o cutie de lapte degresat. Mușcă dintr-un măr. Era maroniu și afânat în interior, dar încă dulce. Nu înțelegea de ce nu mai mâncase până atunci un măr maroniu.

Lolli luă sticla cu vin de pe măsuta de cafea și sorbi din ea, lăsând sucul roșu să i se scurgă pe bărbie și pe obraji.

Mâncând încă din măr, Val merse spre canapeaua unde femeia stătea amorțită. Apartamentul minunat cu mobila stilată și familia fericită îi amintea de casa tatălui ei. Nu se potrivea aici mai mult decât acolo. Era prea supărată, prea dificilă, prea murdară.

Și cum putea să-i spună tatălui ei ce se întâmplase între Tom și mama ei? Era ca și cum i-ar fi mărturisit tatălui ei că nu e bună la pat sau cam așa ceva. Dar dacă nu-i spunea, o lăsa pur și simplu pe noua lui soție să o caracterizeze ca un material de film documentar, o adolescentă cu probleme fugară, dornică de iubire. „Vezi, ar zice Linda, e exact ca mama ei.”

— Nu m-ai plăcut niciodată, îi spuse ea femeii de pe canapea.

— Da, repetă automat femeia de pe canapea. Nu te-am plăcut niciodată.

Dave îl împinse pe bărbat pe un scaun și se întoarse spre Lolli.

— Am putea să-i facem să plece pur și simplu, spuse el. Ar fi atât de ușor. Am putea să trăim aici.

Lolli se așeză lângă fetiță și o trase de un cârlionț de păr negru.

— La ce te uiți?

Fetița dădu din umeri.

— Vrei să vii să te joci cu noi?

— Sigur, spuse fetița. Emisiunea asta e plictisitoare.

— Hai să începem cu îmbrăcatul, spuse Lolli, ducând-o pe fetiță în camera din spate.

Val se întoarse spre bărbat. Acesta arăta docil și fericit așezat pe scaun, atent la televizor.

— Unde e cealaltă fată a ta? întrebă Val.

— Nu am decât una, spuse el, ușor uimit.

— Vrei numai să uiți de cealaltă. Dar ea e încă aici.

— Mai am o fată?

Val se așeză pe brațul scaunului și se apropie de el, șoptindu-i.

— E simbolul primei tale căsătorii, ratată. De fiecare dată când vezi cât e de mare îți amintești cât ești de bătrân. Te face să te simți ușor vinovat, ceva de genul: ar trebui poate să știi ce sport face sau care e numele celor mai bune prietene ale ei. Dar nu vrei să știi lucrurile astea. Dacă le-ai ști, nu ai putea să uiți de ea.

— Hei, spuse Dave ridicând o sticlă de coniac aproape plină, lui Luis i-ar plăcea asta.

Lolli se întoarse în cameră purtând o geacă de piele de culoarea untului ars și un colier de perle. Fetița avea zeci de ștrasuri sclipitoare în păr.

— Cel puțin ești fericită? o întrebă Val pe femeie.

— Nu știu, spuse femeia.

— Cum se poate să nu știi? strigă Val.

Luă un scaun și-l aruncă în televizor. Ecranul se sparse și toată lumea tresări.

— Ești fericită?

— Nu știu, spuse femeia.

Val răsturnă o bibliotecă, făcând-o pe fetiță să țipe. Se auziră strigăte dincolo de ușă.

Dave începu să râdă.

Lumina candelabrului se reflecta în cristale, trimitând scânteii strălucitoare de-a lungul pereților și tavanelor.

— Să mergem, spuse Val. Ei nu știu nimic.

○ ○ ○

Pisicuța nu se mai oprea din miorlăit, zgâriind-o pe Lolli cu gheruțele ei ascuțite, sărind pe ea cu trupul ei mic și moale.

— Taci, Polly! mormăi ea, întorcându-se și trăgându-și pătura Kiva pe cap.

— Poate că e plictisită, spuse Val amețită.

— Îi e foame, spuse Luis. Dă-i naibii să mănânce.

Miorlăind, Polly îi sări lui Lolli în spate, jucându-se cu părul ei.

— Dă-te jos de pe mine! îi spuse Lolli pisicii. Du-te și omoară niște șobolani. Ești destul de mare ca să fii pe cont propriu.

Un scârțâit de metal hârșâind pe metal și o lumină slabă semnalară apropierea unui tren. Huruitul înecă țipetele pisicii.

În ultimul moment, în timp ce platforma se umplea de lumină, Lolli o împinse pe Polly pe șine, chiar în fața trenului. Val sări în picioare, dar era prea târziu. Pisica nu mai era, iar corpul metalic al trenului tuna pe lângă ei.

— De ce naiba ai făcut asta? strigă Luis.

— Făcea pipi peste tot oricum, spuse Lolli, făcându-se ghem și închizând ochii.

Val se uită spre Luis, dar acesta privi pur și simplu în gol.

După ce fu satisfăcut de postura ei de luptă, Ravus o învăță o mișcare și o puse să o repete până când începură să o doară toale oasele. Val credea că el o considera proastă, până când își dadu seama că el nu știa cum să învețe ceva pe cineva. Îi arătă fiecare mișcare până când acestea deveniră automate, la fel de obișnuit, ca mușcatul pielitelor din jurul degetelor sau ca acul pe care și-l băga în braț.

— Expiră, strigă el. Coordonează-ți expirația cu lovitura.

Ea dădu din cap și încercă să-și aducă aminte să o facă, încercă să facă totul.

○ ○ ○

Lui Val îi plăcea să caute în tomberoane cu Sketchy Dave, îi plăcea să meargă pe străzi, se bucura când dădeau peste o prada bogată - ca de exemplu un morman de cuverturi căptușite în argintiu, pe care lucrătorii le foloseau să acopere mobila și cu care se fereau de frig, sau telefonul vechi cu disc, pentru care cineva a plătit apoi zece dolari. Dar în majoritatea timpului erau prea amețiți de la Never ca să mai reușească să-și facă vechile runde. Era oricum mai ușor să ia ce-și doreau. Tot ce trebuiau să faca era să ceară. Un ceas. O cameră. Un inel de aur.

Lucrurile astea se vindeau oricum mai bine decât niște tâmpenii vechi.

○ ○ ○

Apoi, în cele din urmă, Ravus îi dădu voie să înceapă să pună mișcările cap la cap și să se antreneze. Brațele mai lungi ale lui Ravus îl făceau să fie continuu în avantaj. Era nemilos, o puneă la pământ, lipind-o de perete, răsturnând masa când ea încerca să o interpună între ei. Instinctul și anii de sport se combinau cu disperarea pentru a-i permite să mai dea și ea câte o lovitură.

Când bățul ei lovea coapsa lui, era minunat să-i vezi expresia feței, furie care se schimba în surpriză, iar apoi în plăcere într-un singur moment.

Dându-se înapoi, începeau din nou, făcând cercuri unul în jurul celuilalt. Ravus fentă și Val pară, dar în timp ce făcea acest lucru, camera începu să se învârtască. Val se prăbuși spre perete.

Bățul lui o atinse. Durerea o făcu să icnească.

— Ce-i cu tine? strigă el. De ce nu ai blocat lovitura?

Val se strădui să stea dreaptă, înfigându-și unghiile în palmă și mușcându-se de obraz pe interior. Era încă amețită, dar se gândi că ar putea să simuleze că n-are nimic.

— Nu știu... Capul...

Ravus aruncă bățul în perete, despiciând lemnul și zgâriind piatra. Aruncând rămășițele bățului, se întoarse spre ea, ochii lui negri arzând ca oțelul într-o fierărie.

— N-ar fi trebuit să îmi ceri să te învăț! Nu pot să-mi stăpânesc loviturile. O să te rănesc până la urmă.

Se dădu dezechilibrată înapoi, uitându-se la resturile bățului.

El trase adânc o gură de aer în piept, ceea ce păru să-l calmeze.

— Probabil că magia din cameră te-a dezechilibrat. O miros adesea pe tine, pe pielea ta, în păr. Poate că ești prea mult în jurul ei.

Val dădu din cap și își ridică bățul luând poziția de start.

— Acum sunt bine.

Ravus se uită la ea cu atenție.

— Farmecele te fac slabă sau ceea ce faci acolo, pe stradă?

— Nu contează, spuse ea. Vreau să lupt.

— Când eram mic, începu el, fără a face vreo mișcare pentru a-și schimba poziția, mama m-a învățat să lupt cu mâinile goale, înainte de a mă lăsa să folosesc vreo armă. Ea și frații mei mă băteau cu mătura, aruncau cu zăpadă și gheață în mine, până când

m-am înfuriat și am atacat. Durerea nu era o scuză, nici boala. Totul trebuia să-mi hrănească furia.

— Nu inventez scuze.

— Nu, nu, spuse Ravus. Nu asta am vrut să spun. Stai jos, Furia nu te face un bun spadasin; te face unul instabil. Trebuia să-mi dau seama că-ți e rău, dar nu am văzut decât slăbiciune. Acesta e defectul meu, dar nu vreau să fie și al tău.

— Urasc faptul că nu sunt bună la asta, spuse Val în timp ce se prăbușea pe un scaun.

— Ești bună. Urăști faptul că nu ești extraordinară.

Val râse, dar sună cumva fals. Era supărată că lumea nu se așeza la loc, în nemișcare, și chiar mai supărată din cauza furiei lui.

— De ce prepari poțiuni dacă te-ai antrenat atât să devii spadasin?

El zâmbi.

— După ce am plecat din ținuturile mamei, am încercat să las sabia în urmă. Am vrut să fac ceva pe cont propriu.

Ea dădu din cap.

— Deși unele dintre creaturile fantastice ar fi scandalizate, am învățat să prepar poțiuni de la un om - o femeie care prepara leacuri, poțiuni și cataplasme pentru alți muritori. Ai putea crede că oamenii nu mai fac asta, dar în unele locuri o fac. Era întotdeauna politicoasă cu mine, o politețe distantă, de parcă se gândea că domolește un spirit nesigur. Cred că știa că nu sunt muritor.

— Dar ce e cu Never? întrebă Val.

— Ce anume?

Val își dădu seama că el nu auzise niciodată de praful magic sub denumirea asta. Se întrebă dacă Ravus avea vreo idee despre efectele pe care le avea asupra oamenilor. Val clatină din cap, de parcă încerca să alunge cuvintele.

— Magia zânelor. Cum ai aflat ce face ca poțiunile să fie magice?

— O, asta.

El rânji cu stângăcie.

— Știam deja partea magică.

○ ○ ○

În tunele, Val exersa o nouă mișcare, modul în care trebuia să-și răsucescă mâinile de parcă ar fi desfăcut un prosop de bucătărie. Exersă figura numărul opt, întorcând sabia în mână așa cum fluturau fetele steagurile în pauzele meciurilor. Adversari invizibili dansau în umbrele mișcătoare, întotdeauna mai rapizi și mai echilibrați, cu o coordonare perfectă.

Se gândi la antrenamentul de lacrosse, pasele cu răsucire a bățului și parările cu schimbarea mâinii. Își aminti cum învățase să lovească mingea cu capătul bățului, aceasta ricoșând din peretele lateral și ea prinzând apoi mingea pe spate sau între picioare.

Încercă aceste mișcări cu jumătatea ei de coadă de mătura. Numai pentru a vedea dacă puteau fi făcute. Numai pentru a vedea dacă era ceva ce putea învăța de aici. Izbi o cutie de suc cu capătul bățului ei improvizat, apoi o lovi cu piciorul, trimițând-o spre adversarii din umbră.

○ ○ ○

Val își privea chipul reflectat într-o fereastră. Pielea îi era asemenea argilei, maleabilă la nesfârșit. O putea schimba în ce voia, putea să-și facă ochii mari ca ai unui personaj din desenele animate japoneze, să-și întindă pielea încordată de-a lungul obrazilor ascuțiți ca niște lame de cuțit.

Fruntea i se încreți, gura i se subție, nasul îi deveni lung și încovoiat. Era atât de ușor

să se facă frumoasă - se plictisise de asta - dar era nesfârșit de interesant să se facă grotescă. Erau atât de multe moduri în care se putea face.

○ ○ ○

Val se juca un joc al cărui nume nu și-l mai amintea, în care era închisă în turnul unui vrăjitor și alerga pe trepte nesfârșite. Pe drum aduna poțiuni. Unele o făceau mai mică, altele foarte înaltă, astfel încât să poată să intre pe diferite uși. Undeva era închis un alchimist, foarte sus, atât de sus încât nu vedea nimic din ce se petrecea sub el. Undeva era și un monstru, dar uneori alchimistul era monstrul, iar monstrul alchimistul. Ea avea o sabie în mână, dar nu se schimba când se schimba ea, așa că arma era fie o scobitoare mică în palma ei, fie o chestie uriașă pe care trebuia să o târască după ea.

Când deschise ochii, Val văzu că era întinsă pe trotuar; coapsele și spatulele o dureau, iar pe obraz era murdară de praf. Oamenii treceau întruna pe lângă. Iar ratase antrenamentul.

— Ce s-a întâmplat cu fata aceea? auzi ea un copil întrebând.

— E obosită numai, răspunse o femeie.

Era adevărat. Val era obosită. Închise ochii și se întoarse la joc. Trebuia să găsească monstrul.

○ ○ ○

În unele după-amiezi ajungea la pod extenuată din cauza nopții dinainte, ropotul farmecelor încă gonindu-i prin vene, cu ochii arzându-i de parcă ar fi fost conturați cu cenușă, cu gura uscată de o sete pe care nu putea să o potolească. Încercă să-și țină mâinile nemișcate, să le facă să nu mai tremure ca să nu-i dezvăluie slăbiciunea. Când rata o lovitură, încerca să pretindă ca nu se întâmpla din cauza că era amețită sau ca îi era rău.

— Nu te simți bine? întrebă Ravus într-o dimineață când Val era foarte slăbită.

— Sunt bine, minți Val.

Își simțea venele uscate, pulsându-i de-a lungul brațelor, iar vânătăile de pe mână erau tari și o dureau.

Ravus se așeză pe marginea mesei, gesticulând spre ea cu bățul lui de antrenament, pe care-l ținea ca pe o baghetă. Val ridică mâna automat, dar dacă el ar fi avut de gând să o lovească, ea ar fi reacționat mult prea târziu ca să oprească lovitură.

— Ești foarte palidă. Loviturile tale sunt jalnice...

Lăasă propoziția neterminată.

— Cred că sunt puțin obosită.

— Chiar și buzele îți sunt palide, spuse el, conturându-le în aer cu sabia sa de lemn.

Val vru să deschidă gura și să-i spună tot, să-i spună despre cum furau Never, despre farmecele pe care le făceau cu el, despre toate sentimentele confuze care păreau să se contrabalanseze în interiorul ei, dar se apropie de el fără un cuvânt, astfel încât el se văzu nevoit să se oprească din gesticulat și să dea bățul la o parte ca să nu o rănească.

— Mi-e doar frig, spuse ea pierdută.

De câteva zile nu reușea să scape de senzația de frig, dar venise iarna, așa că poate asta nu era așa de ciudat.

— Frig, repetă Ravus.

Îi luă brațul și i-l frecă între mâinile sale, uitându-se la ele de parcă îl trădau.

— E mai bine? întrebă el precaut.

Val îi simți pielea fierbinte, chiar și prin materialul cămășii, iar atingerea lui era în același timp liniștitoare și electrizantă. Se sprijini de el fără să se gândească.

Ochii lui erau pe jumătate închiși; corpurile lor erau lipite, mâinile ei erau într-ale lui. Apoi, dintr-odată, Ravus îngheță.

— S-a întâmplat... începu ea, dar el se desprinse de ea brusc.

— Ar trebui să pleci, spuse el, oprindu-se în dreptul ferestrei.

Val știa că nu ar îndrăzni să dea jaluzelele la o parte cât era încă zi.

— Vino când te simți mai bine. Nu ne face nici unuia dintre noi nici un bine să ne antrenăm când te simți rău. Dacă ai nevoie de ceva, aș putea...

— Am spus ca mă simt bine, spuse ridicând vocea mai mult decât ar fi vrut.

Se gândi la mama ei. Se aruncase la Tom așa? îi întorsese el spatele la început?

Ravus era încă întors spre fereastră când ea lua o sticlă plină cu Never și o puse în rucsac.

○ ○ ○

În noaptea aceea, Lolli și Dave o felicitară pentru reușită, strigându-i numele atât de tare, încât oamenii se opreau deasupra, pe grilaj. Luis stătea în umbră, mușcându-și inelul din limbă și tăcând.

În acea dimineață, Val se prăbuși pe salteaua murdară, așa cum făcea în majoritatea dimineților, și căzu într-un somn adânc și fără vise, de parcă nu ar fi avut niciodată altă viață decât pe aceasta.

Capitolul 9

„Cei care își înfrânează dorința o fac
pentru ca dorința lor e destul de slabă
pentru a fi înfrânată.”

- WILLIAM BLAKE,
Căsătoria Raiului cu Iadul

Val se trezi simțind că cineva îi descheia nasturii de la blugi. Simțea niște degete pe talie.

— Dă-te jos de pe mine, spuse ea chiar înainte să-și dea seama că cel aplecat peste ea era Dave.

Se răsuci de lângă el, resturile de Never încă scurgându-se prin ea. Pielea îi era transpirată, chiar dacă dinspre grilajul de deasupra venea un aer rece, iar gura îi era uscată ca nisipul.

— Haide, șopti el, te rog.

Val se uită la degetele sale și văzu oja albastră, sărită, a lui Lolli. În picioare avea ghețele albe ale lui Lolli și observă șuvițele lungi de un albastru șters căzându-i pe umeri.

— Nu sunt ea, zise Val, cu vocea tulbure de somn și confuzie.

— Ai putea să te prefaci, spuse Sketchy Dave. Și aș putea să fiu oricine ai vrea. Schimbă-mă în oricine.

Val clătină din cap, dându-și seama că o fermecase să arate ca Lolli, întrebându-se dacă o mai făcuse cu altele, întrebându-se dacă Lolli știa. Ideea de a se preface că era altcineva i se părea îngrozitoare, dar cu resturile de Never încă viermuind prin ea, fu intrigată de răutatea pură din ideea aceasta. Simți același fior care o împinsese în tuneluri, plăcerea amețitoare de a lua o decizie care era în mod evident și clar greșită.

Oricine. Se uită la Lolli și la Luis care dormeau aproape unul de altul, dar fără a se atinge. Val își permise să-și imagineze fața lui Luis pe a lui Dave. Era ușor; fețele lor nu erau atât de diferite.

Expresia lui Dave se schimbă, devenind plictisită și enervată ca a lui Luis.

— Știam că pe el o să-l alegi, spuse Dave.

Val înclină capul și fu surprinsă când părul îi acoperi fața.

Uitase cât de ferită o făcea părul să se simtă.

— Nu am ales pe nimeni.

— Dar o s-o faci. Vrei s-o faci.

— Poate.

Mintea lui Val făcu figura de deasupra ei mai cunoscută. Tunsoarea țeapănă mohawk a lui Tom străluci de la spray-ul de păr când acesta zâmbi, iar obrajii lui făcură gropițe. Îi simți chiar parfumul cunoscut de aftershave de paciuli. Se înclină spre el, cuprinsă de impresia că era înapoi acasă și că nimic din toate astea nu se întâmplase.

Tom de deasupra ei oftă ușurat, iar mâinile i se mișcară sub cămașa ei.

— Știam eu că te simți singură.

— Nu mă simt singură, spuse Val automat, trăgându-se înapoi.

Nu știa dacă minte sau nu. Se simțise singură? Se gândi la creaturile fantastice și la incapacitatea lor de a minți și se întrebă ce făceau când nu știau care e adevărul.

Când se gândi la creaturi fantastice, pielea lui Tom se făcu verde, părul i se înnegri și-i căzu pe umeri, până când îl văzu pe Ravus, mângâind-o cu degetele lui lungi și privind-o cu ochii lui fierbinți.

Val îngheță, simțind repulsie față de propria fascinație. Înclinarea capului lui era cea corectă, expresia era întrebătoare.

— Nu mă vrei, spuse ea, dar nu era sigură dacă vorbea cu imaginea lui Ravus din fața ei sau cu Dave.

El își lipi gura de a ei și Val simți dinții lui înțepându-i buza și se cutremură de dorință și de groază.

Cum de nu știuse că își dorea asta, când acum nu-și mai dorea nimic altceva? Știa că nu era Ravus cu adevărat, că era obscen să pretindă că era el, dar îl lăsa să-i dea jos blugii oricum. Inima îi batea tare în piept, ca și cum ar fi alergat, ca și cum era în pericol, dar își întinse brațele și-și trecu degetele prin părul negru ca petrolul. Trupul lui lung se așeză peste al ei și ea îi prinse mușchii spatelui, concentrându-se asupra scobiturii gâtului, a ochilor ca niște crestături, încercând să ignore mormâielile lui Dave, era aproape suficient.

În după-amiza următoare, în timp ce Ravus o puse pe Val să facă diferite mișcări cu sabia de lemn, aceasta se uită la fața lui îndepărtată și închisă. Înainte fusese capabilă să se convingă ca nu simțea nimic pentru el, dar acum simțea de parcă ar fi gustat dintr-o hrană care o lăsase să poftască după un banchet care nu avea să se întâmple.

o o o

Întorcându-se de la pod, Val trecu pe lângă stația autobuzului Dragon. Trei prostituate tremurau în fustele lor scurte. Una dintre fete, cu o haină de piele falsă, veni spre ea zâmbind, apoi se întoarse de parcă și-ar fi dat seama că Val nu era băiat.

La blocul următor, trecu strada pentru a evita un bărbat cu barbă îmbrăcat cu o fustă scurtă și ghete cu șireturile descheiate.

Val merse pe străzi spre intrarea pe peronul tunelului. În timp ce se apropia de parcul de ciment, o văzu pe Lolli certându-se cu o fată care purta o haină de blană, cu un rucsac de cauciuc, cu ținte. Un moment se simți ciudat de dezorientată. Fata era cunoscută, dar atât de scoasă din context, încât Val nu o recunoscuse.

Lolli se uită în sus. Fata se întoarse și-i urmă privirea lui Lolli. Gura i se deschise de surpriză. Porni spre Val cu ghetele ei joase, cu un sac de făină în mână. Numai când observă că cineva pictase o față pe făină, Val își dădu seama că se uita la Ruth.

— Val?

Ruth își ridică brațul, ca și cum ar fi vrut să o mângâie pe Val, dar apoi și-l retrase.

— Uau, părul tău! Trebuia să-mi spui că vrei să ți-l tai. Te-aș fi ajutat.

Cum m-ai găsit? întrebă Val amorțită.

— Prietena ta...

Ruth se uită cu scepticism la Lolli.

— Ea a răspuns la telefonul tău.

Val se întinse în mod automat după ghiozdan, chiar dacă știa că telefonul s-ar putea să nu fie acolo.

— L-am închis.

— Știu. Am încercat să te sun de milioane de ori, iar căsuța ta vocală e plină. Am fost înnebunită.

Val dădu din cap, neștiind ce să spună. Era conștientă de pantalonii plini de mizerie, de unghiile ei murdare ca niște seceri și de duhoarea trupului său, duhoare pe care spălatul prin toalete cu hainele pe ea nu prea o alunga.

— Ascultă, spuse Ruth. Am adus pe cineva cu mine.

Întinse sacul de făină. Acesta era decorat cu ochi conturați cu creion negru și gros și o gură mică desenată cu oje albastră de unghii.

— Copilul nostru. Știi, îi e greu de când una din mamele lui nu mai e și mi-e greu și mie să-l cresc singură. La ora de igienă a trebuit să fac singură toate lucrările.

Ruth zâmbi șovăielnic.

— Îmi pare rău că am fost așa jigodie. Trebuia să-ți spun de Tom. Am încercat să o fac de milioane de ori. Numai că nu am reușit...

— Nu mai contează, zise Val. Nu-mi mai pasă de Tom.

— Uite ce-i, spuse Ruth. E frig rău. Putem să intrăm undeva? Am văzut o ceainărie nu prea departe de aici.

Chiar era frig? Val era atât de obișnuită să-i fie frig atunci când nu folosea Never, încât i se părea normal ca degetele să-i fie amorțite și ca măduva să-i fie parcă făcută din gheață.

— Bine, spuse ea.

Lolli avea o expresie încrezută pe față. Aprinse o țigară și scoase doi aburi albi, gemeni, pe nari.

— O să-i spun lui Dave că te întorci curând. Nu vreau să-și facă griji pentru noua lui iubită.

— Ce?

Un moment, Val nu-și dădu seama ce voia Lolli să spună. Faptul că se culcase cu Dave părea atât de ireal, ceva făcut în miez de noapte, beată, sub efectul farmecelor și al somnului.

— Mi-a spus că ați făcut-o noaptea trecută.

Lolli părea arogantă, dar Dave nu-i spusese, evident, că Val arata ca Lolli când o făcuseră. Asta o umplu pe Val de ușurare și de rușine, în același timp.

Acum înțelegea Val de ce se afla Ruth aici, de ce Lolli îi luase mobilul și aranjase scena asta. O pedepsea.

Val se gândi că nici nu merita mai mult.

— Nu-i mare lucru. Am făcut-o o dată și atât.

Val făcu o pauză.

— Încercă numai să te facă geloasă.

Lolli păru surprinsă și apoi brusc încurcată.

— Nu am știut că-l plăci în felul ăsta.

Val dadu din umeri.

— Mă întorc curând.

— Cine e? întrebă Ruth în timp ce se îndreptau spre ceainărie.

— Lolli, spuse Val. E de treabă de obicei. Stau cu ea și câțiva prieteni de-ai ei.

Ruth dadu din cap.

— Ai putea să vii acasă, știi. Ai putea să stai la mine.

— Nu cred că mama ta ar fi de acord cu asta.

Val deschise ușa de lemn și sticlă și pătrunse în mirosul de lapte cu zahăr. Se așezară la o masă în spate, legănându-se pe cutiile de lemn de trandafir care aveau rol de scaune. Ruth zdrăngăni cu degetele pe masa de sticlă, ca și cum niște nervi i s-ar fi așezat pe piele.

Veni chelnerița și comandă ceai negru cu lapte, unt de nucă de cocos și covrigei. Chelnerița se uită la Val un moment lung înainte de a pleca de la masa lor, de parcă ar fi evaluat dacă vor putea sau nu să plătească.

Val trase adânc aer în piept și rezistă nevoii de a-și mușca pielițele din jurul unghiei.

— E așa ciudat că ești aici.

— Pari bolnavă, zise Ruth. Ești prea slabă, iar ochii îți sunt ca niște vânățai mari.

— Eu...

Chelnerița le aduse comanda, împiedicând-o pe Val să spună ce avea de gând să spună. Profitând de întrerupere, Val băgă paiul gros, albastru în băutura, apoi luă o înghițitură mare de tapioca lipicioasă și o gură de ceai. Tot ceea ce făcea Val părea

încet, își simțea mâinile grele și i se părea extenuant să mestece din tapioca.

— Știu că o să spui că ești bine, zise Ruth. Spune-mi numai că nu mă urăști cu adevărat.

Val simți în ea o ezitare, apoi fu în sfârșit capabilă să explice.

— Nu mai sunt supărată pe tine. Dar mă simt atât de idioată, iar mama... Pur și simplu nu pot să mă întorc. Cel puțin, nu încă. Nu încerca să mă convingi să o fac.

— Atunci când? întrebă Ruth. Unde stai?

Val dădu numai din cap, băgând o altă bucată de pâine prăjită în gură. Părea să i se topească pe limbă, dispărând înainte ca Val să-și dea seama că o mâncase. La o altă masă, un grup de fete pline de sclipici izbucniră în râs. Doi bărbați indonezieni se uitau spre ele, enervați.

— Și, cum ai numit copilul? întrebă Val.

— Ce?

— Copilul nostru de făină. Cel pe care l-am lăsat fără ca măcar să plătesc pensie alimentară.

Ruth rânji.

— Sebastian. Îți place?

Val dădu din cap că da.

— Ei bine, uite ceva care probabil nu o să-ți placă, spuse Ruth. Nu plec acasă dacă nu vii cu mine.

○ ○ ○

Indiferent ce spuse Val, nu putu să o convingă pe Ruth să plece. În cele din urmă, gândindu-se că vederea locului unde stătea o va convinge, Val o aduse la peronul abandonat. Alături de cineva nou, Val simți iar duhoarea locului, mirosul de transpirație și de urină, mirosul de Never ars, văzu cu alți ochi oasele de animale de pe șine, grămezile de haine care nu erau date niciodată la o parte pentru că erau pline de gândaci. Lolli își desfăcuse trusa și agita niște Never într-o lingură. Dave plutea deja, fumul de la țigara lui alcătuind forme de personaje de desene animate care se alergau cu ciocane.

— Cred că glumești, spuse Luis. Lasă-mă să ghicesc. Altă pisică rătăcită pe care Lolli o s-o arunce pe șine.

— V... Val?

Ruth se uită speriată în jur.

— Ea e Ruth, cea mai bună prietenă a mea, spuse Val, înainte de a-și da seama cât de copilăresc suna. A venit să mă caute.

— Credeam că noi suntem prietenii tăi cei mai buni.

Dave îi zâmbi pofticios, iar Val regretă că îl lăsase să o atingă, ea îl lăsase să creadă că are vreun fel de putere asupra ei.

— Suntem cu toții prieteni, spuse Lolli, aruncându-i o privire în timp ce se așeza pe un picior al lui Luis, gheata ei atingându-i aproape șlițul. Cei mai buni prieteni.

Fața lui Dave se șifonă.

— Dacă ai fi în vreun fel prietena ei, nu ai târâ-o în rahatul ăsta, îi zise Luis lui Val, dându-se la o parte de lângă Lolli.

— Câți oameni sunt aici jos? Ieșiți să vă văd, se auzi o voce răgușită.

Doi polițiști coborâră pe trepte. Lolli îngheță cu lingura în mână, deasupra focului încă. Drogul începu să se înnegrească și să ardă. Dave se apucă să râdă nestăpânit.

Luminile lanternelor tăiară întunericul gării. Lolli își scăpă lingura, care devenise prea fierbinte pentru a o ține, iar razele se uniră pe ea, apoi se mișcară și o orbiră pe Val. Aceasta își acoperi ochii cu mâinile.

— Voi, toți!

Unul dintre polițiști era o femeie cu fața încruntată.

— La perete, cu mâinile pe cap!

O rază îl surprinse pe Luis, iar polițistul bărbat îl înghionti cu gheata.

— Haideți. Hai să mergem. Am auzit că ar fi copii aici, jos, dar nu am crezut.

Val se ridică încet și merse spre perete, cu Ruth în spatele ei. Se simțea atât de vinovată, încât îi venea să vomite.

— Îmi pare rău, șopti ea.

Dave stătea în mijlocul peronului. Tremura.

— E vreo problemă? îi repezi femeia. La perete!

Cu asta, discursul ei se transforma în lătrat. Pe locul unde se aflase ea stătea acum un câine negru, mai mare decât un rotweiler, cu spume la gură.

— Ce naiba?

Celălalt polițist se întoarse și scoase arma.

— E câinele vostru? Chemați-l înapoi.

— Nu e câinele nostru, spuse Dave cu un zâmbet ciudat.

Câinele se întoarse spre Dave, mârâind și lătrând. Dave nu făcu decât să râdă.

— Masollino? strigă polițistul. Masollino?

— Gata cu prostea, strigă Luis. Ce faci, Dave?

Ruth lăsă brațele în jos.

— Ce se întâmplă?

Câinele înainta spre polițist, mârâind. Bărbatul îndreptă arma spre el și câinele se opri. Scheună și polițistul ezită.

— Unde e partenera mea?

Lolli chicoti, iar bărbatul îi aruncă o privire, apoi se întoarse spre câine.

Val înainta un pas, Ruth ținând-o încă de braț atât de tare că o durea.

— Dave, șopti ea. Hai, să mergem.

— Dave! strigă Luis. Transform-o la loc!

Câinele se tot agita; limba lui era o pată de roșu în întuneric.

Se auziră două pocnituri ascuțite, apoi liniște. Val deschise ochii; nici nu-și dăduse seama că, din instinct, îi închisese. Ruth țipă.

Pe podea zăcea femeia polițist, sângerând. Celălalt ofițer se uita îngrozit la propria armă. Val îngheță, prea șocată ca să se mai miște, cu picioarele ca plumbul. Mintea ei căuta încă o soluție, o modalitate de a desface ceea ce fusese făcut. „E doar o iluzie, își spuse ea. Dave ne face o farsă.“

Lolli sări pe șine și fugi, pietrișul scârțâindu-i sub ghete. Luis îl prinse pe Dave de braț și-l trase spre tunele.

— Trebuie să ieșim de-aici! spuse el.

Ofițerul privi cum Val sărea de pe peron, urmată de Ruth.

Luis și Dave dispăreau deja în întuneric.

O împușcătură răsună în spatele lor. Val nu se uită înapoi. Alerga de-a lungul șinelor, strângând-o pe Ruth de mână de parcă ar fi fost copii mici care treceau strada. Ruth o strângea de două ori mai tare, iar Val o auzi cum începe să plângă.

— Polițiștii nu înțeleg niciodată nimic, spuse Dave în timp ce înaintau prin tuneluri. Au toate normele astea de arestări și numai de asta le pasă. Ne-au găsit locul și voiau să-l închidă pur și simplu ca să nu-l mai folosească nimeni și unde-i rațiunea în asta? Nu facem rău nimănui dacă stăm aici. E locul nostru. Noi l-am găsit.

— Ce tot spui? zise Luis. La ce te gândeai acolo? Ești dus cu capul?

— Nu-i vina mea, spuse Dave. Nici a ta. Nu-i vina nimănui.

Val își dorea ca Dave să tacă.

— Așa e, spuse Luis cu vocea tremurândă. Nu-i vina nimănui.

Ieșiră în stația din Canal Street, sărind pe peron și luând primul tren care opri. Era aproape gol, dar stătură oricum în picioare, lângă ușă, în timp ce vagonul se legăna.

Ruth nu mai plângea, dar machiajul ei se strânsese în pete întunecate pe obraji, iar nasul îi era roșu. Dave privea în gol, golit parcă de orice emoție. Val nu putea să-și imagineze ce simțea el în momentul acela. Nu era nici măcar sigură cum să numească ceea ce ea simțea.

— Putem sa rămânem în parc în seara asta, zise Luis. Eu Dave am făcut asta înainte să găsim tunelul.

— O s-o duc pe Ruth la Penn Station, spuse Val brusc.

Se gândea la femeia polițist, amintirea morții ei fiind ca o povară care devenea tot mai grea cu fiecare pas pe care îl făcea ca să se îndepărteze de cadavru. Nu voia ca Ruth să fie târâtă în jos alături de ceilalți.

Luis dădu din cap.

— Și te duci cu ea?

Val ezită.

— Nu urc singură în trenul ăla, spuse Ruth cu violență.

— Trebuie să-mi iau rămas-bun de la cineva. Nu pot să dispar pur și simplu.

Coborârea la stația următoare, urcară într-un tren spre centrul orașului și merșeră până la Penn Station, apoi merșeră să vadă cât e ceasul. Se așezară apoi într-o zonă de așteptare, iar Lolli cumpăra cafea și supă de care nimeni dintre ei nu se atinse.

— Ne întâlnim aici într-o oră, spuse Ruth. Trenul pleacă la cincisprezece minute după. Ai timp să-ți iei rămas-bun de la tipul ăsta, nu-i așa?

— Dacă nu mă întorc, trebuie să urci în tren, spuse Val. Promite-mi.

Ruth dădu din cap, palidă la față.

— Atât timp cât promiți să te întorci.

— O să fim lângă Castelul vremii din Central Park, spuse Lolli. Dacă scapi trenul.

— N-o să-l scap, spuse Val, uitându-se la Ruth.

Lolli învârti o lingură într-un pahar de supă, dar n-o ridică la gură.

— Știu. Ziceam numai.

Val ieși afară, în frig, bucuroasă ca pleacă de lângă ei.

Când ajunse la pod, era lumină încă, destul cât să vadă East River, maroniu precum cafeaua lăsată prea mult la copt. O durea capul, iar mușchii brațelor îi zvâcneau și-și dădu seama că nu mai luase o doză de Never de seara trecută.

Niciodată mai mult de doua zile la rând. Nu-și mai amintea când fusese uitată regula asta, iar noua regulă era în fiecare zi și uneori mai mult de-atât.

Val bătu în buștean și pătrunse în interiorul podului, dar în ciuda amenințării luminii, Ravus nu era acolo. Se gândi să picteze un mesaj cu degetul pe un bilețel rupt de la cumpărături, dar era așa de obosită încât hotărî să mai aștepte puțin. Așezată pe scaun, mirosurile de hârtie veche, piele și fructe o făcură să lase capul pe spate și să desfacă ușor perdeaua. Stătu o ora cu gândurile aiurea, dar Ravus nu se întoarse și ea se simțea și mai rău. Mușchii care o duruseră ca după antrenament o ardeau acum și mai tare.

Se uită printre sticlele, poțiunile și amestecurile lui, fără să-i pese ce deranja și unde muta lucrurile, dar nu găsi nici măcar o granulă de Never care să-i ia durerea.

○ ○ ○

O familie tocmai își termina picnicul pe stânci, când Val își târa picioarele spre Central Park. O mamă împacheta sendvișurile rămase, iar o fată deșirată îl împingea pe unul dintre frați. Cei doi băieți erau gemeni, observă Val. Gemenii îi păruseră întotdeauna cam înfiorători, ca și cum numai unul dintre ei putea să fie cel adevărat. Tatăl îi aruncă lui Val o privire.

Picioarele o dureau, așa că mergea încet. Trecu pe lângă un lac plin de alge, pe care plutea o barcă goală în lumina tot mai slabă. Un cuplu mai în vârstă se plimba pe mal, braț la braț, în timp ce un alergător îmbrăcat în spandex își facu loc printre ei, mp3-playerul lovindu-i-se de biceps. Oameni normali cu probleme normale.

Aleea continua pe lângă niște pereți pe care erau sculptate fructe de pădure și păsări, viță-de-vie atât de complexă că părea vie, trandafiri înfloriți și niște flori mai puțin cunoscute.

Val se opri și se sprijini de un copac cu rădăcinile în afara și împletite ca venele de sub pielea ei, cu scoarța plumburie udă și plină de sevă înghețată. Mergea de ceva

timp, dar nu se vedea nici un castel.

Trei băieți cu pantaloni cu talia joasă trecură pe lângă ea, unul dintre ei bătând mingea pe spinarea prietenului lui.

— Unde e Castelul vremii? întreba ea.

Un băiat dădu din cap.

— Nu exista așa ceva.

— Se referă la Castelul Belvedere, spuse celălalt, arătând eu mâna undeva pe la jumătatea direcției înapoi de unde venise ea.

— Peste pod și prin Ramble.

Val dădu din cap. Peste pod și prin păduri. O durea tot corpul, dar continua să înainteze, anticipând înțepătura acului și ușurarea dulce pe care acesta urma să i-o aducă. Își aminti cum stătea Lolli în fața focului, cu lingura în mâna și i se tăie răsuflarea la gândul că tot Neverul era acolo încă, în tuneluri, lângă femeia moarta - apoi se urî pentru că asta o îngrijora, pentru că asta îi tăia răsuflarea.

Ramble era un labirint de alei care se intersectau, ducând spre fundături și întorcându-se înapoi în ele însele. Unele dintre cărări păreau a fi fost făcute special, altele păreau create de trecători care se plictisiseră să meargă pe drumul bătătorit. Val înaintă cu greu, strivind frunze și ramuri, cu mâinile în buzunare, ciupindu-se de piele de parcă degetele înfipte în ea ar fi putut să pedepsească trupul, făcându-l să nu o mai doară.

La adăpostul crengilor peticite, doi bărbați erau încolăciți, unul purtând costum și haină, celălalt blugi și o geacă.

În vârful dealurilor se afla un castel mare, cenușiu, cu un turn care se înălța mult dincolo de vârfurile copacilor. Părea să fie o proprietate mare și veche, arătând ciudat așezată pe fundalul luminilor strălucitoare ale orașului la apus, ceva cu totul nelalocul lui. În timp ce Val se apropia, văzu că în spatele ferestrelor o urmăreau cu ochi negri niște creaturi împăiate.

— Hei! strigă o voce cunoscută.

Val se întoarse și o văzu pe Ruth sprijinită de un stâlp. Înainte de a se gândi la ceva ce ar fi putut să spună, îl observa pe Luis întins pe debarcaderul care dădea spre un lac și spre un teren de baseball, sărutând-o pe Lolli cu săruturi apăsate, umede și moi.

— Știam că nu aveai de gând să vii, spuse Ruth clătinând din cap.

— Ai spus că urci în tren chiar dacă nu vin, zise Val, încercând să pară că era furioasă și că avea dreptate să fie așa, dar cuvintele sunară defensiv.

Ruth își încrucișă brațele pe piept.

— În fine.

— Unde e Dave? întrebă Val, uitându-se în jur.

Parcul se întuneca și Val nu-l vedea prin preajmă.

Ruth dădu din umeri și se întinse după o ceașcă de la picioarele ei.

— A plecat sa se gândească sau cam așa ceva. Luis s-a dus după el, dar s-a întors singur. Cred că e îngrozit. La naiba, și eu sunt îngrozită - femeia aia s-a transformat în câine și acum e moartă.

Val nu știa cum să-i explice lui Ruth pentru ca aceasta să înțeleagă, mai ales pentru că ar fi înrăutățit lucrurile atât de mult. Era mai bine să creadă ca polițista se transformată în câine, decât că fusese transformată într-unul.

— Dave nu va fi încântat de asta.

Val arată spre Lolli și Luis cu bărbia, ignorând cu totul problema magiei.

Ruth făcu o grimasă.

— E dezgustător. Nesimțți nenorociți!

— Nu înțeleg. Mereu a alergat după el și acum el alege să o facă?

Val nu înțelegea. Luis era o jigodie, dar ținea la fratele lui. Nu-i stătea în fire să-l lase pe Dave să se plimbe prin Central Park în timp ce el o făcea cu o tipă.

Ruth se încruntă și întinse ceașca pe care o ținea în mână.

— Sunt prietenii tai. Uite, ia niște ceai. E dezgustător de dulce. Dar măcar e cald.

Val luă o înghițitură, lăsând lichidul să-i încălzească gâtul, încercând să ignore modul în care îi tremura mâna.

Luis se desprinsese de Lolli și se uită chiorâș la Val.

— Hei, când ai apărut?

— Are vreunul dintre voi Never? izbucni Val.

Nu putea să mai suporte mult durerea. Chiar și maxilarul o strângea.

Luis dădu din cap că nu și se uită spre Lolli.

— Nu, zise ea. L-am scăpat. Ai luat ceva de la Ravus?

Val trase adânc aer în piept, încercând să nu se panicheze.

— Nu era acolo.

— L-ai văzut pe Dave când ai venit? întrebă Lolli.

Val făcu semn din cap că nu.

— Să mergem la bârlog, zise Luis. Cred că e destul de întuneric ca să ne putem strecura.

— O să ne găsească Dave? întreba Ruth.

— Sigur, zise Luis. O să știe unde să caute. Am mai dormit acolo.

Val scrâșni din dinți de frustrare, dar îi urmă pe ceilalți care săreau poarta spre o aripă a castelului și se furișau în jos pe stâncile de dedesubt. Era acolo un platou întunecat deasupra căruia se afla un alt pietroi destul de mare încât să-i ascundă. Val observă că puseseră deja niște cartoane.

Luis se așeză, iar Lolli se aplecă spre el, cu ochii pe jumătate închiși.

— O să mai caut niște provizii mâine, spuse el, aplecându-se pentru a-și lipi gura de a ei.

Ruth își trecu un braț în jurul lui Val și oftă.

— Nu-mi vine să cred.

— Nici mie, spuse Val, pentru că totul îi păru brusc suprarealist, în același timp aleatoriu și de necrezut. I se părea mai puțin posibil ca Ruth să doarmă pe o bucată de carton în Central Park, decât faptul că existau zâne.

Luis își strecura mâna pe sub fusta lui Lolli, iar Val mai luă o înghițitură din ceaiul care se răcea, ignorând imaginea unei Lolli dezgolite și strălucirea inelelor de oțel, încercând să nu bage în seamă sunetele și chicotele. Întorcând capul, văzu pe piciorul lui Luis zgârieturi care nu puteau fi decât de la Never.

În timp ce respirația lui Ruth devenea liniștită în somn, iar respirația lui Lolli și cea a lui Luis deveneau tot mai puternice, Val își mușcă buza și încercă să alunge durerea sevrajului.

Capitolul 10

„Ei nu iubesc atât otrava,
cât au nevoie de ea.”

WILLIAM SHAKESPEARE,
Richard al II-lea

Noaptea înainta, dar starea lui Val nu se îmbunătățește. Crampele musculare se întesesc în așa măsură că se ridică și se furișă din bârlog ca să poată măcar să se răsucescă și să se miște când o obliga durerea. Merse de-a lungul stâncilor și apoi înapoi spre Ramble, provocând o rafală de frunze care se împrăștiară de pe crengi. Mai luă o înghițitură de ceai, dar acesta era rece ca gheața.

Val crescuse cu ideea că Central Park era periculos, chiar mai mult decât restul New Yorkului, genul de loc unde perversii și ucigașii pândesc din spatele fiecărui tufiș, pândind câte un alergător inocent. Își amintea nenumărate povești despre înjunghieri și jafuri. Dar acum parcul părea liniștit.

Luă un băț și exersă atacuri, înfigând vârful bățului în gaura unui ulm gros până când își dădu seama că speriasse probabil toate veverițele care locuiau acolo. Mișcările o amețiră și simți o ușoară senzație de greață, iar când clătină din cap i se păru ca vede lumini mișcătoare pe o cărare din apropiere.

Vântul se porni tocmai atunci, iar aerul era încărcat ca înaintea unei furtuni, dar când se uită din nou, nu văzu nimic. Făcând ochii mici, se așeză pe jos și așteptă să vadă dacă era cineva acolo.

Vântul o biciuia, trăgându-i aproape ghiozdanul jos de pe umăr. De data asta era sigură că auzise pe cineva râzând. Se întoarse, dar nu erau decât fâșiile lungi de iederă care se târau lângă un copac.

Următoarea pală de vânt o lovi, apoi, aruncându-i ceașca din mână, vârsă ultimele picături de ceai într-o baltă și rostogoli paharul alb în noroiul umed.

— Termină! strigă Val, dar, în liniștea care urmă, cuvintele ei pârură zadarnice, chiar periculoase strigate în aerul nemișcat.

Un fluier o făcu să se întoarcă. Acolo, pe un buștean, se afla o femeie toată din iederă.

— Simt miros de farmece, slab ca praful de zapadă. Ești una dintre noi?

— Nu, spuse Val. Nu sunt zână.

Femeia își înclină capul ușor.

— Stai puțin. Am nevoie... Începu Val, dar nu știa cum să termine.

Avea nevoie de o doză; avea nevoie de Never, dar habar n-avea dacă zânele îl numeau în vreun fel.

— Unul dintre pofticioși? Biată creatură, te-ai rătăcit departe de petreceri.

Femeia din iederă trecu pe lângă Val, spre pod.

— O să-ți arăt calea.

Val nu știa ce voia să spună femeia-iederă, dar o urmă, nu numai pentru că Lolli și Luis îi frângeau inima lui Dave și ea nu voia să asiste la asta, nu numai pentru că ochii

morți ai femeii polițist păreau să o urmeze în întuneric, ci pentru că singurul lucru care-i părea important în acel moment era să oprească durerea. Și unde erau petreceri de-ale zânelor, era o cale de a găsi alinare.

Femeia-iederă o conduse pe Val înapoi pe terasa cu pereți sculptați cu păsări și ramuri, cu fântâna în centru și lacul în partea cealaltă. Zâna foșnea de-a lungul pavajului, o coloană mișcătoare de verdeață. Ceața se ridica dinspre apă, un abur argintiu care plutea în aer un moment înainte de a se tulbura, prea densă și rapidă pentru a fi naturală. Pe Val o furnică pielea, dar era prea uimită și prea plină de dureri ca să facă mai mult decât să se împiedice, încercând să se dea înapoi din fața ceții.

Aburul o învălui, cald și greu, aducând cu el un parfum ciudat de putreziciune și dulceață. Prin aer începu să plutească muzică: clinchet de clopoței, un mormăit, notele ascuțite ale unui flaut. Val păși clătinându-se, înghițită și orbită de rotocoale de ceață. Auzi un cor de răsete în apropiere și se întoarse. Negura se retrăsese în unele locuri, lăsând-o pe Val să vadă o nouă priveliște.

Terasa era acolo încă, dar vița-de-vie crescuse din piatra în rotocoale sălbatice, înflorind cu flori ciudate și spini lungi și subțiri ca niște ace. Păsările zburau din cuiburile lor sculptate și ciuguleau din strugurii mari care atârnav de balustrada scării, certându-se cu albinele de mărimea pumnului pe merele ca de oțel împrăștiate pe pod.

Și erau și zâne și tot felul de creaturi fantastice. Mai multe decât și-ar fi imaginat Val că trăiesc în orașul plin de fier și oțel, zâne cu ochi ciudați și urechi ca niște cuțite, cu fuste țesute din urzică sau crețușcă, cu tricouri și veste brodate cu trandafiri și zâne fără nimic pe ele, pielea strălucindu-le în lumina lunii. Val trecu pe lângă o creatură cu picioare care păreau a fi crengi și fața sculptată din scoarță de copac și un bărbat mic care se uită la ea printr-un binoclu de operă cu lentile din sticlă albastră. Trecu pe lângă un bărbat cu țepi de-a lungul spatelui încovoiat. Mirosea a santal și i se părea că-l cunoaște. Fiecare creatură de basm părea strălucitoare ca flăcările și sălbatică precum vântul. Ochii le ardeau teribil în lumina lunii, iar lui Val i se făcu frică.

Pe malul lacului mai erau pânze țesute cu aur și pline de tot felul de delicatețuri. Curmale și gutui erau așezate pe platouri din frunze uscate, alături de cafele cu safir și vinuri ca *peridotul*¹². Prăjituri și ghinde coapte erau îngrămădite lângă frigărui de porumbel și cești cu siropuri vâscoase. Lângă ele, într-o grămadă, se aflau merele albe ale lui Ravus, interiorul lor roșu fiind vizibil prin pielea lor ca de hârtie, promițându-i lui Val alinarea durerii.

Își uită frica.

Luă unul și mușcă din carnea caldă, dulce. Îi alunecă pe gât ca o bucată însângerată de carne. Luptând împotriva senzației de greață, mai mușcă o dată și înc-o dată, sucul scurgându-i-se pe bărbie în timp ce pielea fructului ceda sub dinții ei ascuțiți. Nu era ca Never, dar era suficient să-i amorțească membrele și să-i oprească tremuratul.

Ușurată, Val se așeză lângă lac în timp ce o creatură din mușchi și licheni ieși la suprafață pentru o clipă cu un pește plumburiu care i se zbatea în gură, apoi se scufundă din nou. Prea obosită ca să se miște și prea ușurată ca să facă altceva decât să stea, Val se mulțumi să privească mulțimea. Spre surpriza ei, observă că nu era singurul om. O fată, prea tânără ca să fi terminat școala generală, își odihnea capul în poala unei zâne cu buze negre, care împletea clopoței mici și trifoi în codițele copilei. Un bărbat cu păr cenușiu și haină de costum îngenunchea lângă o fată verde cu păr de mușchi, din care picura apă. Doi tineri mâncau felii subțiri de mere albe de pe marginea unei lame, lingând cuțitul pentru a lua tot sucul.

Aceștia erau pofticioșii? Sclavi umani, dispuși să facă orice pentru un pic de Never, neștiind măcar ce e și-l înfingeau în braț sau îl ardeau să-l inhaleze fumul. „Never“, își zise Val. Niciodată Never. Fără Never. Never Never *NeverNeverLand*¹³. Nu avea nevoie să facă umbrele să danseze. Nu avea nevoie să tot aleagă calea greșită, desfătându-se de faptul că măcar ea era cea care-și alegea dezastrul. Oricât de greșite erau deciziile

¹² Silicat natural de magneziu de culoare verzuie-măslinie, galbenă sau incoloră, cu luciu sticlos

¹³ Ținutul lui Niciodată

ei, nu alungau alte probleme.

Pe scări veni o alta creatură. Era ceva în neregulă cu pielea ei; arata marmorată și în unele locuri avea bășici care bolboroseau. O ureche și o parte din gât erau sculptate grosolan din lut. Mai multe zâne se dădură înapoi când aceasta pași pe terasă.

— Boala fierului, spuse cineva.

Val se întoarse și o văzu pe una dintre zânele cu părul ca mierea, din Washington Square Park. Era tot cu picioarele goale, tdeși purta la gleznă o brățară de fructe de ilice.

Val se cutremură.

— Arată de parcă a fost arsă.

— Se spune că asta o să se întâmple cu noi toți dacă nu stăm în parc sau nu ne întoarcem de unde am venit.

— Ați fost exilați aici?

Zâna dădu din cap că da.

— Unul dintre iubiții mei a fost și iubitul unui mare lord. A făcut în așa fel încât să pară că am furat un cupon de stofa. Era vrăjit, genul care îți arată povești - lucru prețios - iar pedeapsa a fost în același timp elegantă și severă. Eu și surorile mele suntem exilate până când ne vom putea dovedi nevinovăția. Dar tu?

Val se aplecase, imaginându-și materialul minunat, și fu prinsă cu garda jos de întrebarea zânei.

— Cred că se poate spune că am fost exilată.

Apoi, uitându-se în jur, întrebă: E întotdeauna la fel aici? Toți exilații vin aici în fiecare noapte?

Zâna cu părul ca mierea râse.

— O, da. dacă tot trebuie să ajungi în Lumea de Fier, măcar poți să vii aici. E aproape ca și cum ai fi la curte. Și, desigur se bârfește.

Val zâmbi.

— Ce fel de bârfe?

Se întorsese la rolul de companion. Era ceva automat la ea să pună întrebări la care persoana alături de care se afla voia să răspundă, și o ușurare să asculte. Cuvintele zânei îi înecau propriile gânduri neliniștite.

Fata rânji.

— Ei bine, cea mai buna bârfă e că regina de la Curtea Luminoasă, regina benefică, Silarial, se află aici, în Orașul de fier. Se spune că vrea să se ocupe de problema otrăvirilor. Se pare că Mabry, una dintre zânele exilate, știe ceva. Toată lumea a auzit ca s-au întâlnit.

Val își înfipse unghiile în carne. Oare Mabry îl acuzase pe Ravus? Se gândi la casa abandonată a lui Ravus și se încruntă.

— O, uite, șopti zâna. Iat-o! Uite cum se dau înapoi toți, prefăcându-se că nu mor de nerăbdare să îi pună întrebări care să le confirme zvonurile.

Val se ridica.

— O s-o întreb eu.

Înainte ca zâna cu păr de miere sa aibă vreo reacție, Val își făcu loc prin mulțime. Mabry purta o rochie de seară de un crem foarte pal, părul ei castaniu cu verde fiind aranjat într-un coc prins cu o clamă făcută dintr-o scoică. Îi părea foarte cunoscută lui Val, dar nu putu să-și amintească de unde.

— E o clamă drăguță, spuse ea, de vreme ce se uitase insistent la ea.

Mabry o scoase din păr, lăsând șuvițele să i se reverse pe spate și îi zâmbi larg lui Val.

— Te cunosc. Ești servitoarea de care Ravus s-a atașat foarte tare. Ia podoaba asta, dacă vrei. Poate o să-ți crească părul.

Val își trecu degetele peste suprafața rece a scoicii, dar era sigură că un cadou oferit cu o asemenea aluzie răutăcioasă nu merita vreo mulțumire. Mabry întinse un deget și-i atinse gura lui Val.

— Văd că ai simțit gustul a ceea ce a băut gura ta.

Val tresări.

— De unde ai știut?

— E obiceiul meu să știu lucruri, spuse Mabry, întorcându-se și plecând înainte ca Val să apuce să o întrebe orice altceva.

Val încercă să o urmeze pe Mabry, dar un bărbat cu părul din buruieni lungi și cu un zâmbet răutăcios pe chip se interpușe între ele.

— Draga mea, lasă-mă să-ți devorez frumusețea!

— Cred că glumești, spuse Val, încercând să se strecoare pe lângă el.

— Deloc, spuse el și, dintr-odată și în mod ciudat, Val simți dorința în stomac.

Fața i se înroși.

— Pot să-ți fac chiar și visele să-ți devină dorințe.

O mână o prinse de gât și o voce profundă, aspră, îi vorbi pe un ton jos, aproape de ureche:

— Iar acum, la ce-ți e bun antrenamentul?

— Ravus? întreba Val, deși îi cunoștea vocea.

Cealaltă zână se îndepărtă, dar Ravus continuă să o țină de gât.

— E periculos aici, ar trebui să fii mai atentă. Acum aș vrea măcar să încerci să te eliberezi.

— Nu m-ai învățat niciodată, începu ea, dar apoi se opri, rușinată de modul în care vocea ei sunase ca un scâncet. O învăța acum. La urma urmei, îi dădea timp să se gândească la posibile mișcări. Nu era ca și cum ar fi înecat-o. Îi dădea timp să câștige.

Val se relaxă, apăsându-și spatele de pieptul lui și frecându-se de el. Uimit, el își slăbi strânsoarea, iar ea se eliberă. El o prinse de braț, dar ea se învârti și-și lipi gura de a lui.

Buzele lui erau aspre, crăpate. Val îi simți înțepătura colților pe buza de jos. El icni și închise ochii, gura deschizându-i-se sub a ei. Mirosul lui - de piatră rece, umedă - îi făcea capul să se învârtească. Un sărut se continua cu altul și era perfect, era așa cum trebuia, era real.

El se retrase brusc, întorcând capul în așa fel încât să nu se uite la ea.

— Eficient, spuse el.

— M-am gândit că poate ai vrut să te sărut. Uneori mi s-a părut că pot să văd asta.

Inima îi bătea cu putere în piept, iar obrazii îi frigeau, dar era mulțumită că părea calmă.

— Nu am vrut ca tu... spuse Ravus. Nu am vrut să văd.

Lui Val îi venea să râdă.

— Pari atât de șocat! Nu te-a sărutat nimeni până acum?

Val voia să o facă din nou, dar nu îndrăznea.

Vocea lui era calmă.

— Rar.

— Ji-a plăcut?

— Atunci sau acum?

Val trase aer în piept, apoi oftă.

— Ambele. Oricare.

— Mi-a plăcut, spuse el moale.

Atunci își aminti că el nu putea să mintă.

Val îl mângâie pe obraz.

— Sărută-mă și tu.

Ravus îi prinse degetele și i le strânse atât de tare că o dureau.

— De-ajuns, spuse el. Oricare ar fi jocul pe care-l faci, pune-i capăt acum.

Ea își trase mâna din strânsoarea lui, dezmeticindu-se brusc, și făcu câțiva pași înapoi.

— Îmi pare rău... am crezut...

De fapt, nu putea să-și amintească la ce se gândise, ce o făcuse să considere că ar fi o idee bună.

— Vino, spuse el, fără să se uite la ea. O să te duc înapoi în tuneluri.

— Nu, zise Val.

El se opri.

— Nu ar fi înțelept să rămâi aici, indiferent care ți-ar fi...

Val clătină din cap.

— Nu la asta ma refer. Cineva ne-a găsit adăpostul. Nu mai am unde să mă întorc.

Trecuse ceva timp de când avusese la ce să se întoarcă, ceva la care să se întoarcă, undeva.

El întinse mâinile, ca pentru a exprima ceva inexprimabil.

— Știm amândoi că sunt un monstru.

— Nu ești...

— E degradant să acoperi carnea putrezită cu miere. Știu ce sunt. Ce ai vrea de la un monstru?

— Totul, spuse Val solemn. Îmi pare rău că te-am sărutat - am fost egoistă și asta te-a supărat - dar nu-mi poți cere să mă prefac că nu am vrut.

Ravus o privea circumspect.

— Nu sunt foarte bună la explicat lucruri, adăugă ea. Dar cred că ai ochi frumoși. Îmi place aurul din ei. Îmi place ca sunt diferiți de ai mei - îi văd tot timpul pe ai mei și m-am săturat de ei.

El pufăi amuzat, dar nu se mișcă.

Ea se întinse și-i atinse verdele pal al obrazului.

— Îmi plac toate lucrurile care te fac monstruos.

Degetele lui lungi se jucau în părul ei ca puful de piersică, ghearele încovoiate atingându-i cu grijă pielea.

— Îmi e teamă că distrug tot ce ating.

— Mie nu-mi e teamă, spuse Val.

Gura lui Ravus se contractă.

O voce de femeie străpunse aerul, ascuțită precum clinchetul unui clopot.

— La urma urmei, tu ai trimis după Silarial.

Val se răsuci. Mabry stătea în curte, cu șuvițele de păr în vânt. În jurul lor, peste tot, creaturile se holbau. La urma urmei, era șansa unei bârfe.

Mâna lui Ravus rămăsese pe spatele lui Val, iar aceasta îi simțea unghiile pe șira spinării. Vocea lui era lipsită de emoție când i se adresă lui Mabry.

— Voia lui lady Silarial poate să fie cumplită, dar nu am de ales decât să mă las purtat de ea. Știu că a venit să discute cu tine - poate când va vedea cât ai fost de nefericită și cât de îndatoritoare ești, te va lua înapoi la curte.

Gura lui Mabry se strâmbă într-un zâmbet diform:

— Cu toții trebuie să ne punem la dispoziția voinței sale. Dar acum vreau să-ți întorc binele pe care mi l-ai făcut.

Val căută în buzunar pentru a-i înapoia lui Mabry clama, țepii acesteia înghiontind-o în timp ce-o trăgea afară. De muchia clamei atârnavă perle învelite în alge și mici fărâmițe din stele-de-mare. Uitându-se la ea, Val văzu dintr-odată sirena, colierul răsucindu-i-se în funii de perle și scoici, ochii morți holbându-se continuu în sus, la Val, în timp ce părul îi plutea la suprafața apei, fără clamă.

Ținând clama cu degete amortite, Val își dădu seama că aceasta aparținuse unui cadavru.

— Mabry mi-a dat asta, spuse Val.

Ravus se uita la ea cu blândețe, fără a-i acorda vreo semnificație.

— E de la sireună, zise Val. Ea a luat asta de la sireună.

Mabry pufai.

— Atunci, cum se face ca e în mâna ta?

— Ea mi-a...

Mabry se întoarse spre Ravus, întrerupând-o pe Val.

— Știi că fură de la tine - ia din poțiunile tale așa cum un spiriduș bea spuma de la o sticla de lapte.

Mabry o prinse pe Val de braț, ridicându-i mâneca pentru cu Ravus să vadă urmele negre de la încheietură, urme care arătau de parcă cineva își stinsese țigara pe carnea ei.

— Și uite ce face - își umple venele cu poțiunea noastră. Acum, spune-mi, Ravus, cine e cel care otrăvește? O să suferi pentru greșelile ei?

Val își întinse mâna spre Ravus. Acesta se dădu înapoi.

— Ce-ai făcut? întrebă el, cu buzele strânse.

— Da, mi-am injectat poțiuni, zise Val.

Nu mai avea rost sa nege acum.

— De ce ai făcut asta? întrebă el. Credeam că e inofensiv, numai ceva care să ia durerea zânelor.

— Never... provoacă... Îi face pe oameni... să fie ca zânele.

Nu asta era, nu tocmai, dar pe fața lui se citea deja „Nu i-a păsat că sunt monstruos pentru că și tu ești un monstru.”

— Aveam o părere mai bună despre tine, zise Ravus. Aveam cea mai bună părere despre tine.

— Îmi pare rău, zise Val. Te rog, lasă-mă să-ți explic.

— Oamenii! spuse el, cuvântul fiind încărcat de repulsie. Niște mincinoși cu toții! Acum înțeleg ura mamei.

— Am mințit despre asta, dar nu mint în legătura cu clama. Nu tot ce spun e minciună.

Ravus o prinse pe Val de umăr, cu degete atât de grele încât simți că e ținută de un bolovan.

— Acum știu ce ai iubit la mine. Poțiunile.

— Nu! zise Val.

— Când se uită în sus, spre fața lui Ravus, nu mai văzu nimic cunoscut, nici urmă de blândețe. Degetul lui încleștat îi apăsa pe gât.

— Cred că e timpul să pleci.

Val ezită.

— Lasă-mă numai...

— Pleacă! strigă el, împingându-o și încleștându-și degetele într-un pumn atât de strâns că ghearele i se înfipseră în carne.

Val se împiedică înapoi, gâtul înțepând-o.

Ravus se întoarse spre Mabry.

— Spune că simți că te-ai răzbunat pe mine. Spune-mi asta măcar.

— Deloc, răspunse Mabry cu un zâmbet acru. Ți-am făcut un bine.

○ ○ ○

Val plecă pe cărarea pe care venise, prin zidul de ceață, prin pădure și spre castel, cu ochii încețoșați și inima îndurerată. Acolo, privind licărirea îndepărtată a luminilor orașului, Val se gândi brusc la mama ei. Așa se simțise după ce plecaseră Tom și Val? Își dorise să schimbe totul, dar nu mai avea cum?

Târându-se de-a lungul rocilor, Val văzu capătul roșu al țigării de cuișoare a lui Ruth înainte de a vedea restul taberei lor. Ruth se ridică atunci când Val se apropie.

— Credeam că m-ai părăsit din nou.

Val se uită spre Lolli și Luis ghemuiți unul lângă altul. Luis arăta diferit, cu ochii vineți și palid la fața.

— Am fost să mă plimb numai.

Ruth trase un fum prelung, capătul țigării ei sclipind.

— Mda, ei bine, prietenul tău, Dave, tocmai a plecat și el la plimbare.

Val se gândi la banchet și se întrebă dacă și Dave fusese acolo, un alt pofticios, plimbându-se amețit printre stăpâni capricioși.

— Eu... eu... Val se așeză copleșită și-și acoperi fața cu mâinile. Am dat-o-n bară. Am

dat-o-n bară serios.

— Ce vrei să spui?

Ruth se așeză lângă Val și-și puse brațul în jurul umerilor ei.

— E prea greu de explicat. Există zâne, zâne ca în *Final Fantasy*, și au fost otrăvite, iar chestia asta pe care am luat-o... e un fel de drog, dar e și vrăjit.

Val simți lacrimi rostogolindu-i-se pe față și le șterse.

— Știi, spuse Ruth, oamenii nu plâng când sunt triști. Toată lumea crede asta, dar nu-i adevărat. Oamenii plâng când sunt frustrați sau copleșiți.

Clama sirenei se afla încă în mâna lui Val, își dădu seama de asta, dar o strânsese atât de tare că se spărsese. Numai coji subțiri de scoică, nimic mai mult. Nu era nici un motiv să creadă că dovedea ceva.

— Uite ce-i, recunosc că sună un pic nebunesc, zise Ruth. Dar ce dacă? Și dacă ceea ce spui e într-un tot halucinație, tot trebuie să rezolvăm cu halucinația asta, nu-i așa? O problemă imaginară are nevoie de o soluție imaginară.

Val își lăsă capul să cadă pe umărul lui Ruth, simțindu-se relaxată cum nu mai fusese de mult, cum nu mai fusese încă dinaintea de toată povestea cu Tom și cu mama ei. Uitase cât de mult îi plăcea să discute cu Ruth.

— Bun, deci începi cu începutul.

— Când am venit în oraș, eram pe pilot automat, spuse Val. Aveam bilete la meci, așa că m-am dus. Știu că pare nebunesc. Chiar și când am făcut-o, mă gândeam că e o nebunie, de parcă aș fi fost unul dintre oamenii ăia care-și omoară șeful și apoi se așază la calculator pentru a-și termina raportul. Când m-am întâlnit cu Lolli și Dave, nu am vrut decât să mă pierd, să nu fiu nimic, să fiu neantul. Sună greșit și protest, știu.

— Foarte poetic, zâmbi Ruth. Cam barbar.

Val își dădu ochii peste cap, dar zâmbi.

— M-au prezentat unor creaturi... fantastice... și asta-i partea în care nimic nu mai are sens.

— Creaturi fantastice? Cum ar veni elfi, spiriduși, troli? Ca cei de pe pantalonașii de la *Hot Topic*¹⁴, desenați de *Brian Froud*¹⁵?

— Uite ce-i, eu...

Ruth ridică mâna.

— Verificam numai. Bine, creaturi fantastice. Zi-mi mai departe.

— Au probleme cu fierul, așa că e chestia asta pe care Lolli o numește Nevermore. Never. Le ajută să nu se îmbolnăvească prea tare. Oamenii pot să o ia... și îi face capabili să creeze iluzii sau să-i determine pe ceilalți să facă anumite lucruri. Făceam livrări pentru Ravus - el e cel care fabrică Neverul - și luam și pentru noi.

Ruth dădu din cap.

— Bun, deci Ravus e o creatură fantastică?

— Ceva de genul ăsta, spuse Val.

Văzu dorința de a râde în ochii lui Ruth, și se bucură că nu i se materializează pe buze.

— Câteva creaturi fantastice au murit otrăvite și l-au învinovățit pe Ravus. Cred că această clamă a fost a uneia dintre zânele moarte, iar Mabry o avea, și pur și simplu nu știu ce înseamnă asta. Totul e așa de nebunesc. Dave a transformat polițista aia în câine intenționat, iar Mabry i-a spus lui Ravus că furăm de la el așa că el crede că am de-a face cu crimele, și nu am luat Never de două zile și mă doare tot corpul.

Era adevărat, simțea din nou durere în tot corpul, o durere surdă dar care amenința să se intensifice; păsuirea temporară a unui fruct vrăjit nu era de-ajuns pentru a-i împiedica venele să ceară mai mult.

Ruth strânse umerii lui Val într-o îmbrățișare laterală.

— Fir-ar... E nebunesc. Ce putem să facem?

¹⁴ Lanț de magazine de îmbrăcăminte

¹⁵ Ilustrator și realizator de cărți pentru copii care a contribuit la modificarea imaginii despre zâne, introducând ideea ca acestea au forme și personalități variate

— Putem să descoperim ce se întâmplă, zise Val. Am toate indiciile astea; numai că nu știu cum să le potrivesc.

Val se uită la rămășițele clamei și se gândi iar la sireună. Ravus spusese ca sirena fusese ucisă cu otravă pentru șobolani, dar otrava pentru șobolani era o substanță periculoasă, așa că era greu de imaginat că o creatură fantastică ar fi umblat cu ea, mai ales dacă nu se pricepea la alchimie, ca Ravus. Și de ce-ar fi vrut cineva să omoare niște zâne inofensive?

Un om ar fi putut să o facă. Era așteptat un curier uman, nu dădea deloc de bănuit.

Val își aminti prima livrare la care luase parte și sticla de Never pe care Dave o destupase, spărgând sigiliul de ceară. Nu trebuia ca Mabry să fie îngrijorată? Cu toate otrăvirile, nu era ca și cum ai lua o aspirină care fusese desigilată? Oricine ar fi făcut asta, numai dacă știa cine e cel care otrăvește sau dacă el însuși era acela.

Iar Mabry știa că Val lua poțiunea. Îi spusese cineva.

— Dar de ce? spuse Val cu voce tare.

— De ce ce? întrebă Ruth.

Val se ridică și se îndreptă spre stâncă.

— Mă gândesc. Care-i rezultatul otrăvirilor? Ravus are probleme.

— Și? întrebă Ruth.

— Mabry vrea să se răzbune pe el, zise Val. Sigur: răzbunare pentru moartea iubitului ei. Răzbunare pentru exil.

Atunci, Mabry era. Mabry și un complice uman. Era Dave, evident, de vreme ce nu se ascundea să ia Never de la Mabry, dar ce motiv avea el să omoare zâne?

Putea să fie Luis. Le ura pe creaturile fantastice pentru ce-i făcuseră la ochi. Purta tot metalul ăla ca să se protejeze. Și folosea Never, după cum o dovedeau urmele de sub genunchi, chiar dacă nega. Dar de ce, dacă nu putea să vadă vraja? Și de ce nu-i pasa că Dave plecase? De ce să aleagă să o facă acum cu Lolli, dacă ea îl dorise de mai mult timp decât știa Val? Nu-i păsa deloc. Era ca și cum știa unde se află fratele lui.

Val se opri la acest gând.

— Asta trebuie să facem, zise Val. Trebuie să mergem acasă la Mabry cât e încă la banchet și să găsim dovada că ea se află în spatele otrăvirilor.

Dovadă care-l va convinge pe Ravus că Val era nevinovată și care-i va convinge pe ceilalți că Ravus nu era cel care-i otrăvea. Dovadă care-l va salva pentru ca el s-o poată ierta.

— Bine, zise Ruth, luându-și rucsacul în spate. Sa mergem să-i ajutăm pe prietenii tăi imaginari.

Capitolul 11

„Lovește un geam, și nu va rezista
nici o clipă; nu-l lovi,
și va rezista mii de ani.”

G. K. CHESTERTON,
Orthodoxie

Val și Ruth ajunseră în Riverside Park, în orele răcoroase ale zorilor. Cerul era întunecat, iar străzile tăcute. Inima lui Val batea repede, ca a unui iepure, adrenalina și crampele musculare făcând-o să nu observe aerul rece și ora înaintată. Ruth tremura și-și înfășură haina de blană mai strâns, în timp ce vântul batea dinspre apă. Obrajii îi erau murdari de machiaj și de lacrimi, dar, când îi zâmbi lui Val, arăta ca vechea Ruth cea încrezătoare.

Parcul era aproape gol, doar câțiva bărbați stăteau rezemați de un zid, iar unul dintre ei fuma ceva care mirosea a marijuana. Val se uită spre șirul de blocuri de vizavi de parc, dar nici unul nu arăta așa cum își aducea ea aminte. Alese fântâna astupată unde stătuse în urmă cu câteva zile, dar când se uită peste drum, ușa din fața ei nu avea aceeași culoare, iar la ferestre se afla un grilaj de metal.

— Ei bine? întrebă Ruth.

Val juca de pe un picior pe altul.

— Nu sunt sigură.

— Ce faci dacă o găsim?

Uitându-se în sus, Val văzu un gargui, într-un alt loc decât și-l amintea, dar monstrul de piatră fu de-ajuns să o convingă că se uita la casa lui Mabry. Poate că nu-și mai amintea bine.

— Vezi dacă vine cineva, spuse Val trecând strada.

Inima îi bătea tare în piept. Nu avea idee în ce intra. Ruth se grăbi după ea.

— Minunat! Sunt cea care stă de pază. Altceva ce o să scriu în CV-urile pentru facultate. Ce fac dacă văd pe cineva?

Val se uită înapoi.

— Nu prea știu.

Uitându-se lung la clădire, Val se prinse de unul dintre inelele jgheabului și se ridică pe perete. Era ca și cum ai urca într-un copac, ca și cum ai urca pe o frânghie la ora de sport.

— Ce faci? strigă Ruth, cu o voce ascuțită.

— De ce crezi că am nevoie de cineva care să stea de pază? Acum taci.

Val urcă mai sus, împingând cu picioarele cărămida clădirii, săpând cu degetele în nodurile de metal în timp ce jgheabul gemea și se îndoia sub greutatea ei. În timp ce se întindea spre pervaz, mâna îi nimeri în gura unui gargui, cu fața lui de terrier hrănit cu pui înclinată într-o parte, cu ochii mari de surpriză sau încântare. Își retrase mâna cu câteva clipe înainte ca dinții de piatră să se închidă. Pierzându-și echilibrul, lovi aerul un

moment, sprijinindu-se cu toată greutatea pe jgheab și într-o mână. Aluminiul se îndoi, rupându-se din suporturi.

Val își împinse piciorul în cărămidă și se trase în sus, sărind și cățărându-se ca să ajungă la pervaz. Auzi un scârțâit ascuțit de dedesubt când se prinse de margine. Un moment atârână pur și simplu, fiindu-i frică să se miște. Apoi se trase în sus de-a lungul tencuielii și împinse fereastra. Aceasta era întepenită și, pentru o clipă, Val se temu că era încuiată sau lipită, dar împinse mai tare și ea cedă. Cățărându-se înăuntru printre perdelele împletite, Val se văzu în dormitorul lui Mabry. Podeaua era din marmură lucitoare, iar patul era un baldachin curbat din ramuri de salcie, acoperit de mătăsuri și satinuri șifonate. O parte a patului era curată, dar cealaltă era plină de mizerie și rugi.

Val ieși în hol. Erau mai multe uși care se deschideau spre camere goale și o scară din lemn de abanos. Merse în josul ei, spre salon, singurele zgomote pe care le auzea fiind scârțâitul podelelor și apa care susura în fântână.

Salonul era așa cum și-l amintea, dar mobila era așezată diferit, iar una dintre uși părea mai mare. Val ieși din apartament, în holul principal, unde merse și deschise ușa de la intrare. Ruth se uită la ea un moment de pe trotuar, apoi intră în fugă.

— Ai înnebunit? izbucni Ruth. Tocmai am intrat prin efracție într-o casă superelegantă.

— E protejată de vrajă. Așa trebuie să pară.

Pentru prima dată, Val se uită la cele două uși care, presupunea ea, duceau spre alte apartamente. Una era opusă ușii lui Mabry, cealaltă la capătul holului. Date fiind suprafața camerelor, scara din apartamentul lui Mabry și mărimea clădirii din afară, nu părea posibil ca ușile să ducă undeva. Val clătină din cap ca să și-l limpezească. Nu conta. Ceea ce conta era să găsească dovada care o implica pe Mabry, ceva care să dovedească faptul că ea le otrăvise pe celelalte zâne, să i-o dovedească nu numai lui Ravus, ci și lui Greyan și celorlalți care credeau că Ravus se afla în spatele crimelor.

— Măcar e cald aici, spuse Ruth plimbându-se pe podeaua lucitoare de marmura.

Vocea îi răsună în camerele aproape goale.

— Dacă e să fim hoți, mă duc să văd ce e de furat în frigider.

— Încercăm să găsim dovada că ea e cea care otrăvește. Este doar un gând înainte ca tu să începi să bagi în gură lucruri, la întâmplare.

Ruth dădu din umeri și trecu pe lângă Val.

Într-un colț al camerei se afla o vitrină. Val se uită prin sticlă. În interior se aflau o bucată de scoarță împletită cu păr stacojiu, o balerină de porțelan cu brațele în șolduri și pantofi roșii ca trandafirii, gâtul spart al unei sticle și o floare ofilită și maronie. Val își amintea diferite comori ciudate de la vizita anterioară. O făcea să-și dea seama cât îi era de imposibilă sarcina. Cum ar recunoaște dovada, chiar dacă ar vedea-o. Ravus ar putea să recunoască obiectele astea - să știe la ce folosesc și poate chiar și parțial povestea lor -, dar ea nu putea să facă nimic cu ele.

Era greu să și-o imagineze pe Mabry sentimentală, dar probabil că fusese odată, înainte ca moartea lui Tamson să o facă să urască.

— Hei! strigă Ruth din camera cealaltă. Uită-te la asta.

Val îi urmări vocea. Era în cameră de muzică, lângă harfa, așezată pe un fotoliu îmbrăcat în piele ciudată, roz. Corpul instrumentului părea făcut din lemn aurit, sculptat cu rotocoale de acant și fiecare coardă avea o nuanță diferită. Majoritatea erau maronii, aurii sau negre, dar erau și câteva roșii, iar una era de un verde ca al frunzelor.

Ruth îngenunche lângă ea.

— Nu... zise Val, dar degetele lui Ruth atinseră o coarda maronie.

Imediat, o tânguială umplu camera.

— Am fost odată doamnă la curtea lui Nicnevin, intonă o voce înlăcrimată, cu un accent ciudat. Eram favorita ei, confidenta ei, și-mi plăcea să-i chinui pe ceilalți. Nicnevin avea o jucărie specială, un cavaler de la Curtea Benefică de care era foarte atașată. Lacrimile lui de ură îi făceau mai mare plăcere decât strigătele de iubire ale altuia. Am fost chemată în fața reginei - m-a întrebat dacă unelteam cu el. Nu o făceam. Apoi a ridicat o pereche de mânuși și mi-a cerut să mă uit la broderia manșetelor. Era

un model țesut cu fire din părul meu. Mai erau și alte dovezi - imagini cu noi împreună, un bilet în care îmi jura devotament, nimic adevărat. Am căzut la pământ, implorând-o pe Nicnevin, îngrozită. În timp ce mă conduceau spre moarte, am văzut-o pe una dintre celelalte doamne, Mabry, zâmbind, cu ochii sclipitori ca acele, degetele întinzându-i-se să-mi smulgă un fir de păr de pe cap. Acum trebuie să-mi spun povestea pe veci.

— Nicnevin? Întrebă Ruth. Cine e?

— Cred că e fosta regină de la Curtea Malefică, spuse Val. Își trecu degetele peste câteva corzi deodată. O simfonie de voci se înalță, fiecare spunându-și povestea tristă, fiecare menționând-o pe Mabry.

— Sunt toate fire de par. Părul victimelor lui Mabry.

— E o chestie înspăimântătoare, spuse Ruth.

— Șșșt, zise Val.

Una dintre voci părea cunoscută, dar nu reușea să-și dea seama unde o mai auzise. Trase de o coardă aurie.

— Am fost odată curtean în serviciul reginei Silarial, spuse o voce de bărbat. Trăiam pentru sport, pentru ghicitori, dueluri și dans. Apoi m-am îndrăgostit și toate lucrurile astea au încelat să mai conteze. Singura mea bucurie era Mabry. Doream ceva numai dacă o încânta. Fericirea ei mă încălzea. Apoi, într-o după-amiază groaznică, în timp ce adunam flori să le facem ghirlande, am văzut că plecase. Am urmat-o și am auzit-o vorbind cu o creatură de la Curtea Malefică. Păreau că se cunosc bine, iar vocea îi era moale în timp ce-i spunea informațiile pe care le adunase pentru Regina Malefică. Ar fi trebuit să fiu furios, dar îmi era prea teamă pentru ea. Dacă află Silarial, pedeapsa ar fi fost îngrozitoare. I-am promis lui Mabry că nu voi spune nimănui și am rugat-o să plece imediat. Mi-a spus că așa va face și a plâns pentru că m-a înșelat. Doua zile mai târziu trebuia să mă duelez în turneu cu un prieten. Când mi-am îmbrăcat armura, părea ciudată, mai ușoară, dar nu i-am dat atenție. Mabry mi-a spus că și-a cusut în ea din propriul păr. Când a lovit prietenul meu, armura s-a fărâmițat și sabia mi s-a înfipt în trup. I-am simțit părul mățos pe față și am știut că am fost trădat. Acum trebuie să-mi spun povestea pe veci.

Val se trânti jos, holbându-se la harfă. Mabry era spion pentru Curtea Malefică. Ea însăși îl omorâse pe Tamson. Ravus nu fusese decât instrumentul ei.

— Cine era? Întreba Ruth. Îl cunoșteai?

Val dădu din cap că nu.

— Ravus, însă, da. El a fost cel pe care l-a ucis în duel.

Ruth își mușcă buza de jos.

— E atât de complicat. Cum o să aflăm adevărul?

— Am aflat deja ceva, zise Val.

Se ridică și merse în camera cealaltă. Era bucătăria. Nu exista, însă, nici o plită, nici un frigider, numai o chiuvetă într-o întindere de gresie lustruită. Val deschise unul dintre sertare, dar era plin numai cu borcane goale.

Val se gândi la Ravus deghizat, cu ochii lui aurii - punctul slab al deghizării. Era ceva neliniștitor în legătură cu aceste camere perfecte, lipsite de praf, de un fir de păr sau pic de mizerie, în care numai pașii răsunau și susurul apei. Dar dacă era vorba de vrajă, habar nu avea ce se afla în spatele ei.

Ruth intră în cameră, iar Val observă pudra alba care i se cernea din ghiozdan.

— Ce-i asta? Întreba Val.

— Ce?

Ruth se uita înapoi, pe podea, și-și dădu jos ghiozdanul. Râse.

— Se pare că am rupt pânza și am făcut o gaură în copilul nostru.

— La naiba. E mai rau ca poteca aia de firimituri de pâine. Mabry o să știe că am fost aici.

Ruth se lasă în jos și începu să măture pudra cu mâinile. În loc să formeze o grămadă, aceasta se ridică în aer, în nori albi.

În timp ce Val se uita la podea, îi veni o idee.

— Așteaptă. Hei, cred că va trebui să comit o pruncucidere.

Ruth dădu din umeri și scoase sacul.

— Cred că putem să facem oricând altul.

Val sfâșie hârtia și începu să împrăștie faina pe podea.

— Trebuie să fie ceva aici, ceva ce nu putem vedea.

Ruth luă o mână de făină și o aruncă spre ușă. Val aruncă și ea un pumn. În curând aerul se umplu de făină. Părul le era plin, iar când respirau limba li se îmbrăca în făină. Se așeză prin tot apartamentul, făcând ca bazinul cu pește să arate ca o pipă spartă care aruncă apă cu găleata și bălțește pe podea, dezvăluind tavanul aspru din piatră, țiglele ciobite de pe ziduri și urme de șobolan pe podea.

— Uite.

Ruth merse spre unul dintre pereți, pudra făcând-o să para fantomatică. Făina se lipise de aproape tot zidul, dar o bucată mare era goală.

Val aruncă mai multă făină în gol, dar în loc să lovească peretele, aceasta păru să treacă prin el.

— Am găsit-o.

Val rânji și ridică pumnul.

— Activați puterile gemene vrăjite.

Ruth rânji și ea, lovindu-și pumnul de al lui Val.

— Suntem două nebune.

— Vorbește în numele tău, zise Val și pătrunse prin gol.

Acolo, în camera umbrită de care atârnavă perdele de catifea, se afla Luis. Stătea pe un covor cu model de rodit și era învelit într-o pătură de lână, dar, în ciuda acestui fapt, tremura. Avea sânge pe scalp și câteva dintre șuvițe îi fuseseră tăiate.

La început, Val se uită la el numai.

— Luis? reuși ea în cele din urmă.

El privi în sus, încruntându-se ca și cum era lumină puternică.

— Val?

Se împletici când voi să se ridice în capul oaselor.

— Unde-i Dave? E bine?

— Nu știu, spuse ea absentă.

Mintea i-o luase la goană.

— Ce faci aici?

— Nu vezi că sunt legat de podea? zise Luis.

Își întoarse încheieturile, iar Val văzu că în jurul lor fuseseră înfășurate strâns șuvițele tăiate din părul lui.

— Podea? repetă Val în mod prostesc. Dar covorul?

Luis râse.

— Bănuiesc că pentru tine locul ăsta arată frumos.

Val se uită la canapelele joase, la rafturile pline de cărți de povești, la grandoarea estompată a covorului și la zugrăveala de pe pereți.

— E una dintre cele mai minunate camere în care am fost vreodată.

— Pereții sunt crăpați și prin tavan curge apă, ceea ce înseamnă că tot colțul e negru de noroi. Nu există mobilă și cu siguranță nu e nici un covor - numai podeaua, cu niște cuie vechi ieșind din ea.

Val se uită în jur, la lumina moale care venea de la o lampă de cositor, cu o umbră franjurată.

— Atunci ce e ceea ce văd?

— Vrajă, ce altceva?

Ruth își băgă capul în cameră.

— Ce se întâm... Luis?

— Stai așa, cum știm că ești chiar tu, Luis? întrebă Val.

— Cine altcineva să fiu?

Ruth se apropie de ei.

— Tocmai te-am lăsat în parc și dormeai.

Luis își lăsa capul să cadă pe spate.

— Mda, păi ultima dată când am văzut-o pe Ruth, eram cu Lolli și Dave în parc. Am ales un loc unde să dormim, lângă Castelul vremii. Lolli era sprijinită de mine, dormind, când Dave s-a ridicat și a plecat. Știam că e supărat. La naiba, și eu înnebuneam. M-am gândit că poate vrea să fie singur. Dar apoi, nu s-a mai întors și nu am știut ce să cred. Am plecat să-l caut. L-am văzut întorcându-se prin Ramble. Și nu era singur. La început am crezut că era vreun tip - nu știu, care-l lovea - dar apoi am văzut că tipul avea pene în loc de păr. Am pornit spre ei și atunci degete micuțe mi-au acoperit gura și ochiul cel bun, mi-au prins brațele și picioarele. Îi auzeam chicotind în timp ce mă ridicau în aer și fratele meu îmi zicea: „Nu te teme. E doar pentru puțin timp.” Nu am știut ce să cred. Cu siguranță nu m-am gândit că o să ajung aici.

— Ai văzut-o pe Mabry? întrebă Val. Ți-a spus ceva?

— Nu multe. Era preocupată de ceva care se întâmpla jos. O vizitase cineva și era nervoasă din cauza asta.

— Trebuie să-ți spunem ceva, zise Val.

Luis tăcu, cu gura strânsă ca o linie subțire.

— Ce? întrebă el, iar vocea lui fu atât de slabă, că pe Val o duru inima.

— Am crezut că Dave lipsește. A plecat. Cineva se preface a fi tu.

— Deci ai venit aici în căutarea lui Dave?

— Am venit aici să căutăm dovezi. Cred că Mabry e în spatele tuturor crimelor.

Luis se încruntă.

— Stai așa, atunci unde e fratele meu? Are probleme?

Val clătină din cap.

— Nu prea cred. Cel care se preface că e Luis pare să-și petreacă tot timpul făcându-și de cap cu Lolli. Nu cred că asta se află pe ordinea de zi a ființelor supranaturale, dar cu siguranță e pe cea a lui Dave.

Luis clipi, dar nu zise nimic.

— Ar trebui să ne grăbim, spuse Ruth, mângâind-o pe Val pe cap, degetele ei strecurându-se printre țepi. Doar pentru că javra asta nu poate să te lege cu propriul păr, nu înseamnă că trebuie să rămânem.

— Corect.

Val se aplecă asupra lui Luis, uitându-se la șuvițele care îl legau de podea. Încercă să le rupă sau să le slăbească, dar erau tari ca din oțel.

— Mabry le-a tăiat cu foarfeca, spuse Luis. Mi-a luat și pielea de pe cap.

— Crezi că foarfeca va tăia șuvițele? întrebă Ruth.

Val dădu din cap.

— Trebuie să aibă o modalitate să-și taie propriile vrăji. Unde crezi că ar putea fi?

— Nu știu, spuse Luis. S-ar putea să nici nu arate ca o foarfecă.

Val se ridică și merse în salon, oprindu-se la fântâna unde făina se dizolvase, apoi se îndreptă spre vitrină.

— Ai găsit ceva? întrebă Val.

Ruth trase un sertar și varsă conținutul pe podea.

— Nimic.

Val se uită în vitrină și văzu din nou balerina, observând cercurile pe care brațele ei le formau și culoarea sângerie a pantofilor ei cu toc. Băgând mâna în interior, Val o ridică, împingând degetele prin golurile brațelor. Picioarele figurinei se închiseră și se deschiseră, ca o foarfecă.

— Ia harfa! spuse Val. Eu îl iau pe Luis.

○ ○ ○

Nu se luminase încă de ziuă când cei trei se întoarseră prin Ramble, pe cărările adăpostite de crengi, spre locul în care îi lăsasera pe Lolli și pe cel care-și luase

înfățișarea lui Luis. Corzile harfei se legănau în timp ce mergeau, dar Ruth o înăbușea, strângând-o mai tare la piept. Când se apropiară, văzură că celălalt Luis era treaz.

Vocea lui Lolli era înaltă și tremurătoare.

— E așa de frig și tu arzi.

Luis cel deghizat se uită la ei. Avea ochii vineți și gura neagră. Pielea îi era palidă ca hârtia și avea o sclipire de transpirație care-o făcea să pară de plastic. Cu degete tremurătoare, își duse o țigară la gură. Fumul nu-i părăsi trupul.

— Dave, spuse adevăratul Luis.

Vocea îi era liniștită, calmă, cum fusese a lui Val când își văzuse mama cu Tom. Era o voce atât de plină de emoție, încât părea total lipsită de simțire.

Lolli se uită la Luis, iar apoi la geamănul lui.

— Ce... ce se întâmplă?

— Nu ai putut să-ți dai seama de diferență, nu-i așa? o întrebă Luis cel deghizat pe Lolli.

Fața i se schimbă, trăsăturile transformându-i-se subtil în ale lui Dave. Gura și ochii înnegriți ramaseră, la fel și stralucirea pielii.

Lolli icni.

El râse ca un maniac, cu vocea răgușită.

— Nici nu ți-ai dat seama de diferență, dar nu ai vrut niciodată să-mi dai o șansă.

— Nenorocit împuțit!

Lolli îl plesni pe Dave. Îl pocni din nou, loviturile cazând în ploaie peste mâinile pe care Dave le ridicase pentru a se apăra. Luis îi prinse brațele lui Lolli, dar Dave râse din nou.

— Crezi că mă cunoști? Sunt Sketchy Dave? Dave cel Laș? Dave Idiotul? Dave care are nevoie de protecția fratelui lui? Nu am nevoie de nimic.

Se uită în ochii lui Luis.

— Ești așa deștept, nu? Așa deștept că nu ți-ai dat seama că o să se întâmple asta. Cine-i imbecilul, hm? Ai vreun cuvânt isteț pentru cât ești de prost?

— Ce ai făcut? întrebă Luis.

— A făcut o înțelegere cu Mabry, zise Val. Nu-i așa?

Dave afișă o grimasă grotescă, pe post de zâmbet. Când vorbi, Val văzu numai negru în spatele dinților lui, de parcă s-ar fi uitat într-un tunel întunecat.

— Da, am făcut o înțelegere. Nu am nevoie de vedere ca să știu când am ceva ce vrea cineva.

Își șterse fruntea, ochii devenindu-i tot mai largi.

— Am vrut...

Se prăbuși, trupul tremurându-i. Luis se așeză în genunchi lângă Dave și se întinse să-i tragă șuvițele de pe față, apoi își retrase mâna brusc:

— E mult prea fierbinte. Parcă i-a luat foc pielea.

— Never, spuse Val. A folosit Never mult mai mult de o dată pe zi. A trebuit să-l ia în tot acest timp ca să-și păstreze forma.

— În filme, îi pun pe cei care au febră mare într-o cadă cu gheața, zise Ruth.

— Și ce se întâmplă în filme când iei o supradoză de droguri vrăjite? i-o întoarse Lolli.

— Ține-l, spuse Val. Lacul ar trebui să fie destul de rece.

Luis își strecură brațul pe sub umerii fratelui său.

— Ai grijă. E foarte cald.

— la mânușile mele.

Ruth scoase o pereche din buzunarul hainei și i le dădu lui Val.

Punându-și-le repede, îl prinse pe Dave de glezne. Când îi atinse pielea simți ca atunci când pune mâna pe mânerul unui ibric cu apă fiartă. Îl ridică. Era așa de ușor, de parcă ar fi fost gol. Împreună, ea și Luis coborâră grăbiți treptele și aleile din Ramble, spre malul apei. Căldura trupului lui Dave îi părlea pielea prin mânuși și acesta se răsucea și se contorsiona de parcă lupta cu o forță nevăzută. Val strânse din dinți și mai făcu câțiva pași.

Luis pătrunse în apă, iar Val îl urmă, răceala de la pulpe contrastând teribil cu fierbințeala de la mâini.

— Bun, jos, spuse Luis.

Îl lăsară pe Dave în apă, trupul lui scoțând aburi în timp ce atingea lacul. Val îi dădu drumul și porni spre mal, dar Luis continuă să-l țină pe fratele său cu capul deasupra apei, ca un preot care săvârșește un botez teribil.

— Ajută? striga Ruth.

Luis dădu din cap că da, frecând fața plutitoare a fratelui său. Val văzu că mâna lui Luis era de un roz deschis, dar nu era sigură dacă era ars sau îi era numai frig.

— E mai bine, dar trebuie să-l ducem la spital.

Lolli intră în apă, uitându-se în jos, la Dave.

— Idiot nemernic! strigă ea. Cum ai putut să fii atât de prost?

Păru brusc pierdută. De ce ar face asta pentru mine?

— N-ai de ce să te simți vinovată, zise Val. Dacă aș fi în locul tău, cred ca aș simți ca vreau să-l omor.

— Nu știu ce să simt, spuse Lolli.

— Val, spuse Luis, trebuie să-l rugăm pe Ravus să ne ajute.

— Ravus? întrebă Ruth.

— I-a mai salvat viața, zise Luis.

Val se gândi la chipul lui Ravus, cu ochii întunecați de furie. Se gândi la lucrurile pe care le știa despre Mabry și la lucrurile pe care numai le bănuia în legătură cu modul în care Dave o plătise pentru ajutorul ei.

— Nu știu dacă va vrea să o facă acum.

— Îl duc pe Dave la spital, spuse Lolli.

— Du-te cu ea, da? o rugă Val pe Ruth. Te rog.

— Eu?

Ruth se uită neîncrezătoare.

— Nici măcar nu-l cunosc.

Val se apropie de ea.

— Dar eu te cunosc pe tine.

Ruth își dădu ochii peste cap.

— Bine, dar îmi rămâi datoare. Îmi datorezi cam o lună de servitudine mută.

— Îți datorez cam un an de servitudine mută, spuse Val, și pătrunse în apă pentru a-l ajuta pe Luis să-și ridice fratele.

Porniră încet pe stradă. Primul taxi pe care îl chemară opri, apoi, vâzând trupul lui Dave, plecă înainte ca Lolli să pună mâna pe ușă. Următorul opri, părând indiferent în timp ce cele două fete urcară, iar Luis își așeză fratele contorsionat în brațele lor.

— Ține, spuse Ruth, întinzând harfa.

— O să avem noi grija de el, promise Lolli.

— O să vin cât pot de repede.

Luis ezită să închidă ușa.

Taxiul începu să se miște, iar Val văzu fața palidă a lui Ruth uitându-se pe fereastra din spate, buzele ei rostind ceva ce Val nu putu să înțeleagă, în timp ce mașina se îndepărta tot mai mult.

Capitolul 12

„Iar buzele ei roșii peste ale mele
Ardeau ca focul rubiniu
Din lampa atârnată a unei racle,
Ori ca rănilor sângerânde ale unei rodii
Sau inima unui lotus îmbibat
În sângele vărsat al vinului trandafiriu.”

- OSCAR WILDE,
În camera aurie: armonie

O trăsură trasă de cai se oprise sub arcul făcut de suportul podului. Era departe de parc sau de locul unde o trăsură trebuia să fie, iar calul părea neliniștit în lumina slabă a zorilor. Nu exista nici un vizitiu.

— Crezi că cineva a plecat cu trăsura la supermarket? întrebă Val.

— Țasta nu e cal, spuse Luis, trăgând-o pe Val.

Ochii îi erau injectați, buzele crăpate de frig.

— Fii fericită că nu poți să vezi ceea ce e cu adevărat.

Arăta ca orice alt cal din oraș, cu un spate mare, arcuit și copite mari. Val strânse din ochi și se uită, până când imaginea se încețoșă, dar tot nu-și dădu seama ce vedea Luis și se hotărî să nu întrebe.

— Haide!

Lipindu-se de peretele opus, se strecură pe sub trecătoare, cu Luis imediat în spatele ei. Bătu în buștean, dar în timp ce se strecurau pe ușă, Val auzi ceva lovind pe scările podului.

Era prea târziu pentru ei ca să facă altceva decât să se uite mirați la Greyan. Acesta avea mâinile pline de sânge, sânge care îi picura din vârful degetelor și se încheaga pe scările pline de praf, prea strălucitor pentru a părea real. Își ținea cuțitele de aur într-o singură mână. Și ele străluceau de sânge.

— S-a făcut, spuse căpcăunul. Arăta obosit. Pui de oameni, dați-mi voie să vă învăț să nu vă mai amestecați în treburile creaturilor fantastice.

— Unde-i Ravus? întrebă Val. Ce s-a întâmplat?

— Vrei să lupți din nou cu mine, muritoare? Loialitatea ta e lăudabilă, dar nu e bine îndreptată. Păstrează-ți curajul pentru un dușman mai demn.

O împinse și coborî treptele.

— Nu îmi doresc să mai împart moarte astăzi.

Totul se îngustă în acel moment, la acel cuvânt. Moarte. Sigur că nu, își spuse Val, sprijinindu-se de zidul de piatră. Un moment se gândi că nu va putea urca restul treptelor. Nu putea suporta. Luis urcă încet, spre palier, și apoi înapoi. Își duse degetul la buze.

— Ea e acolo.

Val începu să meargă prea repede, iar mâna lui Luis i se agăță de braț.

— Liniște, șuieră el.

Val dădu din cap, neîndrâznind să întrebe de Ravus. Urcară împreună treptele, fiecare pas provocând o pală de praf, scârțâitul ramei de fier, legănarea corzilor harfei, lucruri pe care Val spera că le va ascunde zgomotul traficului de deasupra. În timp ce se apropiau de palier, auzi vocea lui Mabry, plină de neliniște.

— Unde o ții? Știi că trebuie să ai niște otravă undeva. Haide, fă-mi un ultim serviciu. Val așteaptă să audă răspunsul lui, dar acesta nu vorbește.

Luis arăta feroce.

— Erai atât de dornic să-mi faci pe plac, continuă Mabry cu amărăciune.

Ceva căzu în cameră, iar lui Val i se păru că aude sunetul ascuțit de sticlă spartă.

Val se strecură înainte, desfăcând foile de plastic. Biroul lui Ravus era răvășit, cărțile și hârtiile erau aruncate prin cameră. Fotoliul era tăiat pe spate și din el curgeau pene și spumă. Câteva lumânări licăreau de pe podea, unele înconjurate de ceară. Piatra zidurilor era brăzdată de tăieturi adânci. Ravus zăcea întins pe podea, cu o mână pe piept, în timp ce sângele îi țâșnea printre degete. Podeaua era vopsită în dungi umede, întunecate, de parcă Ravus s-ar fi târât de-a lungul ei. Mabry era aplecată deasupra unui dulap, scotocind cu o mână prin el, iar cu cealaltă ținând o farfurie care conținea rămășițele roșii din ceva.

Val se strecură mai aproape, fără a ține cont de avertismentul lui Luis. Cu unghiile înfipite în piele, nu vedea decât trupul lui Ravus.

— Știi cât timp am așteptat ca tu să mori? întrebă Mabry, cu vocea aproape înnebunită acum. O să fiu în sfârșit eliberată din exil! Voi fi liberă să mă întorc la Curtea Luminoasă și la treburile mele. Dar acum, toată plăcerea pe care credeam că o voi avea când vei muri îmi este furată. Trebuie să pară că cineva a omorât toate zânele alea, așa că ai fost măcar bun la ceva. Nimănui nu-i plac finalurile deschise.

Mabry alese un flacon din sertar și luă o gură de aer.

— Asta va trebui să fie suficient - noua mea doamnă este nerăbdătoare și vrea ca lucrurile să fie rezolvate până la jumătatea iernii. Nu e ironic că după tot timpul acesta, după toată loialitatea ta, eu am fost aleasă să fiu agentul ei la Curtea Malefică? Nu m-aș fi gândit că regina de la Curtea Benefica ar vrea și ea un agent dublu. Poate o să-mi placă să lucrez pentru Silarial. La urma urmei, s-a dovedit a fi o stăpână la fel de nemiloasă ca și doamna mea dragă.

Val desfăcu folia de plastic și se strecură în cameră. Capul lui Ravus era întors spre peretele de care atârna sabia lui Tamson, privind cu ochii lui aurii în gol. În piept avea o gaură adâncă pe care mâna lui o acoperea pe jumătate, de parcă promitea ceva în moarte. Camera mirosea a ceva ciudat, dulce, care o îneca pe Val.

Jur pe ce am mai scump.

Val tremura în timp ce se ridica, nemaipăsându-i de Mabry, de politică sau planuri, sau de altceva în afară de Ravus.

Nu se putea uita decât la sângele care-i păta acestuia marginile buzelor și-i colora dinții în roz. Pielea îi era mult prea palidă, verdele ei fiind singura culoare rămasă.

Mabry se întoarse, pe farfuria din mâna ei aflându-se, în mod evident, bucata de carne care-i lipsea lui Ravus din piept. Inima lui. Val simți că ameteala amenință să o copleșească. Vru să strige, dar gâtul i se închise.

— Luis, zise Mabry, fratelui tău îi va părea rău să audă că te-ai plictisit așa repede de ospitalitatea mea.

Val se întoarse pe jumătate. Luis se afla în spatele ei, un mușchi al maxilarului tremurându-i.

— Și harfa mea.

Vocea lui Mabry avea în ea un fel de plăcere de a tachina, care intra în contradicție cu mediul, cu mobila ruptă și cu sângele.

— Ravus, uite ce-au adus servitorii tăi! Puțină muzică.

— De ce vorbești cu el? strigă Val. Nu vezi că e mort?

La auzul vocii ei, Ravus întoarse capul ușor.

— Val... gemu el.

Val sări înapoi, departe de trupul lui. Nu era posibil ca el să vorbească. Speranța se lupta cu oroarea și simți că îi vine să vomite.

— Haide, Luis, spuse Mabry, fă-o sa cânte. Sunt sigur că se va odihni mai ușor dacă va ști.

Luis zdrăngăni una dintre corzi și vocea lui Tamson răsună prin camera, repovestindu-și istoria. În momentul în care spuse cuvântul „trădat“, sabia de sticla căzu de pe perete, crăpându-se în adâncime, ca gheața pe un lac.

— Tamson, spuse Ravus moale.

Capul i se ridică, cu ochii plini de ură, dar brațul îi era prea alunecos de la sânge ca să îl susțină. Căzu la loc cu un geamăt.

Buzele lui Mabry se curbară în timp ce se îndreptă spre Ravus.

— O, să-ți fi văzut fața când ți-ai înfipt sabia în el. Părul tău va fi următoarea coarda din harfa mea, tânguindu-te și spunând povestea patetică pe veci.

— Lasă-l în pace, spuse Val, ridicând piciorul rupt al unei mese.

Mabry ridică farfuria.

— Surprinzător, nu, că trolii pot trai o vreme fără inimă? Mai are poate o oră dacă nu-l grăbesc eu, dar o să-i arunc inima la pământ dacă nu te dai din calea mea.

Val înțepeni, scăpând lemnul.

— Foarte bine, spuse Mabry. O să-l las în mâinile voastre abile.

Tropăiră pe trepte în jos.

Val căzu în genunchi lângă Ravus. Un deget lung cu gheară se întinse să-i atingă fața. Buzele îi erau stacojii.

— Mi-am dorit să vii. Nu ar fi trebuit, dar mi-am dorit.

— Spune-mi ce să-ți aduc, zise Val. Ce ierburi să combin.

El dădu din cap.

— Nu pot să vindec asta.

— Atunci o să merg să-ți aduc inima, zise Val, tare.

Sări în picioare, trecând prin folia de plastic și pe scări în jos. Lovi peretele și împinse ușa, ajungând în stradă. Aerul rece îi înțepă fața fierbinte, dar atât Mabry cât și trăsura plecaseră.

Totul se învârtise nebunește, amețitor, scăăpase de sub control, iar ea nu putea să mai schimbe nimic. Nu exista nici o posibilitate. Nici un plan.

Singurul lucru asupra căruia avea ceva putere era ea însăși. Putea să plece de aici, să fugă iar și iar până i se făcea atât de frig și amorțea așa tare că nu mai simțea nimic. Cel puțin ar fi ea cea care ia decizia; ar avea controlul. Nu ar fi nevoie să-l vadă pe Ravus murind.

Acolo, așezată pe trotuar, cu ochii uscați, o înecau suspinele. Era ca atunci când îți e rău și nu mai ai nimic în stomac. Își înfipse unghiile în încheietura mâinii, durerea concentrându-i mintea până când reuși să se adune și să se întoarcă sus.

Luis era îngenuncheat lângă Ravus și aveau mâinile împreunate.

— O fâșie de amarant, spuse trolul răgușit, în timp ce la buze i se forma o bășică roșie. Somnul unui copil, mirosul verii, împletește-le într-o coroană pentru fratele tău și pune-i-o pe cap cu propriile mâini.

— Nu știu de unde să iau lucrurile astea, spuse Luis cu vocea spartă.

Val se îndreptă spre ei, apoi spre perete și jaluzelele prăfuite.

— Iartă-mă, spuse ea.

Ravus se întoarse spre ea, dar ea nu-i putea aștepta răspunsul. Smuci de cârpe, sfâșiiind perdelele, iar în camera se revărsă lumina. Firicele de praf dansau prin aer.

— Ce faci? strigă Luis.

Val îl ignoră, alergând spre următoarea fereastră.

Ravus se ridica într-un cot. Deschise gura să vorbească, dar pielea îi devenise deja gri, iar gura îi îngheța, ușor întredeschisă, tăcută. Deveni piatră, o statuie făcută de

mâna vreunui sculptor ciudat, iar sângele murdar se transformă în pietriș.

Luis alergă spre locul de unde ea sfâșia mai multe perdele.

— Ești nebună?

— Avem nevoie de timp să o oprim pe Mabry, strigă Val. Nu va muri cât timp e piatră. Nu va muri până la apus.

Luis dădu încet din cap.

— Am crezut că... nu m-am gândit la lumina soarelui.

— Ravus poate să îndeplinească el însuși coroana pentru Dave când se va trezi. Asta l-ai întrebă, nu-i așa?

Val ridică sabia lui Tamson, care strălucea atât de tare în lumina soarelui, că nu putu să se uite direct la ea. Ținu mânerul între palme.

— O s-o găsim pe Mabry și-i vom salva pe amândoi.

Luis se dădu un pas înapoi din fața ei.

— Credeam că săbiile vrăjite ar trebui să nu se spargă.

Val se așeză pe podea cu picioarele încrucișate, lăsând sabia pe genunchi. Crăpătura era vizibilă sub sticla, dar când își trecu degetele pe suprafața ei, era fină.

— Mabry a zis că ar fi agent la Curtea Malefică.

— Agent dublu.

Luis învârti bila de pe inelul din buză cu degetul mare și arătătorul, în timp ce se gândea.

— Și căuta otravă.

— Zânele din parc spuneau că Silarial a venit să o vadă pe Mabry. Credeau că Mabry are o dovadă. Poate au făcut o înțelegere?

— O înțelegere ca ea să otrăvească pe cineva?

— Bun, zise Val. Dacă Silarial știa că Mabry e răspunzătoare de otrăvirile din rândul exilaților de la Curtea Luminoasă, atunci cu siguranța Mabry ar fi la mâna ei. Ar trebui să faci tot ce-i cere Silarial ca să-și salveze pielea. Chiar să se întoarcă la propria curte și să omoare pe cineva.

— Fratele meu le-a otrăvit, nu-i așa? întrebă Luis.

— Ce?

— Asta a făcut Dave pentru Mabry. Le-a otrăvit pe toate zânele alea ca să pară că Ravus se afla în spatele morții lor. Ceea ce ea a făcut pentru Dave a fost să mă lege în casa ei. Asta ai vrut să se înțeleagă când ai spus că Silarial e răspunzătoare. Vrei să spui ca ea a organizat totul, dar altcineva a fost cu otrăvitul.

— Nu am vrut să spun asta. Nu știam.

Luis nu spuse nimic.

— Mă mir că-ți pasă, zise Val, frustrarea și frica făcând-o să-i clănțane dinții. Nu mă gândeam că ai considera așa gravă uciderea zânelor.

— Ai crezut că eu sunt ucigașul, nu-i așa?

Luis își întoarse fața.

— Sigur că am crezut.

Val știa că e crudă, dar vorbele îi curgeau de pe buze ca niște ființe vii, de parcă ar fi fost niște păianjeni, viermi și gândaci, dornici să-i iasă din gură.

— Toată vorbăria ta despre cât de periculoase sunt zânele, iar apoi, o, uite, sunt omorâte cu otrava pentru șobolani. Dacă ai fi bănuit că Dave e cel care le otrăvește, ce ai fi făcut? L-ai fi oprit.

— Sigur că aș fi făcut-o, strigă Luis.

— E, lasă-mă, tu urăști zânele.

— Îmi e frică de ele, strigă Luis, apoi trase adânc aer în piept. Tata putea să vadă și asta l-a înnebunit. Mama a murit. Fratele meu e catatonic. Eu sunt un vagabond cu un singur ochi la șaptesprezece ani. Ținutul creaturilor fantastice trebuie să fie o continuă petrecere.

— Atunci, desfă șampania, spuse Val, apropiindu-se atât de tare de el încât îi putea simți căldura trupului.

Făcu semn cu mâna în jurul camerei.

— A mai murit unul dintre ei.

— Nu asta am vrut să spun.

Luis se întoarse cu spatele la ea, lumina spălându-i culoarea de pe față. Se îndreptă spre trupul lui Ravus, întinse o mână să atingă piatra, apoi se retrase ca și cum era cât pe ce să fie ars.

— Numai că nu știu ce putem să facem.

— Pe cine crezi că vrea Silarial ca Mabry să otrăvească? Trebuie să fie cineva de la Curtea Malefică.

— E ceea ce Ravus numea Curtea Noptii.

Val merse spre harta de pe peretele camerei lui Ravus. Acolo, în afara New Yorkului, departe de acele care marcau toate otrăvirile, se aflau doua însemnări cu negru, una în partea de nord a New Yorkului, cealaltă în New Jersey. O atinse pe cea din Jersey.

— Aici.

— Dar cine? Asta ne depășește.

— Nu e un nou rege acolo? Întrebă Val. Mabry a spus ceva de mijlocul iernii. Ar putea să fie el cel pe care trebuie să-l omoare?

— Poate.

— Chiar dacă nu e așa - nu contează. Nu trebuie să știm decât unde e.

— Dar Curțile nu sunt locuri în care au voie oamenii, mai ales Curtea Malefică. Majoritatea zânelor nici nu merg acolo.

— Trebuie să mergem - trebuie să luăm inima lui Ravus. O sa moară dacă nu o facem.

— Ce o să facem? Ne ducem acolo și o cerem?

— Cam așa, zise Val.

Când se ridică, văzu un flacon mic de Never lângă bucăți de asfodel și trandafir. Îl ridică.

— Pentru ce e asta? Întrebă Luis, deși probabil că știa foarte bine.

Gândurile ei rătăciră spre Dave, dar nici chiar pielea lui palidă și gura înnegrită nu-i potoleau foamea de Never. Ar putea să aibă nevoie de el. Avea nevoie de el acum. Un praf și toată durerea ar dispărea.

Dar îl îndesă în ghiozdan și scoase biletele de tren de întoarcere pe care le cumpărase câteva săptămâni mai devreme și i le arătă lui Luis. Hârtia era așa de uzată de la statul în ghiozdan, încât părea la fel de moale ca o cârpă, dar când Luis îl luă pe al lui, biletul îi tăie ușor carnea. Un moment, pielea ei păru așa de surprinsă că uită să sângereze.

Capitolul 13

„Imediat după monștri, mor eroii.”

- ROBERTO CALASSO,
Căsătoria lui Cadmus cu Harmony

Val stătu cocoțată pe scaunul ei câteva momente, apoi păși agitată pe coridor. De fiecare dată când trecea controlorul pe lângă ea, îl întreba care e următoarea oprire, dacă erau în întârziere, dacă puteau să meargă mai repede. Acesta îi spuse că nu puteau. Uitându-se la sabia înfășurată într-o pătură murdară și legată cu șireturi, plecă grăbit.

Val fusese nevoită când urcase la bord să arate mânerul pentru a dovedi că era numai decorativă. Era numai sticlă, la urma urmei. Explicase că făcea o livrare.

Luis vorbea blând la celularul lui Val, cu capul întors spre fereastră. Sunase la toate spitalele pe care le știa înainte de a se gândi să o sune pe Ruth, iar acum că o prinsese, trupul i se relaxase, iar degetele nu i se mai înfingeau în pânza ghiozdanului lui Val.

Închise telefonul.

— Nu mai ai decât puțină baterie.

Val dădu din cap.

— Ce a spus?

— Dave e în stare critică. Lolli s-a cărat. Nu a putut să facă față la spital, urăște mirosul sau cam așa ceva. Îi fac probleme lui Ruth pentru că nu vrea să spună ce a luat Dave și, desigur, nu o lasă înăuntru să-l vadă pentru că nu e rudă.

Val mângâia cu degetul marginea ruptă a scaunului de plastic, nărilor dilatându-i-se în timp ce respira greu. Și mai multă furie se aduna pe ceea ce simțea că e prea multă furie ca să poată îndura.

— Poate tu...

— Nu aș putea să fac nimic.

Luis se uită pe fereastră.

— Nu va supraviețui, nu-i așa?

— Ba da, spuse Val hotărât.

Putea să-l salveze pe Ravus. Ravus îl putea salva pe Dave. Ca niște dominouri negre așezate în șiruri întortocheate, și cel mai important era ca ea să nu se împiedice.

Uitându-se la propriile mâini, crăpate și murdare, era greu de imaginat că erau mâini care ar salva pe cineva.

Își aduse aminte de Neverul din geantă. Promitea să-i cânte prin vene, să o facă mai iute, puternică, mai bună decât era. Nu va fi proastă. Nu va ajunge ca Dave. Nu mai mult de un praf. Avea nevoie de el acum, ca să reziste, ca să o înfrunte pe Mabry, să lase toată furia și durerea să fie înghițite de ceva mai mare decât ea.

Luis se așază în partea cealaltă a scaunului, întinzându-se cât putea de mult, cu ochii închiși și brațele încrucișate pe piept, cu capul pe ghiozdanul ei și sprijinit de pervazul metalic al ferestrei. El nu ar ști dacă ea s-ar strecura la baie.

Val se ridică, dar ceva îi atrase atenția. Cârpa alunecase, dezvăluind puțin din sabia

de sticlă, eterică în lumina soarelui. O făcu să se gândească la țurțurii din părul mamei lui Ravus.

Echilibru. Ca o sabie bună. Echilibru perfect.

Nu putea să aibă încredere în ea însăși când Neverul lucra prin ea, făcând-o când formidabilă sau distrasă, când visătoare sau arzătoare. Dezechilibru. Nu știa cât timp se mai putea abține să nu ia, dar putea să amâne un moment. Și poate încă un moment. Val își mușcă limba și continuă să se plimbe.

Val și Luis coborâră în gara Long Branch, grăbindu-se spre platforma de ciment imediat ce se deschiseră ușile. Câteva taxiuri stăteau degeaba prin jur, cu acoperișurile încununuate de câte o pălărie galbenă.

— Ce facem acum? întrebă Luis. Unde naiba suntem?

— Mergem la mine acasă, zise Val.

Ținând sabia de mâner, sprijini lama înfășurată de umăr și începu să meargă.

— Trebuie să împrumutăm o mașină.

○ ○ ○

Casa de cărămidă arăta mai mica decât își amintea Val. Iarba era veștejită și acoperită de frunze, copacii erau negri și goi. Mașina roșie a mamei sale se afla în fața casei, parcată pe stradă, chiar dacă ea ar fi trebuit să fie la lucru. Șervețele îngrămădite și cești goale de cafea murdăreau bordul. Val se încruntă. Nu-i stătea mamei ei în fire să facă mizerie.

Val deschise ușa, simțindu-se de parcă mergea printr-un peisaj de vis. Totul era în același timp familiar și ciudat. Ușa de la intrare era descuiată, televizorul oprit în sufragerie. Deși era trecut de amiază, casa era întunecată.

Era enervant să fie în același loc unde îl văzuse pe Tom atârând peste mama ei, dar și mai ciudat era cât de mică părea camera. Cumva crescuse în mintea ei până când se făcuse atât de mare că nu-și putea imagina să o treacă pentru a ajunge în dormitor.

Val își dădu sabia jos de pe umăr și lăsă ghiozdanul pe canapea.

— Mamă? strigă ea încet.

Nu răspunse nimeni.

— Caută cheile și gata, zise Luis. E mai ușor să obții iertarea decât permisiunea.

Val se întoarse pe jumătate ca să îi dea replica, dar auzi pași pe trepte și se opri.

— Val! spuse mama ei, alergând pe trepte, numai pentru a se opri pe palierul de mai jos.

Avea ochii roșii, fața nemachiată și părul nepieptănat. Val simți totul dintr-odată: vina că o supăraseră pe mama ei atât de tare, satisfacția răzbunării pentru că mama ei suferea și extenuare profundă. Ar fi vrut ca nefericirea amândurora să se oprească, dar nu știa cum să facă să se întâmple asta.

Mama lui Val coborî încet ultimele trepte și o îmbrățișă strâns. Val se sprijini de umărul ei, simțind mirosul de săpun și parfum ușor. Cu ochii arzând de o emoție bruscă, se retrase.

— Am fost așa de îngrijorată! Mă tot gândeam că vei intra, ca acum, dar nu se întâmpla. Zile întregi nu s-a întâmplat.

Vocea mamei tremură și cedă.

— Sunt aici acum, spuse Val.

— O, scumpa mea.

Mama lui Val se întinse ezitant și-i atinse cu degetele capul.

— Ești așa de slabă. Și părul tău...

Val se dădu înapoi.

— Lasă-l, mamă. Îmi place părul meu.

Mama ei rămase mască.

— Nu asta am vrut să spun. Întotdeauna arăți frumoasă, Valerie. Doar că ești așa diferită.

— Sunt diferită, spuse Val.

— Val, o avertiză Luis. Cheile.

Val se încruntă la el și respiră adânc.

— Am nevoie de mașină.

— Ai fost plecată săptămâni întregi...

Mama lui Val se uită la Luis pentru prima dată.

— Nu se poate să pleci din nou.

— Mă întorc mâine.

— Nu!

Vocea mamei lui Val avea în ea o notă de panică.

— Valerie, îmi pare rău. Îmi pare rău pentru tot. Nici nu-ți dai seama cât am fost de îngrijorată pentru tine, câte mi-am imaginat. Tot așteptam telefonul care mi-ar fi spus că poliția te-a găsit moartă într-o baltă. Nu poți să mă faci să trec din nou prin asta.

— Trebuie să fac ceva, spuse Val. Și nu am prea mult timp. Uite ce-i, nu înțeleg ce-a fost cu tine și cu Tom. Nu știu la ce te-ai gândit sau cum s-a întâmplat, dar...

— Trebuie să crezi că eu...

— Dar nu-mi mai pasă.

— Atunci de ce... Începu mama lui Val.

— Asta nu are legătură cu tine și nu pot să vin acasă până nu se termină. Te rog.

Mama ei oftă.

— Ai picat la testul auto.

— Știi să conduci? Întrebă Luis.

— Am permis, îi spuse Val mamei, apoi se uită la Luis. Conduc bine. Numai că nu pot să fac parcare laterală.

Mama lui Val merse în bucătărie și se întoarse cu o cheie și o alarmă atârând de un breloc cu piatră cu litera R pe ea.

— Sunt dator să am încredere în tine, Valerie, așa că iată. Să nu mă faci să regret.

— Nu o voi face.

Mama lui Val puse cheile în mâna acesteia.

— Promiți ca te întorci mâine? Promite-mi.

Val se gândi la modul în care îi arsesera buzele când nu-și ținuse promisiunea de a se întoarce la Ravus la timp. Dădu din cap. Luis deschise ușa de la intrare. Val se întoarse spre el, fără să se uite la mama ei.

— Ești tot mama mea, îi striga Val.

Coborând treptele, simți mângâierea soarelui pe față și-și spuse că mai erau lucruri bune pe lume.

Val conduse mașina pe străzile cunoscute, amintindu-și să semnaleze și să aibă grijă la viteză. Speră că nu-i va trage nimeni pe dreapta.

— Știi, zise Luis, ultima dată când am fost într-o mașină era a bunicii mele și mergeam la magazin să luăm ceva de Ziua Recunoștinței, cred. Locuia în Long Island, unde ai nevoie de mașină ca să te descurci. Îmi amintesc pentru că tata mă trăsese deoparte mai devreme să îmi spună că vede spiriduși în grădină.

Val nu zise nimic. Se concentra la drum.

Conduse mașina pe lângă stâlpii care mărgineau intrarea în cimitir, acoperiți de lujeri de viță-de-vie fără frunze. Cimitirul însuși părea ca un deal punctat cu pietre albe și cripte. Deși era noiembrie târziu, iarba de acolo era încă verde.

— Vezi ceva? Întrebă Val. Arată ca orice alt cimitir pentru mine.

Luis nu răspunse la început. Se uită pe fereastră, întinzând o mână să atingă geamul întunecat.

— Asta pentru că ești oarbă.

Val câlcă frâna brusc.

— Ce vezi?

— Sunt peste tot.

Luis puse mâna pe mânerul portierei.

— Luis?

Val opri mașina.

Vocea lui părea îndepărtată, de parcă ar fi vorbit cu el însuși.

— Doamne, uită-te la ele, aripi ca de piele. Ochi negri. Degete lungi, cu gheare.

Apoi se uită la Val, de parcă și-ar fi adus brusc aminte de ea.

— Lasă-te-n jos!

Val se ghemui cu capul în poala lui, simțind căldura brațelor lui venind asupra ei în timp ce aerul biciuia pe deasupra mașinii.

— Ce se întâmplă? strigă Val peste șuieratul ascuțit al vântului.

Ceva zgâria acoperișul de piele al mașinii, iar capota se zgâlțâi.

Apoi aerul se liniști. În timp ce Val își ridică încet capul, îi păru că nici măcar o frunză nu se mișca. Întregul cimitir devenise tăcut.

— Mașina asta e toată din fibra de sticlă.

Luis se uită în sus.

— Ar putea să-și bage ghearele prin ea, dacă ar vrea.

— De ce nu o fac?

— Bănuiesc că vor să vadă dacă am venit să punem flori pe un mormânt.

— Nu-i nevoie să o facă. Ieșim.

Aplecându-se spre canapeaua din spate, Val desfăcu sabia de sticla. Luis luă ghiozdanul lui Val și-l aruncă pe umăr.

Val închise ochii și trase adânc aer în piept. Stomacul i se învolbură așa cum făcea înaintea unui meci de lacrosse, dar acum era diferit. Își simțea corpul distant, mecanic. Simțurile i se ascuțiră pentru a observa orice sunet, orice schimbare de culoare sau formă. Adrenalina îi striga în sânge, înghețându-i degetele, făcându-i inima să bată mai tare.

Uitându-se în jos la sabia, Val deschise ușa și păși afară, pe pietriș.

— Vin cu gând de pace, zise ea. Duceți-mă la conducătorul vostru!

Degete invizibile i se strânseseră pe piele, ciupindu-i carnea, trăgând-o de păr, împingând-o și trăgând-o pe deal, unde smocuri de iarbă se înălțau și se împrăștiu dincolo de noroiul negru, încercă să țipe în timp ce căzu înainte, cu fața în pământ, respirând mirosul bogat de minerale și înecându-se cu țipătul ei. Brațele ei împinseră pământul, în timp ce încerca să se ridice, dar noroiul, piatra și iarba se deschiseră în fața ei, iar ea se rostogoli în întunericul plin de rădăcini.

○ ○ ○

Val se trezi în lanțuri de aur într-un salon plin de creaturi fantastice.

Pe un podium de mizerie, un cavaler cu părul alb stătea pe un tron de mesteacăn împletit, cu scoarța mai albă decât neaua. Se aplecă înainte și-i făcu semn din cap unei fete cu pielea verde și cu aripi, care se uită la Val cu ochii ei negri, stranii. Zâna cu aripi se aplecă și-i vorbi ușor cavalerului de pe tron. Buzele lui se contorsionară într-un fel de zâmbet.

Deasupra ei se afla partea de dedesubt a dealului, goală ca un bol, plină de rădăcini lungi, atârinate, care se agățau și se răsuceau ca niște degete ce nu puteau să ajungă la ceea ce doreau.

Peste tot în jurul lui Val tot felul de creaturi șopteau, clipeau și se uitau uimite la ea. Unele erau înalte și slabe ca niște bețe, altele niște creaturi mici care pluteau prin aer. Unele aveau coarne care li se răsuceau înapoi ieșind din sprâncene, ca vița-de-vie, altele coame pestrițe date pe spate, groase ca ața pe mosor, iar câteva mergeau pe picioare ciudate. Val se dădu înapoi din fața unei fete cu aripi ca pulberea și degete a căror culoare se închidea de la alb ca piatra lunii la albastru în vârfuri. Nu exista nici un loc în care să se uite și să vadă ceva cunoscut.

Un bărbat ridat cu păr lung și auriu se așeză pe un genunchi în fața creaturii de pe tron, iar apoi se ridică sprinten ca un băiețel. Se uită ironic în direcția lui Val.

— Au găsit intrarea ușor ca și cum ar fi fost ghidați, dar cine ar arăta drumul unor oameni? O enigmă pentru plăcerea și încântarea Domniei Tale, stăpâne Roiben.

— Cum spui tu.

Roiben dădu din cap spre el, iar bărbatul se dădu înapoi.

— Pot să rezolv acest mister, spuse o voce cunoscută.

Val se rostogoli pe spate, lovindu-se de trupul lui Luis și răsucindu-și capul spre cel care vorbea. Luis gemu. Mabry trecu peste ei, tivul rochiei sale arămii atingându-i obrazul lui Val. Aceasta întinse o cutie argintie sculptată și se aplecă în semn de curtoazie superficială.

— Am ceea ce caută ei.

Roiben ridică o singură sprânceană albă.

— Curtea mea nu e încântată că lumina soarelui se bucură și dansează în holurile noastre, chiar dacă numai un moment, pentru a-i lăsa să intre pe prizonieri.

Luis se întoarse pe-o parte și Val observă că și el era legat ca și ea, iar fața îi era însângerată. Fiecare inel îi fusese smuls din față.

Mabry lăsă ochii în jos, dar nu păru foarte rușinată.

— Dați-mi voie să mă ocup și de lumină, și de cei care au adus-o.

— Nenorocito..., începu Val, dar fu întreruptă de o palma peste umăr.

— Nu te-a întrebat nimic, spuse zâna cu părul auriu. Nu spune nimic.

— Nu, spuse stăpânul Curții Întunecate. Lasă-i să vorbească. Avem așa de rar muritori drept oaspeți. Îmi amintesc ultima dată, dar atunci a fost mai mult decât memorabil.

Câțiva din adunare chicotiră la asta, dar Val nu era sigură de ce.

— Băiatul chiar poate să vadă, dacă nu mă înșel. Unul dintre noi ți-a scos ochiul, nu?

Luis se uită prin cameră, cu frica întipărită pe chip. Își linse sângele de pe buză și dădu din cap.

— Mă întreb ce vezi când te uiți la mine, spuse Roiben. Dar spuneți-ne mai bine de ce ați venit. Chiar se află în posesia lui Mabry ce căutați voi?

— I-a scos inima..., spuse Val. Inima unuia din poporul vostru

— Un trol. Am venit să o iau înapoi.

Mabry râse, un râs profund, senzual. Câțiva din mulțime râseră și ei.

— Ravus e mort de mult deja, putrezind în casa lui. Cu siguranță știi asta. La ce-ți mai trebuie inima lui acum?

— Mort sau nu, spuse Val. Am venit după inima lui și o s-o am.

Un zâmbet crispat îi apăru lui Roiben pe buze, iar Val simți groaza strecurându-se în ea. El se uită la Val și la Luis cu ochi pali.

— Ceea ce ceri nu-i al meu și nu-ți pot da, dar poate slujitoarea mea va fi generoasă.

— Nu prea cred, zise Mabry. Dacă mănânci inima lui, îi consumi și unele puteri. O să savurez inima lui Ravus.

Se uită în jos, întâi la Luis, apoi la Val.

— Și o s-o savurez cu atât mai mult cu cât știi că ai vrut-o.

Val se ridică pe genunchi, apoi în picioare, cu mâinile încă legate la spate. Sângele îi zvâcnea în urechi atât de tare ca aproape nu mai auzea nimic altceva.

— Luptă-te cu mine pentru ea! O să pun pariu cu inima mea pentru a lui.

— Inimile muritorilor sunt slabe. Ce nevoie am de o asemenea inimă?

Val făcu un pas spre ea.

— Dacă sunt așa de slabă, atunci tu trebuie că ești al naibii de lașă ca să nu lupți cu mine.

Se întoarse spre creaturile fantastice, spre cele cu ochi de pisică, spre cele cu pielea aurie și verde, spre cele cu trupuri prea lungi sau prea late sau de diferite proporții nenaturale.

— Sunt doar un om, nu? Nu sunt nimic. Mă duc într-o singură răsufare de-a voastră, așa a spus Ravus. Așa că dacă te temi de mine, ești mai puțin de atât.

Ochii lui Mabry străluciră periculos, dar fața îi rămase implacabilă.

— Ai mare îndrăzneală să vorbești așa aici, la curtea mea, la picioarele noului meu

stăpân.

— Îndrăznesc, zise Val. Așa cum tu îndrăznești să faci pe nobila și pe puternica, deși ai venit aici să-l omori, așa cum l-ai omorât pe Ravus.

Mabry râse scurt și ascuțit, dar se auziră mormăieli în rândul adunării.

— Lasă-mă să ghicesc, spuse Roiben leneș. Nu ar trebui să mai ascult nici un moment ce spune muritoarea.

Mabry deschise gura, apoi o închise.

— Acceptă-i provocarea, spuse Roiben. Nu o să se spună că cineva de la curtea mea nu poate să învingă un copil muritor. Nici nu se va spune că ucigașul meu a fost un laș.

— Cum vrei, spuse Mabry, întorcându-se brusc spre Val. După ce termin cu tine, o să-i scot celălalt ochi lui Luis și o să fac o nouă harfă din oasele voastre.

— Fă-mă o coardă în harfa ta, șuieră Val. Și o să te blestem de fiecare dată când tragi de ea!

Roiben se ridică în picioare.

— Ești de acord cu termenii provocării ei? întrebă el, iar Val bănuia ca-i dădea șansa să facă ceva, dar nu știu ce.

— Nu, zise Val. Nu pot să mă tocmesc pentru Luis. Nu are nimic de-a face cu provocarea mea.

— Pot să mă tocmesc eu pentru mine, zise Luis. Sunt de acord cu termenii lui Mabry, dacă oferă și ea ceva. Poate să mă aibă, dar dacă Val câștigă, atunci plecăm liberi. Avem voie să ieșim de-aici.

Val se uită la Luis, recunoscătoare pentru observația lui și uimită de propria prostie.

Roiben dădu din cap.

— Foarte bine. Dacă muritoarea câștigă, ea și tovarășul ei au drum liber prin ținuturile mele. Și de vreme ce nu ați hotărât termenii luptei, o să-i aleg eu - o să luptați până la prima picătură de sânge.

Oftă.

— Să nu credeți ca e vreun pic de mila în asta. Dacă Mabry câștigă inimile și oasele voastre, a fi în viață nu pare de preferat morții. Eu însă am niște întrebări pentru Mabry pentru care am nevoie de ea în viața. Acum, Thistledown, dezleagă muritorii și dă-i fetei armele.

Bărbatul cu păr auriu strecură o cheie zimțată în lacăt și cătușele se deschiseră, căzând la pământ cu un sunet sec ce răsună în dom.

Luis se ridică un moment mai târziu și-și frecă încheieturile.

O femeie cu păr pe obraz, atât de lung încât era împletit în mici cosițe, îi aduse sabia de sticlă lui Val și se aplecă aproape în genunchi, ridicând sabia în mâini. Sabia lui Tamson. Val se uită la Mabry, dar dacă avu vreo reacție la vederea ei, dacă își aminti măcar cui îi aparținuse odată, nu dădu nici un semn.

— Poți s-o faci, zise Luis. Ce știe ea despre luptă? Nu e cavaler. Numai nu o lăsa sa te distragă cu vraja.

Vraja. Val se uita la ghiozdanul de pe umărul lui Luis. Era aproape o sticla plină cu Never acolo. Dacă arma lui Mabry era vraja, atunci putea să lupte cu ea astfel.

— Dă-mi geanta, ceru Val.

Luis o strecura în jos pe braț și i-o întinse.

Val atinse sticla. Strecurându-se de-a lungul ei, mâna i se închise pe o brichetă. Numai un moment și peste Val s-ar revarsă puterea.

Când se întoarse își văzu fața reflectată în lamă, își văzu ochii injectați și pielea murdară înainte ca luminile rățcitoare de sub deal să se reverse asupra sabiei. Val se gândi la acea fată, Nancy, lovită de tren pentru că era atât de plină de Never că nu văzuse strălucirea luminilor, nici nu auzise scârțâitul frânelor. Ce putea să piardă Val în timp ce-și țesea propriile iluzii? Simți povara înțelegerii lovind-o în stomac, asemenea unei pietre înghițite; trebuia să facă asta fără Never care să-i joace sub piele.

Val trebuia să lupte cu Mabry cu ceea ce știa - ani de lacrosse și săptămâni de antrenament cu sabia, lupte cu pumnii cu copiii din cartier, care nu spuneau niciodată

că lovește ca o fată, durerea împingându-i trupul spre ceea ce credea că poate îndura. Val nu putea să lupte cu foc împotriva focului, dar putea să lupte cu gheață.

Aruncă bricheta și ridică sabia de sticlă din mâinile fetei.

„Nu am voie să cad, își aminti ea, gândindu-se la Ravus, la Dave și la dominouri așezate în șiruri ordonate. Nu am voie să cad sau să dau greș.”

Nobilimea de la curte eliberase un pătrat în mijloc, iar Val păși în el, dându-și jos haina. Aceasta căzu pe podea; aerul rece făcu să i se ridice părul de pe mâini. Trase aer în piept și-și mirosi propria respirație.

Mabry ieși din mulțime, îmbrăcată în ceață, care se coagulă sub forma unei armuri. Ținea în mână un bici de fum. Vârful avea lujeri care-i amintiră lui Val de modul în care ardeau pietrele prețioase.

Val înaintă un pas, desfăcând ușor picioarele și relaxând genunchii. Se gândi la câmpul de lacrosse, la modul strâns, dar lejer în care se ține bățul. Se gândi la mâinile lui Ravus împingându-i corpul în poziția corectă. Val simțea dorința de Never, pârjolind-o din interior, umplând-o de foc, dar strânse din dinți și se pregăti să înceapă.

Mabry pași maiestuos în centrul pătratului. Val vru să întrebe dacă trebuie să înceapă acum, dar Mabry își trimise biciul învârtindu-se și nu mai rămase timp de întrebări. Val pară, încercând să taie biciul pe jumătate, dar acesta deveni asemenea ceții, iar sabia trecu prin el.

Mabry dădu din nou cu biciul. Val blocă, fandă și împinse sabia înainte, dar mișcarea fu prea scurtă. De-abia reuși să se dea la o parte din calea altei lovituri.

Mabry învârti biciul deasupra capului ca pe un lasou. Zâmbi mulțimii, iar adunarea de creaturi urlă. Val nu era sigură dacă o favorizau sau doar strigau după sânge.

Biciul zbură, șerpuid spre Val. Aceasta se lăsă în jos și alergă spre Mabry, încercând una din mișcărilor acelea elegante care arătau minunat dacă îți ieșeau. Rată total.

Încă două parări și Val obosi repede. Nu dormise de două zile, iar ultima ei masă fusese un măr vrăjit. Mabry o făcu să se retragă, iar curtea fu nevoită să facă loc pentru ca Val să se împiedice în retragere.

— Ai crezut că ești erou? întrebă Mabry, cu vocea plină de milă ironică, destul de tare ca să audă mulțimea.

— Nu, spuse Val. Cred că tu ești răufăcătorul.

Val își mușcă buza și se concentrează. Umerii și încheieturile lui Mabry nu se mișcau cu acel control rafinat de care ar fi fost nevoie pentru a reuși loviturile ce se îndreptau spre Val. Minte ei era cea care făcea treaba. Biciul era o iluzie. Cum putea Val să câștige, dacă Mabry putea să schimbe cu gândul direcția biciului sau să-l facă să șerpuiască mai departe decât lungimea lui?

Val își ridică sabia pentru a bloca o altă lovitură, iar funia de ceață se înfășură de-a lungul săbiei. O smucitură puternică o smulse din mâinile lui Val. Sabia zbură cât colo, făcând mai mulți curteni să țipe și să se dea înapoi. Sabia lovi podeaua de lemn și se sparse în trei bucăți.

Biciul se întinse iar spre Val, șfichiind pentru a-i atinge fața. Val se lăsă în jos și alergă spre rămășițele sabiei, biciul zbârnâind chiar în urma ei.

— Nu te lăsa afectată de faptul că ești pe cale să mori, spuse Mabry cu un râs care îi invita pe spectatori să râdă alături de ea. Viața ta a fost întotdeauna destinată să fie atât de scurtă încât să nu conteze.

— Taci!

Val trebuia să se concentreze, dar era dezorientată, panicată. Lupta greșit; lupta ca și cum ar fi vrut să o omoare pe Mabry, dar ca să câștige nu trebuia decât să o lovească o dată, iar tot ceea ce era nevoie să facă pentru a pierde era să se lase lovită.

Mabry era orgolioasă. Asta era destul de evident. Arăta calmă și lupta calm. Deși se baza foarte mult pe vrajă, o făcea în așa fel încât să pară ea luptătoarea mai bună. Dacă putea să facă în așa fel încât biciul să prindă lama săbiei, nu ar fi putut să-l facă pur și simplu să-i prindă mâna? Nu putea să arunce cuțite în gâtul lui Val?

Probabil că voia un triumf dramatic. O cicatrice mică pe obrazul lui Val. O rană lungă

pe spate. Biciul înfășurându-se în jurul gâtului ei. Era un spectacol, la urma urmei. Spectacol dat de un maestru în fața unei curți pe cale de a-și da verdictul în legătură cu ea.

Val se opri la doar un pas de mânerul încă intact al săbiei, cu o parte de lamă încă prinsă de el. Se întoarse.

Mabry înainta spre ea, cu buzele răsucite într-un zâmbet.

Val trebuia să facă ceva neașteptat, așa că asta făcu. Continuă să stea pur și simplu acolo.

Mabry ezită numai un moment înainte de a trimite biciul de fum spre ea. Val se aruncă la pământ, se rostogoli, prinse mânerul a ceea ce mai rămăsese din sabie și-l înfipse fără eleganță sau grație în genunchiul lui Mabry.

— Opriți-va! strigă zâna cu par auriu.

Val dădu drumul mânerului mânjit de numai puțin sânge. Era suficient. Mâinile începură să-i tremure.

Armura de foc și armele lui Mabry dispărură și aceasta fu din nou în rochie.

— Nu contează, zise ea. Amintirea ta însângerată va putrezi ca și iubirea ta. O să găsești un cadavru nepotrivit pentru a-ți fi tovarăș.

Val nu putu să oprească zâmbetul care i se întinse atât de larg pe față încât o duru.

— Ravus nu-i mort, zise ea, încântată de expresia total absorbită de pe fața lui Mabry. Am tras toate perdelele și l-am transformat în piatră. O să fie bine.

— Nu-i posibil...

Mabry întinse mâna și fumul se coagulă într-un iatagan. Îl aruncă înainte. Val se retrase împleticindu-se și întorcând capul din fața loviturii. Lama îi zgârie obrazul, trasând o linie arzândă de-a lungul pielii.

— Am spus să te oprești! strigă zâna cu păr auriu, ridicând cutia argintie.

— Oprește-te! îi ceru regele Curții Malefice. M-ai nemulțumit de trei ori, Mabry, spion sau nu. Din cauza nepăsării tale, muritorii au adus lumina zilei în Curtea Noptii. Din cauza lipsei tale de valoare, un muritor a câștigat o favoare de la noi. Și din cauza meschinăriei tale, promisiunea mea ca muritorii nu vor fi răniți în ținuturile mele a fost dezonorată. Prin urmare, ești exilată.

Mabry țipă, un sunet inuman, care semăna cu vântul.

— Îndrăznești să mă exilezi? Pe mine, spionul de încredere al Doamnei Nicnevin la Curtea Luminoasă? Pe mine, care sunt un adevărat slujitor al Curții Malefice, nu un pretendent la tron?

Degetele îi deveniră cuțite, iar chipul - nenatural de lung și monstruos. Se întinse spre Roiben.

Trupul lui Val se mișcă automat, mișcările pe care le exersase de sute de ori în podul prăfuit intrându-i în reflex asemenea zâmbetului. Pară lovitura lui Mabry și o înjunghie în gât.

Sângele care îi țâșni pe rochia roșie o împrășcă pe Val. Degetele-cuțite o prinseră pe Val, făcându-i răni lungi în spate în timp ce Mabry o trăgea spre ea ca într-o îmbrățișare a îndrăgostiților. Val țipă; durerea pulsa în ea, iar șocul rece o paraliză. Apoi, dintr-odată, Mabry căzu, sângele înnegrind podeaua și mâinile alunecându-i de pe spatele lui Val. Nu se mai mișcă.

Un val de murmure se ridică dinspre mulțime. Luis alergă spre ea, împingând zânele, pentru a o prinde pe Val, care cădea.

Tot ceea ce văzu Val fu sabia de sticlă spartă în bucăți și plină de sânge. „Să nu cazi” își aminti ea, dar cuvintele nu păreau să mai fie în context. Privirea i se încețoșă.

— Dați-mi inima, strigă Luis, dar în haos, nimeni nu-i dădu atenție.

— De-ajuns, spuse cineva, probabil Roiben.

Val nu se putea concentra. Luis vorbi, apoi se mișcă, făcându-și loc prin mulțimea estompată. Val se împletici, Luis ridicând-o, în timp ce coteau pe coridoarele subpământene. Zgomotul curții se estompă pe când ieșeau pe dealul rece.

— Haina mea, mormăi Val, dar Luis nu se opri.

O duse la mașină și o sprijini de ea în timp ce împingea scaunul.

— Intră și așază-te pe burtă. Intri în șoc.

Era ceva în legătură cu o cutie. O cutie cu o inimă în ea, ca în Alba ca Zăpada.

— Ai luat-o de la pădurar? întrebă Val. A înșelat-o pe regina cea rea. Poate că ne-a înșelat și pe noi.

Luis trase aer în piept și apoi îl scoase repede.

— Te duc la spital.

Replica tăie ceața în care se afla Val, destul cât să o umple de panică.

— Nu! Ravus și Dave ne așteaptă. Trebuie să mergem să jucăm domino.

— Mă sperii de moarte, Val, spuse Luis. Haide, așază-te să mergem în oraș. Dar nu adormi. Stai trează.

Val urcă în mașină, lipindu-și fața de pielea în care era îmbrăcat scaunul. Simți haina lui Luis pe ea și tresări. Avea senzația că îi ia foc spatele.

— Am reușit, șopti ea, în timp ce Luis întorcea cheile în contact și porni pe stradă. Am terminat nivelul.

Capitolul 14

„Toți oamenii ar trebui să încerce
să afle, înainte de a muri,
de unde fug, încotro și de ce.”

JAMES THURBER

Ajunseră în oraș când soarele cobora în spatele lor. Merseseră încet. Traficul aglomerat și cozile de la punctele de plată pe autostradă lungiseră călătoria, iar Val se mișca tot timpul pe scaunul din spate. Aerul rece care venea de la ferestrele pe care Luis nu voise să le închidă o îngheța, iar durerea pe care o resimțea la atingerea tapițeriei făcea să-i fie imposibil să se întoarcă.

— Ești bine? întrebă Luis.

— Sunt trează, spuse Val îngenunchind și ținându-se de partea pe care se ține capul, fără să ia în seama cât se simțea de amețită când se ridică.

Cutia argintie se afla pe scaunul din față, luminile slabe de afară scoțând în evidența cununa de rugă sculpturală, care înconjura un singur trandafir.

— E deja întuneric.

— Nu putem să mergem mai repede. Traficul e groaznic, chiar și în direcția asta.

Val se uită la Luis și i se păru că-l vede pentru prima dată. Fața îi sângera, iar plețele îi erau libere, fire de păr cârlionțându-i-se în jurul capului ca o aură, dar expresia feței era calmă, chiar blândă.

— O să ajungem la timp, spuse ea, încercând să pară curajoasă și fermă.

— Știu, răspunse Luis, iar Val se bucură de alinarea minciunilor umane, în timp ce înaintau prin trafic.

Ajunseră în dreptul pasajului subteran. Luis opri mașina și sări afară, împingând scaunul pentru ca Val să iasă și ea. Aceasta luă cutia și se strecură afară din mașină în timp ce Luis lovea în bușteanul de lemn.

Val alergă în sus pe scări, ținând cutia la piept. Plângea deja când intră în camera întunecată.

Ravus zăcea în mijlocul podelei; nu mai era din piatră, și avea pielea ca de marmură. Val se lăsă în genunchi lângă el, deschise cutia argintie și scoase comoara însângerată. Era rece și-i alunecă printre degete în timp ce o puse în rana rece din piept. sângele de pe podea se uscăse în dungi negre care se decojiseră unde călcăse ea, iar lui Val i se făcu rău văzându-le.

Se uită în sus la Luis și probabil că el citi nefericita veste pe chipul ei, pentru că lovi un teanc de cărți, făcând ca praful să se învâlbureze prin aer. Nici unul dintre ei nu rupse tăcerea; clipele treceau, fiecare dintre ele inutilă, acum că ajunseseră prea târziu.

Lacrimile i se uscară pe obraji și nu mai veniră altele. Se gândi ca trebuia să țipe sau să plângă, dar nimic nu părea să exprime golul care o copleșea.

Val se așază pe podea, trecându-și degetele prin părul moale al lui Ravus, dând la o parte șuvițele rătăcite de pe față. Probabil se trezise, când se transformase, într-o

cameră goală și cu o durere groaznică. O chemase? O blestemase când își dăduse seama că-l lăsase să moară singur?

Aplecându-se mult și ignorând mirosul sângelui, își lipi gura de a lui. Buzele lui erau moi și nu atât de reci cum se temea ea.

Ravus tuși, iar ea se retrase brusc. Pielea de pe pieptul lui Ravus începuse să se refacă, iar inima îi batea sacadat.

— Ravus? șopti Val.

El își deschise ochii aurii.

— Ma doare totul.

Râse și apoi începu să tușească.

— Pot numai să bănuiesc ca asta e bine.

Val clătină din cap, toți mușchii feței durând-o când încercă să zâmbească.

Luis traversă camera și se așeză și el în genunchi lângă Ravus.

Acesta se uită la el, apoi la Val din nou.

— Voi doi... voi doi m-ați salvat?

— Ei, haide, spuse Luis. De parcă ar fi fost greu pentru Val să meargă la Curtea Malefică, să facă o înțelegere cu Roiben, să o provoace pe Mabry la duel, să câștige inima ta, iar apoi să se întoarcă aici, la o oră aglomerată.

Val râse, dar râsul ei sună prea tare și prea spart, chiar și pentru ea. Privirea lui Ravus se opri asupra lui Val, iar aceasta se întrebă dacă o ura pentru că ea fusese cea care îl salvase, dacă simțea că acum era dator față de cineva care îl dezgusta.

Ravus gemu și începu să se ridice, dar n-avu putere și căzu la loc.

— Sunt un prost, spuse el.

— Rămâi unde ești.

Val aduse repede o pătură și i-o împinse sub cap lui Ravus.

— Odihnește-te.

— O să fie bine, spuse el.

— Sigur? întrebă Val.

— Sigur.

Se întinse să-i strângă umărul, dar Val tresări când degetele lui atinseră tăieturile de pe spatele ei. Ochii lui îi susținură privirea un lung moment, apoi el îi ridică puțin cămașa. Chiar și cu coada ochiului, Val putea să vadă că e plină de sânge.

— Întoarce-te.

Val se întoarse, așezându-se pe genunchi și ridicându-și spatele tricoului peste cap. Stătu așa un moment, apoi lăsă cămașa înapoi.

— E rău?

— Luis, zise Ravus, cu vocea aspră. Adu-mi câte ceva de pe masă.

Luis adună ingredientele și le așeză pe podea lângă Ravus. Acesta îi arăta mai întâi cum să-i ungă lui Val spatele cu alifie, apoi cum să-și trateze propriile piercinguri, iar în cele din urmă țesu amarant cu cruste de sare și tulpini lungi de iarbă verde. I le dădu lui Luis.

— Fă o coroană din asta și pune-o pe fruntea lui David. Sper numai să fie de-ajuns.

— Ia mașina, zise Val. Întoarce-te când poți.

— Bine, spuse Luis, ridicându-se în picioare. O s-o aduc pe Ruth.

Ravus îi atinse brațul lui Luis, și acesta se opri.

— Ma gândeam la ceea ce s-a spus și nu s-a spus. Dacă zvonurile de la vreuna dintre curți îl implică pe fratele tău, va fi în mare pericol.

Luis se ridică, uitându-se pe ferestre la orașul licăritor.

— Va trebui să mă gândesc la ceva. O să fac vreun fel de târg. Mi-am protejat fratele până acum; o să continui să-l protejez.

Se uită la Ravus.

— O să spui cuiva?

— Voi păstra secretul.

— O să încerc să merit asta.

Luis dădu din cap în timp ce trecea printre perdelele de plastic.

Val îl privi cum pleacă.

— Ce crezi că se va întâmpla cu Dave? întrebă ea cu vocea joasă.

— Nu știi, spuse Ravus la fel de încet. Dar recunosc că-mi pasă mult mai mult de ceea ce se va întâmpla cu Luis. Se întoarse spre ea. Și cu tine. Știi, arăți îngrozitor.

Ea zâmbi, dar zâmbetul i se pierdu o clipă mai târziu.

— Sunt îngrozitoare.

— Știi ca m-am purtat urât cu tine.

El se uită într-o parte, la scândurile podelei și la propriul sânge uscat, iar Val se gândi cât era de ciudat că uneori părea cu mult mai bătrân decât ea, dar alteori nu părea deloc mai în vârstă.

— Ceea ce mi-a spus Mabry m-a durut mai mult decât mă așteptam. Îmi era ușor să cred că săruturile tale sunt false.

— Nu credeai că te plac cu adevărat? întrebă Val surprinsă. Acum crezi că te plac cu adevărat?

Ravus se întoarse spre ea, cu nesiguranța întipărită pe față.

— Ai făcut ceva efort ca să purtăm conversația asta, dar... nu vreau să intrăm prea mult în amănunte în legătură cu ce sper eu...

Val se întinse lângă el, așezându-și capul în scobitura brațului său.

— Ce sperî?

El o trase aproape de el, având grijă să nu-i atingă rănila în timp ce o cuprindea în brațe.

— Sper că simți pentru mine ceea ce simt eu pentru tine, spuse el, vocea lui fiind ca o șoaptă pe gâtul ei.

— Și ce simți? întrebă ea cu buzele atât de aproape de obrazul lui ca îi putea simți pielea sărată când le mișcă.

— Mi-ai ținut inima în mână în noaptea asta, spuse el. Dar am simțit că era în mâinile tale de mult mai mult timp.

Ea zâmbi și închise ochii. Stătură împreună, sub pod, luminile orașului arzând dincolo de ferestre, asemenea unui cer plin de stele căzătoare, în timp ce ei adormeau.

○ ○ ○

O pasăre neagră cu aripi care străluceau în nuanțe de purpuriu și albastru, de parcă ar fi fost făcute din ulei, ateriză pe pervaz, cu un bilet în cioc. Dansa pe pervazul lui Val, bătând în fereastră cu picioarele, ochii strălucindu-i ca niște bucăți de onix ud în lumina estompată.

— E destul de ciudat, spuse Ruth.

Se ridică de unde era întinsă pe burtă, cu diverse cărți de la bibliotecă împrăștiate în jurul ei. Lucraseră la un raport intitulat *Rolul depresiei postpartum în infandcid* pentru a obține credite suplimentare la ora de igienă. Atât de rău căzuseră la proiectul copilul de faină.

Lui Val i se păruse ciudat să se afle din nou pe holurile școlii după ce lipsise o lună aproape, materialul moale al tricoului său frecându-se de tăieturile cu crustă de pe spate, mirosind a șampon și detergent. Își aduse aminte cu plăcere de mesele de prânz, când obișnuia să comande pizza și lapte cu ciocolată. Când Tom trecu pe lângă ea, abia dacă îl observă. Fusese prea ocupată cu alergatul, machiatul și promisiunea de a nu mai lipsi nici o zi de la școală.

Val se duse la fereastră și o deschise. Pasarea lăsă hârtia făcută sul pe covor și zbură cârâind.

— Ravus îmi trimite bilete.

— Bileeeeete? întrebă Ruth, vocea ei amenințând să facă presupunerile cele mai obscene dacă nu i se dădeau detalii.

Val își dădu ochii peste cap.

— Despre Dave. Trebuie să iasă din spital săptămâna viitoare. Și Luis s-a mutat în locuința lui Mabry. Spune că, deși e o dărăpănătură, e una în partea mai bună a orașului.

— Vreo veste despre Lolli?

Val dădu din cap.

— Nimic. Nimeni nu a văzut-o.

— Numai despre asta scrie?

Val aruncă niște hârtii în direcția lui Ruth.

— Și că-i e dor de mine.

Ruth chicoti bucuroasă.

— Păi, în asta ce scrie? Haide, citește-l cu voce tare.

— Bine, bine, asta încerc să fac.

Val desfăcu hârtia.

— Scrie „Te rog, vino să te întâlnești cu mine la locul cu leagăne, în spatele școlii. Am să-ți dau ceva“.

— De unde știe că e un loc cu leagăne la școală?

Ruth se ridică evident uimită.

Val dădu din umeri.

— Poate i-a spus corbul.

— Ce crezi că o să-ți dea? întrebă Ruth. Un pic de acțiune fierbinte?

— Ești așa de dezgustătoare! Așa de vulgară.

Val țipă, aruncând cu mai multe hârtii în ea, răvășind complet munca lor. Apoi rânji.

— Orice-ar fi, nu i-l prezint mamei.

Fu rândul lui Ruth sa țipe îngrozită.

În noaptea aceea, în drum spre ușa de la intrare, trecu pe lângă mama ei care stătea în fața televizorului, urmărind o emisiune despre o femeie care-și injecta colagen în buză.

Un moment, vederea acului făcu să i se încleșteze mușchii. Val simți mirosul familiar de zahăr ars, iar venele i se răsuciră ca niște viermi în brațe, dar dezgustul pe care i-l provocă această amintire era la fel de puternic ca dorința.

— Mă duc să mă plimb, zise ea. Ma întorc mai târziu.

Mama lui Val se întoarse panicată.

— E doar o plimbare, spuse Val, fără să reușească să alunge toate întrebările care stăteau nerostite între ele, așteptând răspunsuri.

Mama ei părea a vrea să pretindă că nu avusese loc ultima lună. Se referea la ea numai vag, spunând „Când ai fost plecată“ sau „Când nu erai aici“. În spatele acestor cuvinte păreau sa fie oceane negre, vaste, de frică, iar Val nu știa cum sa navigheze pe ele.

— Să nu vii prea târziu, spuse mama ei slab.

Căzuse prima zăpadă, îmbrăcând crengile cu mâneci de gheață și făcând cerul strălucitor ca-n timpul zilei. Val se îndreptă spre terenul de joacă al școlii în timp ce începeau din nou rafale de zăpadă.

Ravus era acolo, o umbră neagră, așezat într-un leagăn prea mic pentru el, aplecându-se înainte pentru a evita lanțurile. Purta o vrajă care-i făcuse dinții mai puțin proeminenți, pielea mai puțin verde, dar arăta în mare parte ca el însuși, îmbrăcat cu o haină lungă, neagră, mâinile lui înmănușate ținând o sabie în poală.

Val se apropie, îndesându-și mâinile în buzunare și simțindu-se brusc timidă.

— Hei!

— Mă gândeam ca ar trebui sa ai o sabie a ta, spuse Ravus.

Val se întinse și-și trecu degetul peste metalul tocit. Era subțire, cu apărătoarea în formă de iederă împletită și cu mânerul înfășurat în piele sau pânză.

— E frumoasă, zise Val.

— E fier, spuse el. Făcută de mâini umane. Nici o creatură fantastică nu o va putea folosi împotriva ta. Nici chiar eu.

Val luă sabia și se așează în leagănul de lângă el, trăgându-și piciorul prin zăpadă și transformând-o în mocirlă.

— Țsta da cadou!

El zâmbi, aparent mulțumit.

— Sper ca vei continua să ma înveți să o folosesc.

Zâmbetul lui se lărgi.

— Sigur. Nu trebuie decât să-mi spui când.

— Mă gândeam să mă înscriu la New York University. Lui Ruth îi place departamentul lor de film și au și o echipă de scrimă. Știu ca nu e tocmai genul de luptă pe care l-am învățat de la tine, dar nu știu, mă gândeam că nu are cum să fie complet diferit. Și mai e și lacrosse.

— Ai veni în New York?

— Sigur.

Val se uită iar la picioarele ei murdare.

— Trebuie să termin școala. Am primit toate mesajele tale.

Își simțea obraji fierbinți și dădu vina pe frig. Mă întrebam dacă există posibilitatea să-ți trimit și eu.

— Te deranjează păsările?

— Nu. Corbul pe care mi l-ai trimis era frumos, deși cred că nu m-a plăcut.

— O să-i cer viitorului meu mesager să aștepte răspunsul tău.

Numai cu puțin timp înainte, ea putea fi acel mesager.

— Ai auzit ceva de Mabry? Ce spune lumea?

— Zvonuri de la curți spun că Mabry era un fel de agent dublu, dar fiecare curte o reneagă. Exilații din oraș știu că ea a fost cea care otrăvea - Curtea Luminoasă pare să afirme că ucidea la ordinele Curții Noptii - dar până acum nu a fost asociată cu Dave. Din nefericire, mă tem că timpul va dezvălui amestecul lui.

— Și apoi?

— Noi suntem un popor capricios, nestatornic. Capriciile vor decide soarta lui, nu vreo idee de-a muritorilor despre dreptate.

— Și te vei întoarce la Curtea Luminoasă? Vreau să spun, acum că știi adevărul despre moartea lui Tamson, nu există nici un motiv pentru care să mai rămâi în exil.

Ravus dadu din cap.

— Nu mai e nimic pentru mine acolo. Silarial împarte moartea prea repede.

Întinse o mână înmănușată și-i opri leagănul.

— Aș rămâne alături de tine, pentru toată viața.

— „Dus într-o suflare de zână”, cită ea.

Degetele lui îmbrăcate în piele îi mângâiară părul scurt și se opriră asupra obrazului ei.

— Pot să-mi țin respirația.